

Ориана Фалачи е родена на 29 юни 1929 г. във Флоренция. През половинвековната си журналистическа кариера интервюира световни политици като Голда Меир, Ариел Шарон, Индира Ганди, Дън Сяо Пин, Фидел Кастро, аятолах Хомейни, шаха на Иран Пахлави, етиопския император Хайле Селасие... След терористичните атаки наг Световния търговски център променя

левиите си политически убеждения и през 2002 г. пише „Яростта и гордостта“, в която посочва исляма като истински виновник за световния терор. През 2004 г. издава „Силата на разума“, където разглежда тезата за неразривната връзка между ислямската религия и ислямския тероризъм. Умира във Флоренция на 15 септември 2006 г.

Ако изразите искрено мнението си за Ватикана, католическата църква, папата, Дева Мария, Исус или светците, никой няма да се занимава с вашето право на „свобода на мисълта и словото“. Ако обаче направите същото за исляма, Корана, пророка Мохамед, за някой мюсюлманин – тогава ще ви нарекат ксенофоб и богохулник и ще ви обвинят в расова дискриминация. Ако крещите антиамерикански лозунги, ако наричате американците „убийци“, „негодници“, „врагове на човечеството“, ако изгорите американското знаме и надграскате снимките на американските президенти с пречупени кръстове, нищо няма да ви се случи. Но ако направите същото срещу исляма, тогава ще ви хвърлят на кладата.

Ориана Фалачи

СИЛАТА НА РАЗУМА

ОРИАНА ФАЛАЧИ

СИЛАТА НА РАЗУМА

ОРИАНА ФАЛАЧИ

ЕВРОПА СЕ ПРЕВЪРНА В ИСЛЯМСКА КОЛОНИЯ ...

MAK
ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

MAK
ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

Съдържание

Неустоимото изкушение на смелостта	7
Към англоговорящите читатели.....	11
Пролог	13
Глава 1	29
Глава 2	45
Глава 3	59
Глава 4	67
Глава 5	81
Глава 6	93
Глава 7	103
Глава 8	117
Глава 9	125.
Глава 10	133.
Глава 11	141.
Глава 12	151
Епилог	159

НЕУСТОИМОТО ИЗКУШЕНИЕ НА СМЕЛОСТТА

„Ориана Фалачи има вече избистреният мироглед на твореца-комунист”. Така пловдивското издателство „Христо Г. Данов” описа световно известната италианска журналистка в предговора към първата ѝ книга, издадена на български, „Писма до едно неродено дете” (1977 г.). Тогава, през 60-те и 70-те години на миналия век, Фалачи беше харесвана от комунистическата пропаганда по света, защото считаше Виетнамската война за излишна. Успя да вземе интервю от Кисинджър и да го накара да каже, че войната е „безполезна”. Но макар да рискуваше живота си за репортажи от мястото на военните действия, често подчертаваше сталинистката същност на комунистическия режим в Северен Виетнам. (Може би комунистическите пропагандисти са били разочаровани?)

Фалачи беше известна повече като журналист, отколкото като писател. Интервютата ѝ приличаха на разпити, статиите – на протоколи от разпити. Интересуваше се главно от световни водачи, а основният ѝ въпрос към тях беше дали не злоупотребяват с властта си. Беше се самоназначила за представител на онеправданите и подтиснатите, особено на жените, и никога не се колебаеше да предизвиква и разгневява световните власти. При интервюто с Кисинджър тя го подмами да се самоопише като самотен каубой, който язди пред кербана от заселници в Дивия запад. Така беше затвърден образът му на войнолюбец, създаден тогава от комунистическата пропаганда и световните медии. По-късно той спомена в мемоарите си, че това е „най-катастрофалното признание”, което дал на пресата. В интервю на Фалачи от 1972 г. тогавашният премиер на Пакистан Зулфикар Али Бхуто направи неприятна забележка за индийския министър-председател Индира Ганди, което застраши мирния договор между двете страни. През 1979 г. тя извърши истински журналистически подвиг – добра се до Хомейни и го разпитва два дни с прекъсвания. С прекъсвания, защото между другото го запитала как е възможно мюсюлманските жени да носят чадор. Вбесе-

ният Хомейни скочил „пъргаво като котка“ и излязъл, но Фалачи търпеливо го изчакала един ден. Синът на Хомейни я посъветвал изобщо да не споменава думата чадор. Когато Хомейни се завърнал, първият ѝ въпрос бил как мюсюлманките плуват с чадор! Хомейни я погледнал с изумление, сетне изведнъж избухнал в смях и интервюто завършило успешно. Навън трябвало да я пазят от тълпата, която искала да я докосне, защото общувала с аятолаха. През 80-те години по време на интервю с Фидел Кастро внезапно отбелязала, че той мирише лошо...

През 70-те и 80-те години Фалачи продължава с трудните си интервюта – разпитва Арафат и го описва така: „Изглежда доста странно, нисък, с рошави арабски мустаци, малки ръце, но дебели крака и тлъсти бедра, масивен торс и голям корем...почти няма бузи и чело, чертите му се събират в една огромна уста с червени, дебели устни, агресивен нос и две хипнотизиращи очи“. Интервюира Голда Меир, Хайле Селасие, Индира Ганди, шаха на Иран Палави, Муамар Кадафи, Ариел Шарон, Дън Сяо Пин, Вернер фон Браун, Хю Хефнър, Шон Конъри, кинорежисьорите Федерико Фелини и Пиер-Паоло Пазолини, Касиус Клей (Мохамед Али), Артър Милър и Орсън Уелс. Тогавашните и' силни леви убеждения дори я накараха да напише, че убийството на комуниста Пазолини било политическо. (Всъщност през 1975 г. Пазолини беше убит от хомосексуалния си партньор и още двама хомосексуалисти на плажа в Остия край Рим). През октомври 1968 г., в навечерието на летните олимпийски игри в Мексико, леви мексикански студенти организираха антиправителствени демонстрации, жестоко потушени от властите. Фалачи, която отразява събитията, е простреляна три пъти. Захвърлили я в моргата, сред трупове. Като по чудо дошла в съзнание и била спасена.

И така, пред нас е една необикновена, противоречива, но смела жена. Феминистка, мечтаеща отчаяно за дете. ("Писма до едно неродено дете" е разказ за тази мечта). С леви убеждения, но понякога критикуваща лицемерието на западната левица.

Ориана Фалачи е родена на 29 юни 1929 г. във Флоренция. Един от най-ярките и' детски спомени е Хитлер, когото видяла на живо по време на посещението му в родния и' град през 1938

г. Баща ѝ бил ръководител на съпротивата срещу нацистите. Той възложил на 15-годишната си дъщеря да разнася експлозиви и да служи като свръзка между партизаните. Тя изпълнила успешно опасната задача – помогнал и' невинният ученически вид. За участието си в съпротивата срещу нацизма през 2005 г. президентът на Италия награди Фалачи със златен медал.

През 1973 г. в живота и' се случва нещо необичайно – тя среща човек, по-важен от кариерата и'. Александрос (Алекос) Панагулис е гръцки анархист, току-що освободен след шестгодишни изтезания от затвора, където лежи заради опит през 1967 г. да убие ръководителя на гръцкия военен режим Пападопулос. Фалачи незабавно отменя уреденото интервю с Вили Брандт, за да се срещне с Панагулис. Двамата решават, че съдбата ги е събрала и заживяват заедно. Следват три бурни години, в които тя е убедена, че е открила „любовник, съпруг, приятел, политически съмишленик“. Той обаче, освен че е измъчван от ревност, не може да понесе мисълта, че Ориана финансово го издържа. Следват яростни скандали. В един от тях Алекос убива с ритник в стомаха така мечтаното и' дете. На първи май 1976 г. Панагулис загива при автомобилна катастрофа, която Фалачи смята за политическо убийство. През следващата година издава книгата „Човек“, болезнен разказ за съвместния им живот. Въпреки многократните опити на Холивуд да купи правата на книгата, за да я филмира, тя никога не ги продаде. Боеше се, че холивудските сценаристи ще опошлят и принизят любовта на живота и'. Любимият и' Алекос остана завинаги неин.

През 1992 г. на Ориана Фалачи, която пуши по две кутии цигари на ден, е поставена диагноза рак. Болеста, убила баща и', майка и' и една от сестрите и'. Тя мълчи десет години, до есента на 2002 г., когато публикува „Яростта и гордостта“. Това е поразително нова Фалачи, изоставила завинаги левите си убеждения. Причината: терористичните атаки на 11 септември 2001 г. и лицемерното поведение на световната левица след тях. В „Яростта и гордостта“ Фалачи посочва истинския, според нея, виновник за световния терор – ислямът. През 2005 г. издава „Силата на разума“.

В нея доразвива основната си теза за неразривната връзка между ислямската религия и световния ислямски тероризъм. Тя твърди, че ислямът иска да завладее Запада, но главното му оръжие не са терористите-самоубийци, а утробите на мюсюлманските жени, които с плодовитостта си и имиграцията на Запад ще превземат Западната цивилизация. Според нея не ислямският тероризъм, а масовата ислямска имиграция е троянският кон, който тихо и постепенно прониква в Европа и я превръща в Еврабия.

„Силата на разума” е противоречива книга и сигурно мнозина ще се почувстват засегнати от нея. Дори ще осъдят писателката. Точно това се случи след издаването на споменатите две книги, от които бяха продадени четири милиона екземпляра. В няколко европейски страни срещу Фалачи бяха заведени дела за расизъм и ксенофобия. Тя получи и безброй смъртни заплахи. (Но никой досега не е завел дело за ксенофобия и расизъм срещу безкрайните и всекидневни автори на антиамерикански/антисемитски изявления). Беше принудена да напусне Италия и да потърси убежище в апартамента си в Манхатън. Върна се в родната Флоренция, за да умре там на 15 септември 2006 г.

„Силата на разума”, която излиза на български, няма да бъде посрещната еднозначно. Но да си зададем въпрос: в колко ислямски страни християните имат същата свобода, каквато имат мюсюлманите в Европа и Северна Америка? Еднозначен ли е отговорът на този въпрос? Нека читателите прочетат книгата и сами си отговорят. Но да имат предвид, че Ориана Фалачи без колебание се отрече от левите си убеждения, в които вярваше почти през целия си живот, за да напише това, което стотици милиони мислят, но се страхуват дори да изрекат. А това е невидждана смелост, защото Фалачи беше световно име и поради това – световна мишена.

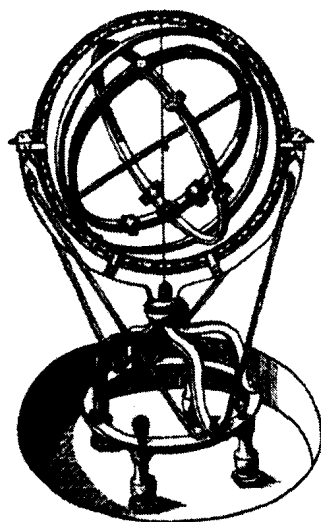
В „Силата на разума” Ориана Фалачи разказва и за трудните си отношения с Католическата църква, с която я свързва само прекрасното, неустоймото изкушение на Христос от Назарет. През всичките си години обаче, тя се поддаваше и на една друга съблазън – неустоймото изкушение на смелостта.

Огнян Дъскарев

Към англоговорящите читатели

Когато „Яростта и гордостта” беше публикувана в САЩ през септември 2002 г., поех отговорността за превода на английски. Поемам и отговорността за превода на английски на тази книга. Въпреки че беше редактирана в известна степен, в книгата вероятно има нещо, което някои критици определиха като „странностите на английския на Фалачи”. Това значи, че препинателните знаци, изборът на думи и преди всичко структурата на изреченията отразяват начина, по който пиша на италиански. Моят език. Признавам, че може да има такива странности. Но реших да предложа текста какъвто е, поради значението на темата и трагичните събития, които описвам. Затова трябва да поема цялото бреме на всяка дума, написана от мен на езика, който обичам като моя роден италиански.

Ориана Фалачи

*„Те, завоевателите, заливат
навсякъде града, сега погребан
във вцепенение, в покой и вино. И в същия миг,
през отворените порти,
още редове нахлуват,
устремени към отрядите на вождовете си”.*

Вергилий, „Енеида”, Опожаряването на Троя

Пролог

През 1327 г. месир Франческо Асколи, известен като *Mastro Сессо*, написал есе, озаглавено „Космически сфери”. Той бил човек хаплив и с остър ум, авторитет по трудните науки, любимец на образованите младежи. Самият папа Йоан се възхищавал от него, но враговете му силно го мразели. Есето било противоречиво за онова време – Инквизицията не го харесала, защото в него имало твърдения, скъпи за мъдрите хора, за образованите ученици на Философското училище във Флоренция, където преподавал *Mastro Сессо*. Той бил арестуван, защото есето не се понамирало на херцога на Калабрия, който бил кмет на града и първороден син на Робърт д’Ангио, крал на Неапол. Книгата никак не се харесала и на първия кралски министър, виден член на монашеското братство и епископ на Аверса. Авторът бил закаран във Флорентинския затвор на Светия престол и предаден на Фра Акурсио от Ордена на проповедниците, по апостолическа заповед Велик инквизитор на провинция Тоскана. Есето било анализирано от хора, които не били в състояние да разберат написаното. Те определили „Космически сфери” като еретична, профанска, неприлична, отблъскваща книга. Книга, несъвместима с установената вяра, съчинена по поръчка на дявола, заразена с гибелна ерес. И греховният маг *Mastro Сессо* няколко месеца бил подложен на усилените изтезания, като го подканяли да признае и отхвърли грешките и заблудите си. Но всичко било напразно. На мъченията той винаги отговарял, че не става дума за написани или изречени грешки и заблуди, защото всичко било истина и той вярвал в това.

И така, на 20 септември 1328 г. го завели в църквата Санта Кроче, която заради събитието била обвита в черно. Сложили го на висока, специално построена сцена и пред безбройна тълпа, безброй представители на властите, учени и съветници на Светия престол,

му прочели присъдата. Изброили всички еретични тези в спорното есе и отново поискали да се покае, да се отрече, да спаси живота си в последния миг. Той отново отказал. Отново заявил, че всичко написано и казано е истина, че вярва в думите си. Фра Акурсио го обявил за престъпник, неразкаял се еретик, за бедствие за самия него и другите, за зла издънка, която трябва да бъде изтръгната. Тогава те призовали за Божията милост на Светия дух, осъдили го да бъде жив изгорен заедно с прокълнатата му книга и забранили всичките му осъдителни писания. Фра Акурсио заповядал в срок от петнадесет дни гражданите, които притежавали книгата, да я предадат за унищожение. Добавил, че всеки, който не предаде книгата, ще бъде отлъчен от църквата, глобен и подложен на физическо наказание. Свалили осъдения от сцената, облекли го в *sanbenito* – позорна дреха, изрисувана с дяволи. Подиграли се с него, като сложили на главата му клоунска шапка и го накарали да събуе обувките си. В този вид го предали на месир Якопо да Брешиа, пазител на правосъдието в Тоскана и представител на светската власт на Инквизицията.

Присъдата била изпълнена след обичайната процесия пред Портите на кръста, където била издигната висока клада с много дърва. Върху клоните сложили всички котия на „Космически сфери“, както и други конфискувани книги. С огромна смелост, с презрение към невежеството, лицемерието, липсата на разум, Mastro Сессо не се възпротивил и бил прикован за кладата. Скоро след това изгорял. Превърнал се в пепел, като книгите си. Но мислите му останали сред хората.

Бележка на автора: Възстанових тази история от хрониките *Inquisizione in Toscana*. Това е труд, съставен от Модесто Разстрели и отпечатан през 1782 г. от флорентинския издател Антон Джузепе Пагани. Думите са подбрани, за да опишат най-добре стила на абата и да са в съответствие с времето на Mastro Сессо. Парадоксалното обаче е че тези думи са валидни и днес. Днешните събития по същество са същите, както тогава.

Известно е, че космически сфери бил астрономически инструмент (предполага се, че е изобретен от Архимед), използван за изчисляване на орбитата на Слънцето. Уредът бил направен от пресичащи се метални кръгове, както показва старата рисунка в началото на пролога.

Изминаха повече от три години от публикуването на „Яростта и гордостта“. Тогава като Касандра говорих напразно на вятъра. „Яростта и гордостта“ е болезнен вик, който Фра Акурсио би определил като богохулен, профански, отблъскващ, неприличен, като богохулна книга против установената вяра, написана по поръчка на дявола и заражена с гибелна ерес. Тази обвинителна реч ме завладя, както „Космически сфери“ завладя Mastro Сессо. Като него и аз съм виновна, защото казах, че Земята е кръгла, виновна, защото написах истината, която невежите, тесногърдите, лицемерите, лишените от разум, не искат да чуят. В моя случай днешните главорези на Светия престол не използваха уредите за изтезания, както при Mastro Сессо през 1327 г. и 1328 г. Не бях прикована за позорния стълб, не бях изложена на обществената ярост. Месир Якопо да Брешиа не ме изгори жива (поне не още) заедно с прокълнатата ми книга и осъдителните ми писания. Но знаете ли, днешната светска инквизиция е доста находчива. Тя се противопоставя на смъртното наказание и вместо да изтезава тялото, измъчва душата, вместо клещите, въжетата и секирата, използва безкръвни средства: радио, вестници, телевизия, журналисти, политици, провалени учени, филмови старлетки. Вместо някогашните тъмници на Светия престол, днешните инквизитори използват стадиони, площади, митинги. Използват свободата, за да убиват. Вместо монашески качулки (но често и такива може да се видят), носят джелабии¹ и чадори². Инквизиторите носят анцузи, размахват знамена с цветовете на дъгата³ и се

¹ Традиционна дълга мъжка дреха при мюсюлманите, Б.р.

² Женска мюсюлманска дреха, която оставя открито лицето, Б.пр.

³ Знамена на антивоенните митинги през последните години, Б.пр.

наричат „пацифисти”. Облечени са в сини костюми и червени връзки като кукловодите си – депутати, писатели, профсъюзни водачи, журналисти, банкери, прелати. Новите слуги на Светия престол, накратко – събратята на Фра Акурсио, служат на власт, представяща се за противник на властта. Инквизиторите промениха лицето си, но не и душата. И ако някой напише, че Земята е кръгла, веднага се превръща в престъпник. Еретик, който трябва да бъде изгорен като *Mastro Cecco*.

Знам, че съм неблагодарна, защото пиша това. Адът, който се изля върху мен заради моите „Космически сфери”, всъщност ми донесе и много любов, благодарност, уважение. Във Франция беше направен сайт с адрес *thankyouoriana*, в който за една година бяха постнати 56 хиляди благодарствени съобщения. Някои бяха от страни, където „Яростта и гордостта” не беше публикувана – Босна, Мароко, Нигерия, Иран. В сайта се появиха благодарности от мюсюлмански жени, живеещи под робството на шериата. В Москва директор на химически завод четеше на работниците си части от импровизиран превод на книгата, като части от Библията. В Америка някои вестници публикуваха положителни отзиви. Толкова положителни, че се почувствах неудобно. В „Ню Йорк пост” писаха, че съм „изключение във време, когато честността и моралната позиция вече не се считат за добродетели”. В този вестник беше публикувано писмо на читател от Маями, с думите: „Книгата на Фалачи ми напомня за „Стъпка по стъпка” на Уинстън Чърчил, където той упреква Европа, че се поклони пред Хитлер и Мусолини”. (Искам да подчертая, че заради този упрек Чърчил беше наречен „войнолюбец” от „пацифистите” на 40-те). Друг читател от Ню Йорк писа в „Ню Йорк пост”: „Изглежда, че Ориана Фалачи е единственият адекватен европейски интелектуалец след Чърчил с прочутата му реч за желязната завеса. Оценката и’ за радикалния ислям е безпогрешна”. Вече не знам броя на пълните със симпатия и подкрепа писма от Франция, Германия, Испания, Холандия, Унгария, Скандинавия. Събирам писмата от Италия в много кашони. В едно, което никога няма да забравя, пише: „Благодаря ти Фалачи, че

ме научи да разгадай собствените си мисли”. В друго писмо се казва: „Преди две години бях понесен от пороя, отприщен от цикадите⁴ срещу вас. И аз крещях срещу вас. Но бях заблуден. Фактите доказаха, че вие сте права – и тогава, и сега. Вече и аз горя, като вас, от ярост и гордост”.

Но тези писма не са достатъчно утешение за мен. Защото, когато мисля за хората, които мислят като мен, хоризонтът се проявява, но жертвите на лъжата и лицемерието, на липсата на разум, се увеличават. Откривам, че събратята на Фра Акурсио дават тон на живота, особено в страни, където е на власт демокрацията. Например във Франция, Великобритания, Германия, Испания, в Италия. Където във всеки дом, офис, училище, завод, университет, живее *Mastro Cecco*, който/която е подложен на гаври, които преживях през последните две години.

Какви гаври? Повдига ми се, като си спомня за това. По-лошо: рискувам да превърна проблема в лично оплакване. Но ако не говоря за това, тези които не знаят, няма да разберат. Ето за какво става дума: заплахи със смърт, като за начало. Изкрещяни, прошепнати, телефонирани, написани на ръка и напечатани. Напечатаните, като част от клеветнически публикации, се разпространяват в ислямските общности. В неграмотни брошурки, в които авторите дори се осмеляват да петнят паметта на скъпия ми баща, и призовават мюсюлманите да ме убият в името на Корана. (По-точно в името на четирите сури, съгласно които първо трябва да ме съблекат и подложат на неописуеми издевателства, след това да ме екзекутират като гяурска кучка). Отвратителни статии, оскърбителни за друг човек, когото обичах – моят покоен спътник, Алексос Панагулис. И още: лепкави цинизми, публикувани с еднакво удоволствие от леви и десни вестници – „Хиена-Фалачи”, „Талибан-Фалачи”, „Да ти го начукам, Фалачи!” Това последното се появи в един краен левичарски вестник с букви, изпълващи цяла страница. Вулгаризми, написани по улиците, или плакати на „пацифистите” с шарените знамена. („Курво, Ориана”). Плакати, приканващи ме да се разпадна на молекули в следващата со-

⁴ Тropicески насекоми, Б.пр.

валка, която ще избухне в небето. И още: телевизионни водещи, които рисуват огромни мустаци на моите снимки. Снимки с огромни размери. Водещи, които обещават, че в следващото предаване отново ще се забавляват по този начин. Политици, главно настоящи и бивши комунисти, които считат, че убежденията ми са резултат на психическо разстройство и напреднала възраст. Един от тях, като истински болшевик, предложи да бъде затворена в психиатрична клиника. Комедийни артистки, които, за да ме осмиват, носят каска, каквато имах във Виетнам. Които ме наричат „войнолюбец“, като Чърчил. Които се подиграват с болестта ми с комедийни скетчове: („Надявам се, че имаш рак!“, крещи артист към комедиантката с каска, представена като Фалачи. Ето отговорът: „Вече го хванах!“ И публиката се залива от смях). Този скетч беше изигран във Флоренция в деня, когато „пацифистите“ организираха поход от половин милион души, за да осквернят с неизтриваема боя исторически паметници. Но аз принудих властите да им откажат достъп до историческия център на града. Тогава, точно 674 години след като *Mastro Cecco* беше изгорен на кладата, във Флоренция се разнесе вик: „Изгорете книгите и‘“, направете клада от книгите и‘!“ Тогава, в самия църковен двор, където Фра Акурсио произнесе смъртната присъда над *Mastro Cecco*, бях подложена на яростно обществено порицание. Знаете ли кой подстрекаваше тълпата да крещи обиди срещу мен? Един палячо, носител на Нобелова награда, посрещан с почести в Америка, сега червен фашист, който през Втората световна война беше черноризец и поддръжник на Хитлер. Тук трябва да анализирам най-предадената, най-оскъбвяваната, най-изнасилваната дума на света. Думата мир. Затова нека да отворя скоба.

Скоба. Драги пацифисти (тъй като сте войнствени и агресивни, трябва да използвам вашия термин „войнолюбци“), какво имате предвид, когато говорите за мир? Утопичен свят,

където хората се обичат, както проповядваше Исус? Въпреки, че и Той не беше голям пацифист: „Не мислете, че дойдох да донеса мир на земята; не мир дойдох да донеса, а меч“. „Защото дойдох да разлъча човек от баща му, дъщеря от майка и, и снаха от свекърва и“⁵ (Евангелие по Матея, Глава 10, 34-35). И какво искате да кажете, когато говорите за война? Войната, която се води с танкове, артилерия, самолети, хеликоптери? А войната, която се води от терористите-самоубийци, от камикадзетата, които убиха наведнъж три хиляди души? Този въпрос е отправен и към католическата църква. Църквата, която точно по това е първенец по двойни стандарти. Църквата, която освен че изгаряше еретици на кладата, векове наред замърсяваше света с войните си. Която ронеше крокодилски сълзи в енцикликите си за мир на земята и сега се надява да възстанови невинността си по-успешно от пластичните хирурзи на холивудските звезди. Този въпрос е към лицемерите, които никога не размахват шарените си знамена, за да заклеймят терористите-самоубийци, терористите, воюващи с бомби с дистанционно управление, или имамите, проповядващи война в джамиите. Или академичните безделници, които не знаят, че са неграмотни, въпреки докторатите си. Същите дърдорковци, които изплагиатстваха безсмисленото есе на Имануел Кант, публикувано през 1795 г.

През 1795 г. Кант публикува демагогското си есе „Вечен мир“, в което без да обръща внимание на историята и на събитията пред очите му, твърди, че войните се причиняват само от монархиите. Следователно само републиките могат да донесат мир на света. Кант твърди това, когато републиканска, революционна Франция, която е обезглавила Луи XIV и Мария Антоанета и е премахнала монархията, се сражава на два фронта с Австрия и Прусия. И това е война, обявена от републиканците три години по-рано. Революционерите извършиха същото във Вандея⁶, когато водиха братоубийствена война срещу католиците и монархистите (главно селяни и дървосекачи). Същото

⁵ Текстът е от синодалното българско издание на Библията (1925 г.), Б.пр.

⁶ В провинция Вандея френските републикански революционни власти жестоко потушили въстанието на селяните и монархистите, Б.пр.

направи и човекът, който издигна лозунга „Свобода, равенство, мир”, но донесе война из цяла Европа, в Египет и в Русия. Републиканецът генерал Наполеон Бонапарт се появи на сцената, когато от името на Директорията удави в кръв въстанието на монархистите. Оттогава опортюнистите подражават на еднопосочното миролюбие на Имануел Кант и нагло и безогледно воюват с враговете си. Правят го в името на хуманността, разбира се. Най-често като размахват революционни знамена. Защото революцията също е война, мили дърдорковци. Гражданска война, касапница, както касапницата на обикновената война. Да не се връщаме много назад, нека да си спомним за ужасите на Френската революция. Или за Руската революция, Китайската революция и техните жестокости. Да поговорим за гражданската война в Испания, за войната във Виетнам, която не беше нищо друго, освен гражданска война, и който го отрича, е слабоумен. За гражданската война в Камбоджа, която беше още по-страшна. Нека да видим огромните кръвопролития, в които африканските страни се саморазрушиха и продължават да го правят след края на колониализма. Да помислим за гражданската война (моралната гражданска война), която голям брой жители на Запада водят срещу Запада. И да прочетем Платон.

Платон казва, че войната съществува и винаги ще съществува, защото произлиза от човешките страсти. Според него не е възможно да избегнем войната, тъй като тя принадлежи на човешката същност, на нашата необходимост да се доказваме, да господстваме над другите. Това е истина, без съмнение. Ако се замислите, ще разберете, че почти всяко наше действие е акт на война. Всяка наша стъпка е вид война срещу някого. Професионалното и политическото съперничество, например, са форма на война. Конкуренцията във всичките и форми, е война. Някои видове спорт са открита война. Никога не съм харесвала футбола, тъй като гледката на 22 играчи, ритаци се по колената, дълбоко ме тревожи. И не ми говорете за бокс и борба. Ужасявам се от това шоу – двама мъже, които взаимно си нанасят рани, разбиват си устата и носа, изтръгват си ръце-

те и краката, извиват си вратовете. Но Платон греши в твърдението си, че войната произлиза само от човешките страсти, че само хората могат да воюват. Когато един лъв преследва газела, впила зъбите си в гърлото и' и я разкъсва на парчета, той воюва с нея. Когато птица напада червей, сграбчва го с клюна си и го поглъща жив, тя воюва с плячката си. Когато рибата изяжда друга риба, насекомото изяжда друго насекомо, газелата преследва друга газела, те извършват акт на война. Същото се случва, когато бурените нахлуват в житното поле. Войната не е проклятие, характерно за човешката природа, войната е проклятие, всеобщо за Живота. Не е възможно да избягаме от войната, защото тя е част от Живота. Отвратителна, ужасяваща? Да, войната е такава, разбира се. Толкова е ужасяваща, че моят атеизъм е роден главно от нея. Не мога да приема, че има Създател, създал свят на Живота, който убива Живот, свят, където Животът изяжда друг Живот. Свят на създания, които, за да живеят, трябва да убиват и изяждат други създания. Ако такова битие е било създадено от Създателя, според мен този Създател е много, много лош.

Не вярвам и в мазохизма да обърнеш и другата си буза за плесница. Ако ме нападнат бурени, ако ме задушават бръшлян, ако ме тровят насекоми, ако ме ухапе куче, ако ме атакува друг човек, аз се боря, аз воювам! Да, вярно е, воювам с оръжия, които не проливат кръв. Оръжията на идеите, изразени чрез писаното слово. Не воювам със смърт. Но ако това оръжие не е достатъчно, не се колебая да използвам и други. В младостта си, когато страната ми беше нападната от бурени, задушена от бръшлян, отровена от насекоми, хапана от кучета. Когато врагът нахлу в родината ми. Затова няма да ме спрат палячките, лаещи по мен на площадите, боклуците, които драскат по снимката ми по телевизията, или злобните артистки, които се подиграват със смъртната ми болест. Никакви митинги на хулигани, размахващи гнусни плакати, няма да уплашат, да ме накарат да замлъкна. Нито един син на Аллах, призоваващ да бъде наказана гяурската кучка в името на Корана, няма да ме разколебае. Въпреки, че сега приближавам нощта на живота си

и силата ми неумолимо гасне. Защото моята война е справедлива, законна, истинска. Съвсем не е вярно, че всички войни са грешни. Понякога те са правилни. Справедливи, законни, истински. Затварям скобата.

Списъкът на гаврите включва и процес срещу мен в Париж, раздут от медиите. (Заради родината ми няма да се спирам на гаврите, организирани срещу мен от божествата на конституционния Олимп. Ще спомена само, че използват презимето ми за обидни съществителни и прилагателни. Измама, измамен.) Процесът включваше обвинения в религиозен расизъм, ксенофобия, богохулство, подстрекаване към омраза към исляма. Не мога да повярвам, че процесът беше организиран и от левичарската еврейска организация *Licra*. (Без да зная това, малко преди процеса писах срещу възраждането на антисемитизма в Европа). По време на процеса стана известно нещо непростимо, което опетни страната, толкова скъпа за тираните, които губят тронове си, но имат нужда от банките и. Страната се казва Швейцария. Тази Швейцария, където днес синовете на Аллах са по-многобройни и арогантни, отколкото в Мека. В тази държава, през 1995 г. заради тях беше създаден Член 261в от Наказателния кодекс. Този член позволява на ислямските имигранти да спечелят всякакви дела, като използват в свое оправдание религиозен расизъм или расова дискриминация. ("Не ме преследват, защото съм крадец, а защото съм мюсюлманин"). Въз основа на Член 261в, през ноември 2002 г. швейцарското посолство в Рим и федералното министерство на правосъдието в Берн имаха наглостта да поискат от италианското правителство да ме екстрадира, или да ме даде под съд, заради „Яростта и гордостта“. Швейцарските власти направиха това по искане на Ислямския център в Берн, Сомалийската асоциация в Женева, SOS Расизъм в Лозана и ислямските имигранти в Нюшател. Причините? Моето „расистко поведение“ и оценката ми за исляма. Според тях оценката ми е основана на идеи,

„застрашаващи обществения мир и подстрекаващи към омраза поддръжниците на тезата за сблъсък на цивилизациите“.

Искането беше незабавно отхвърлено от италианския министър на правосъдието Роберто Кастели, който припомни на швейцарския си колега, че съгласно италианската конституция всички имат право на свобода на словото – писмено и устно. Затова искането да бъдат съдени граждани заради идеите им, е оскърбление за основните принципи на италианската конституция и за достойнството на Италия. Някои привърженици на левията обаче изразиха надежда, че ще бъде съдена в Швейцария. Въпреки отвратителния факт, че в тази страна може да те осъдят в твое отсъствие, без дори да те уведомят за това. Така че не знам дали съм била осъдена в Женева, Берн, Цюрих или Лозана. Член 261в вече взе много жертви, като защитникът на правата на животните Ервин Кеслър. Той, подобно на Бриджит Бардо, не е съгласен с ислямския обичай да се колят агнета като Дракула, т.е. да бавно да им се източва кръвта. Кеслър разкритикува този обичай и заради това беше наказан с два месеца затвор без право на обжалване. Друга жертва е 80-годишният историк Гастон Арман Амадруз, който издаваше месечно списание с различен поглед върху историята. (Тълкуване на историята, различно от официалното, днес е забранено). Заради това престъпление историкът беше осъден от съда в Лозана на една година затвор и голяма глоба. Френският историк Робер Фарисон също пострада заради член 216в – през 2001 г. беше осъден на един месец затвор от съда във Фрибург. Причината била неговата статия, публикувана във Франция и после препечатана в швейцарско списание. Въпреки напредналата му възраст и той беше осъден без право на обжалване.

Но Швейцария не е единствената страна, където може да озова зад решетките. По-голямата част от Европа вече е заплаха за мен. И знаете ли защо? Защото в Европейския съюз е в сила една перверзия, която се нарича Европейска заповед за арест. Съгласно тази заповед, всяка страна в Европа има право да арестува и затвори всеки гражданин на Европейския съюз, както и да екстрадира всеки гражданин от страната му.

Заповедта е създадена, за да спре придвижването на престъпници в ЕС. До 11 септември 2001 г. заповедта трябваше да предотвратява престъпления като тероризъм, убийства, отвличания, трафик на наркотици, детска проституция, педофилия, незаконен трафик на оръжия, ядрени и радиоактивни материали. Но осем дни след 11 септември 2001 г. левичарската Европейска комисия включи в заповедта и престъпления като расизъм, ксенофобия, богохулство и расова дискриминация. И така, след като Европейската заповед за арест бъде приета от всички членове на Европейския съюз, всеки свободен ум на континента ще се превърне в международен *Mastro Cecco*. Еретик, който може да бъде екстрадиран с белезници на ръце по всяко време и навсякъде в Европа, ако някой мюсюлманин отпрати някакво обвинение. Според заповедта екстрадиция означава „арест от най-малко четири месеца”. Екстрадиция и съдебно преследване, които в Европа се прилагат с двойни стандарти, точно както думата мир. И бъдете сигурни: винаги ще се намери причина. Защото, ако изразите искрено мнението си за Ватикана, Католическата църква, Папата, Дева Мария, Исус или светците, никой няма да се занимава с вашето право на „свобода на мисълта и словото”. Ако обаче направите същото за исляма, Корана, пророка Мохамед, за някой мюсюлманин – тогава ще ви нарекат ксенофоб и богохулник и ще ви обвинят в расова дискриминация. Ако набиете някой китаец, ескимос или норвежец, който ви е обидил, нищо няма да ви се случи. Но ако набиете някой алжирец, мароканец или нигериец, който ви е обидил, тогава ще ви линчуват. Ако крещите антиамерикански лозунги, ако наричате американците „убийци”, „негодници”, „врагове на човечеството”, ако изгорите американското знаме и надраскате снимките на американските президенти с пречупени кръстове, нищо няма да ви се случи. Напротив, такава агресия се счита за добродетел, за качество. Но ако направите същото срещу исляма, тогава ще ви хвърлят на кладата. Същото ще ви случи, ако считате, че западната цивилизация е най-напредналата, която някога се е родила на тази планета. Ако считате, че западната цивилизация „превъзхожда” други-

те. Ако обаче сте мюсюлманин и твърдите, че ислямът винаги е бил по-висша цивилизация, че е лъч от светлина и че според Корана християните вонят като кози, прасета, камили и маймуни, никой няма да ви докосне с пръст. Никой няма да ви даде под съд. Никой няма да ви осъди.

Всичко това се случва и в проислямското ООН. Организацията, пред която глупците и лицемерите падат на колене, която те считат за справедлива, честна и безпристрастна майка. „Нека ООН да реши”, „Да прехвърлим въпроса на ООН”, „ООН има думата”. Същата ООН, която в пълно презрение към Всеобщата декларация за човешките права (документ, който ислямските страни никога не подписаха), през 1977 г. прие Декларацията за човешките права според исляма. В тази декларация се казва: „Всички изброени права се определят от ислямския закон, или шериата. В мюсюлманските страни шериятът е единственият закон, отнасящ се до човешките права”. Същата ООН, чиято неясна Комисия за човешките права организира семинар през 1997 г., финансиран от Организацията „Ислямска конференция”. Темата на семинара беше „Ислямски перспективи на Всеобщата декларация за човешките права”. Семинарът поиска „ислямските перспективи за човешките права да бъдат разпространени по целия свят” и да се напомни за „приноса на исляма при полагането на основите на човешките права”. Участниците обявиха, че става дума за „права, благодарение на които ислямът винаги е водил света към светлина и възраждане и е позволил всички хора да се подчинят на Аллах, както повелява Корана”. Същата ООН, която през 1999 г. порица бразилеца Морис Глеле Аханханзо, тогава специален пратеник на организацията, защото написа доклад от 25 страници за разпространението на антисемитизма в Арабския свят. Същата ООН, където пакистанският посланик безпрепятствено твърди, че „първата харта на човешките права е Коранът и първата декларация за човешките права е провъзгласена от Мохамед в Медина”. Същата ООН, която нагло защитава ислямската фундаменталистка диктатура в Судан, но никога не позволи на Джон Гаранг, водачът на християнското Суданско

освободително движение, да каже дори дума пред Общото събрание или комисиите на организацията. Същата ООН, която съвместно със славния Европейски съюз измисли престъпленията „ислямофобия” и „оскверняване на исляма”. Но и в ООН аз си имам един Фра Акурсио!

Кой е той? Казва се Дуду Диен, сенегалец и някогашна важна личност в тогавашната просъветска организация ЮНЕСКО. През 2002 г. този човек беше назначен за специален пратеник и наследи отстранения бразилец Морис Глеле Аханханзо. Познайте каква беше задачата на Дуду Диен! Изготвянето на доклад за случаите на ислямофобия, които „след 11 септември 2001 г. засягат чувствата на мюсюлманите в Америка и Европа”. Според Дуду Диен в двата континента „възрастни мюсюлмани, жени и деца са жертва на постоянни физически и устни нападения и оскърбления от страна на представители на други религии. Поради тази причина мюсюлманите продължават да живеят в ужас”. За нападенията и оскърбленията Дуду Диен написа отделен доклад и поиска Комисията за човешките права да организира символичен морален процес в Женева. И знаете ли кои са виновниците, които бяха дадени под съд, еретиците, които трябваше да изгорят на кладата? Ръководителите на американските евангелски църкви, борещи се против ислямското робство в Судан. Шестдесет интелектуалци, начело със Самюъл Хънтингтън, които подписаха отворено писмо с название „За какво се борим”. Сред подписалите са баптистският свещеник Джери Фалуел, защитник на Десетте Божи заповеди и Пат Робъртсън, основател на *Christian Broadcasting Network*. Според доклада на специалния пратеник на ООН „европейските интелектуалци, противопоставящи се на имиграцията и отхвърлящи културния плурализъм, поставиха исляма на подсъдимата скамейка. Те твърдят, че ислямът е несъвместим със светският начин на живот. По този начин те подстрекават към международен хаос”. Водачите на заговора са размирната Ориана Фалачи и двама французи – писателят Пиер Манен и ученият Ален Финкелкраут. Фалачи, защото пише това, което пише, Манен защото е против диалог

с Исляма и настоява мюсюлманите да се върнат в родните си страни. Вината на Финкелкраут е, че защити книгата ми „Яростта и гордостта” със следното изявление: „Без изобщо да е расист, Фалачи ни принуждава да погледнем действителността в очите. Тя разрушава табута и безстрашно упражнява на дело свободата”. Но това е само част от аутодафето, организирано от някогашния шеф в ЮНЕСКО, когато тази организация беше просъветска. В Женева Дуду Диен поиска ООН да „създаде културна стратегия и да унищожи идеологиите, които оскверняват исляма. Да проведе световна конференция, където да бъдат създадени правила, по които историята да се преподава и тълкува на Запад”.

Затова яростта, която ме разтърси преди три години, когато написах „Яростта и гордостта”, все още не е стихнала. Не само че не е стихнала, удвои се. Гордостта, която ме превърна в меч преди три години, не е изчезнала. Не само че не е изчезнала – стана още по-силна. Когато някой Фра Акурсио ме пита дали съжалявам за това, което написах, дали се отказвам от думите си, аз отговарям: „Съвсем не, Ваше Светейшество. Съжалявам само, че казах по-малко, отколкото трябваше. Че ви нарекох само досадни насекоми, вместо да виzakлеймя като предатели и изменници”. И прибавям, че яростта и гордостта се свързаха завинаги и родиха могъщ син – презрението. Презрението проясни мисълта ми и засили разума ми. Разумът освети истината, която чувствата не можаха да изкарат на светло – сега мога да говоря без ограничения и полуистини. И ето, днес питам: каква е тази демокрация, която забранява несъгласието, наказва го и го превръща в престъпление? Каква е тази демокрация, която не се вслушва в децата си и им забранява да говорят свободно, предава ги на врага, изоставя ги на издевателства и оскърбления? Каква е тази демокрация, която харесва теокрацията, възражда обвинението в ерес, изтезва и хвърля свободните умове на кладата? Каква е тази демокрация,

където малцинството е по-важно от мнозинството, като го изнудва и тормози? Това е антидемокрация, отговарям аз. Лъжа, измама, а не демокрация. Що за свобода е тази, която не ни позволява да мислим, да говорим, да вървим срещу течението, да се бунтуваме, да се борим с тези, които ни завладяха, и ни запушва устата? Що за свобода е тази, в която хората живеят в страх от съд и присъда, сякаш са престъпници? Що за свобода е тази, която командва чувствата ми, решава кой да обичам и мразя, и ако мразя американците, ще ида в рая, а ако мразя мюсюлманите, ще ида в ада? Това е антисвобода, отговарям аз. Подигравка, фарс, а не свобода.

С презрение и в името на разума, сега започвам отново разговора, който преди три години прекъснах с думите „достатъчно, спри“. С презрение и в името на разума сега влизам в душата на *Mastro Cecco*, превръщам се в престъпник и пиша моята втора космическа сфера. Докато Троя е в пламъци и гори. Докато Европа се превръща в провинция на исляма, в ислямска колония. И моята страна е предният пост на тази провинция, крепост на тази колония.

Глава 1

Не ми харесва да казвам, че Троя гори. Че Европа днес е ислямска провинция, или по-скоро ислямска колония, а Италия е преден пост, крепост на тази колония. Защото това значи, че Касандра наистина говори напразно, че въпреки викът и', пълен с болка, слепците остават слепи, глухите – глухи и разбудените съвести отново потъват в сън. И хората като *Mastro Cecco* умират безсмислено. Но това е истината. Пожарът се разпространява – от проливите на Гибралтар до фиордите на Сорой, от скалите на Дувър до плажовете на Лампедуза, от степите на Волгоград до долините на Лоара и Тоскана. Във всеки един от нашите градове има втори град. Разрастващ се град, като онзи от 70-те, когато хиляди и хиляди палестинци се заселиха в Бейрут и създадоха държава в държавата. Правителство в правителството. Мюсюлмански град, управляван от Корана. Сцена на ислямското нашествие. Нашествие, което до днес никой не е успял да спре. Никой. Нито дори армиите на Наполеон. Защото в едно синове на Аллах нямат равни – в изкуството на нахлуването, завладяването, подчиняването. И най-желаната им плячка винаги е била Европа, християнският свят. Да направим ли бърз преглед на историята, която г-н Диен Дуд иска да контролира, или по-скоро – иска да заличи?

В 635 г. след Христа, три години след смъртта на Мохамед, армиите на полумесеца нахлуват в християнска Сирия и християнска Палестина. В 638 г. те превземат Йерусалим и Божи гроб. В 640 г., след като са завладели Персия и Армения, навлизат в християнски Египет и в християнския Магреб. Това са днешните Алжир и Мароко. В 668 г. за пръв път нападат Константинопол и го обсаждат пет години. В 711 г. прекосяват Гибралтар и атакуват католическия Иберийски полуостров. Завладяват Португалия и Испания и въпреки съпротивата на герои като Пелайо¹ и Сид Кампеадор и другите участници в Реконкистата, маврите владеят Иберийския полуостров цели осем века. Вярващите в мита за „мирното съвместно съществуване, характерно за покорителите и покорените“, нека да прочетат разказите за изгорените мъжки и женски манастири, за осквернените църкви, за изнасилените монахини, за християнските и еврейските, отвлечени в харемите на победителите. Нека вярващите в този мит да прочетат за разпъванията на кръст в Кордоба, обесените в Гранада, обезглавените в Толедо и Барселона, Севиля и Замора. Християните в Севиля били обезглавени по заповед на Мутамид – кралят, който украсил двореца си с отсечени глави на евреи и християни. Християните в Замора били обезглавени по заповед на Алманзор, наричан визионер и патрон на философите, считан за най-великия водач на ислямска Испания. Господи! Споменаването само на името на Исус означавало мигновена екзекуция. Чрез разпъване на кръст, обезглавяване, обесване или набиване на кол. Същите наказания се прилагали за всеки, който бие камбана в църква. За всеки, който носел дрехи в зелено – цвят, запазен само за мюсюлманите. Всички християни и евреи били длъжни да се покланят и да правят път на мюсюлманите на улицата.

¹ Легендарен основател на християнското кралство Астурия, което оцеляло през господството на маврите в Иберийския полуостров, Б.пр.

И тежко и горко на християните и евреите, ако се осмелявали да отговорят на обидите на мюсюлманите. Има една широко рекламирана подробност – неверните кучета не били длъжни да приемат исляма, дори не ги насърчавали да правят това. Но знаете ли защо? Тези, които приемали исляма, не били длъжни да плащат данъци. И обратно – тези, които отказвали, плащали данъци.

От Испания в 721 г. те преминали в не по-малко католическата Франция, начело с Абд ал-Рахман, управител на Андалусия. Прекосили Пиринеите и превзели Нарбона. Там изклали всички мъже и взели в робство жените и децата. После продължили към Каркасон. От там отишли в Ним, където избили монасите и монахините. От Ним поели към Дижон и Лион, където ограбили и разрушили всички църкви, до една. Знаете ли колко време продължил походът им във Франция? Единадесет години, през които те прииждали на вълни. През 731 г. пристигнали пред Бордо с 380 хиляди пехотинци и 16-хилядна конница. Градът веднага се предал. От Бордо тръгнали към Поатие, сетне към Тур. В 732 г. Карл Мартел ги победил в битката при Поатие. Ако това не беше се случило, днес французите щяха да танцуват под ударите на дайретото. През 827 г. завоевателите се появили в Сицилия, която била ценна плячка за ненаситния им апетит. Като колели, обезглавявали и набивали на кол, както им бил обичая, те завладели Сиракуза и Таормина. След това – Месина и Палермо. За 75 години (толкова им трябвало, за да прекършат гордите сицилианци), те ислямизирали целия остров. Останали в Сицилия два века, докато норманите не ги прогонили. Но в 836 г. пристигнали в Бриндизи. В 840 г. – в Бари. Ислямизирали и Пулия. В 841 г. превзели Анкона. После прекосили Адриатика, върнали се в Тиренско море и през лятото на 846 г. се появили в Остия. Ограбили и опожарили града и като се придвижили нагоре по устието на Тибър, стигнали до Рим. Обсадили го и една нощ нахлули в града. Ограбили и опустошили базиликите Св. Петър и Св. Павел. За да се отърве от тях, папа Сергей II се съ-

гласил да им плаща годишен данък от 25 хиляди сребърника. Наследникът му Лео IV издигнал лъвските стени около Рим, за да го предпази от бъдещи нападения.

Напуснали Рим, но се появили в Кампания. Там останали 70 години. Унищожили Монтекасино и обезлюднили Салерно. В този град се забавлявали, като отнемали всяка нощ девствеността на една монахиня. Знаете ли къде? На олтара, в катедралата. В 898 г. нахлули в Прованс, по-точно в Сан Тропе. Заселили се там, и в 911 г. прекосили Алпите и влезли в Пиемонт. Окупирали Торино и Казале, изгорили всички църкви и библиотеки, избили хиляди християни. Сетне се отправили към Швейцария, към долината Граубунден и Женевското езеро. Но снеговете ги отблъснали, затова направили кръг и се върнали в топлия Прованс. През 940 г. окупирали Тулон, където се заселили.

Днес е модно да се обвиняваме заради кръстоносните походи. Да обвиняваме Запада заради кръстоносците. Да считаме кръстоносните походи за несправедливост, извършена против бедните, невинни мюсюлмани. Но походите са организирани за възвръщане на Божи гроб и Йерусалим, които, нали помните, са били завладени от мюсюлманите, не от леля ми. Те са преди всичко отговор на четиривековната окупация. Походите били контранападение срещу ислямското нашествие в Европа. Опит за отклоняване на нашествието към Ориента, т.е. към Индия, Индонезия и Китай, после към Африка, Русия и Сибир, където татарите приели исляма и започнали да преследват християните. Всъщност след края на кръстоносните походи мюсюлманите възобновили и засилили репресиите срещу християните.

Този път турците се заели с тази задача. Турците, които се подготвяли да създадат Отоманската империя. До 1700 г. Западът бил обект на алчността на тази империя. Империята превърнала Европа в любимото си бойно поле с помощта на известните еничари, които обогатиха езика ни със синонима на фанатичен убиец – думата *assassin*. Знаете ли кои всъщност били еничарите? Те са избраните войници на империя-

та, супервоини, способни на самобичуване, но и на водене на войни, избиване, ограбване, опустошаване. Знаете ли откъде ги набирали, или по-точно - насилствено взимали в армията? От окупираните страни – Гърция, България, Румъния, Албания, Унгария, Сърбия. Често набирали еничари и в Италия, по крайбрежието, опустошено от ислямските пирати. По бреговете и до днес има останки на наблюдателни кули, от които предупреждавали населението за появата на пиратите. До днес по тези брегове отеква викът, който сега звучи подигравателно, но тогава е бил вик на ужас и отчаяние: *Mamma, li turchi! Mother, the Turks!*² Еничарите-убийци били отвлечени като 11-12 годишни момчета, заедно с още по-малки деца. Най-красивите живеели в султанските сараи и били използвани за педофилски услуги. Похитителите избирали първородни деца от богати семейства. Те приемали исляма, после ги затваряли в казармите и ги лишавали от човешки радости като любови, женитба. Промивали умовете им по-жестоко, отколкото хитлеристите промиваха умовете на младите есесовци. Еничарите се превърнали в най-страшната машина за убиване в света след римските легиони.

Не бих искала да бъде досадна с този малък урок по история, който в нашите свръх политически коректни училища би бил смъртен грях. Но накратко ще опресня паметта на забравилите, на лицемерите. И така: в 1356 г. след Христа, 84 години след Осмия кръстоносен поход, турците превзели Галиполи, полуостровът, който се простира на сто километра по северните брегове на Дарданелите. От там те завладели Югоизточна Европа и светкавично окупирали Тракия, Македония и Албания. Покорили Сърбия и след петгодишна обсада парализирали Константинопол и го изолирали от Запада. В 1396 г. прекратили действията си, защото трябвало да се сражават с монгол-

² Мамо, турците идат! (ит., англ.), Б. р.

ците, които били ислямизирани, но враждебни към турците. В 1430 г. турците се завърнали и окупирали Венеция. Разгромили християнските армии край Варна в 1444 г., и нахлули във Влахия, Молдова, Трансилвания, България и Румъния. В 1453 г. отново обсадили Константинопол, който паднал в ръцете на Мехмед II на 29 май същата година. Между другото, знаете ли кой е бил той? Човек, който съгласно ислямския закон за убийства на роднини (законът позволявал на султана да убива членове на най-близкото си семейство), се качил на трона, след като удушил тригодишния си брат. Може би сте чели хрониките на писаря Фаранцес за падането на Константинопол? С тези хроники бих могла да опресня паметта на забравилите, на лицемерите.

Вероятно не сте чели хрониките. Особено ако сте европейец. Защото Европа плаче само за страданията на мюсюлманите и никога за християните, евреите, будистите, хиндуистите. За европейците не е политически коректно да се знаят подробности за падането на Константинопол. Да научат нещо за жителите на града, които в зори потърсили убежище в църквата Света София и започнали да пеят псалми, за да измолят Божията милост. Докато Мехмед II обстрелвал стените на Константинопол, Теодосий, патриархът на свещи отслужил последната литургия и в опит да успокои хората високо казал: „Не се страхувайте, братя и сестри! Утре ще бъдете в царството Божие и ще бъдете запомнени до края на времето!” Децата плачели от ужас, майките им ги окуражавали с думите: „Не плачи. Ще умрем за нашата вяра в Исус Христос! Ще умрем за нашия император Константин, за нашата родина!” Османските войски, като биели барабаните си, минали през разрушените стени, отблъснали защитниците на града от Венеция, Генуа и Испания, и ги изклали с ятаганите. После нахлули в катедралата и обезглавили всички, дори и бебетата. Забавлявали се, като гасели свещите с малките им отсечени глави. Клането продължило от сутринта до вечерта. Те спрели, когато великият везир се изкачил на олтара на Света София и се провикнал

към касапите: „Сега почивайте! Този храм вече принадлежи на Аллах!” Навън Константинопол горял, турците разпъвали на кръст, бесели, набивали на кол жителите. Еничарите насилвали и колели монахините – четири хиляди за няколко часа! Оцелелите оковавали във вериги и ги продавали на пазара в Анкара. Слугите подготвяли пирът на победата, по време на който в нарушение на заповедите на Пророка Мехмед се напил с кипърско вино. Султанът имал слабост към малки момчета. Затова заповядал да доведат първородния син на византийския аристократ Нотарас. Четиринадесетгодишното момче било известно с красотата си. Пред очите на всички Мехмед го изнасиллил. После заповядал да доведат и семейството на момчето. Родителите му, бабите и дядовците, чичовците, лелите и братовчедите. Пред него султанът собственоръчно им отсекъл главите. Един по един. Сетне заповядал да разрушат олтарите и да разтопят камбаните на всички църкви в града. Превърнал ги в джамии или базари. Ето така Константинопол станал Истанбул. Но Диен Дуду от ООН и учителите в нашите училища не искат да се говори за това.

Три години по-късно, през 1456 г., турците завладели Атина. И там Мехмед II превърнал всички църкви в джамии. Със завладяването на Атина те приключили с окупацията на Гърция, която изтезавали в продължение на четири века. После се насочили към Венецианската република. През 1476 г. войските им се появили във Фриули и в долината Исонцо. През 1480 г. отново се нахвърлили върху Пулия и на 28 юли Ахмед паша превзел Отранто след двуседмична обсада. Градът бил отбраняван само от жителите и малко на брой войници. Нахлули в катедралата и веднага обезглавили архиепископа, който раздавал нафора на вярващите. Освен неговата, отсекли главите и на всички свещеници. Отвлекли младите и красиви жени, хвърлили ги на войниците. Останалите избили или поробили. Накрая обкръжили осемстотин оцелели момчета и момчета на около осемнадесет години и ги докарали в лагера на Ахмед паша, който им предоставил следния избор: „Какво

искате – да приемете правата вяра, или да умрете?” „Искам да умра!” – отговорил 16-годишния Антонио Грималди Пецула, тъкач на дрехи. Другите го последвали с викове: „И аз, и аз, и аз!” Ахмед паша изпълнил желанието им – заповядал всички да бъдат обезглавени. На ден падали по сто глави. Клането продължило осем дни. Само един човек на име Марио Бернабей спасил живота си, като приел Исляма. Но скоро след това се оказало, че е лош мюсюлманин и го набили на кол. (Така ни разказва Пиетро Колона в книгата си *Commenti sull' Apocalisse*).³

В следващия век се повторили същите събития. През 1512 г. властта в империята поел Селим Мрачния. Отново приложил закона за убийство на роднини – удушил двамата си братя, петте племенника, няколко халифи и везири и седнал на трона. Именно този джентълмен е бащата на мъдрия султан, който искал да създаде Ислямски европейски щати: Сюлейман Великолепни. Скоро след като дошъл на власт, той събрал армия от 400 хиляди души, 30 хиляди камили, 40 хиляди коне и 300 оръдия. От ислямизираната Румъния, в 1526 г. Сюлейман се отправил към католическа Унгария и въпреки героизма на унгарците, унищожил армията им за две денонощия. Стигнал пред портите на Буда, днешната Будапеща. Опожарил столицата и отвел в робство в Истанбул сто хиляди души - мъже, жени, деца. Отгатнете колко роби имало през следващата година на другите пазари, съперничейки на истанбулския - в Дамаск, Багдад, Кайро и Алжир. Три милиона. Но и това не било достатъчно за алчността на султана. За да създаде Ислямски европейски щати, той събрал втора армия, с 400 оръдия и през 1529 г. от Унгария потеглил към Австрия. Ултракатолическата Австрия тогава била считана за крепост на християнството. Сюлейман Великолепни обаче не успял да я победи. След пет седмици на неуспешни атаки той решил да отстъпи. При отстъплението си султанът набил на кол 30 хиляди селяни, защото не считал, че са ценни, за да бъдат продадени в робство.

³ Коментари върху Апокалипсиса (ит.), Б.р.

Цената на робите паднала, поради това, че имало твърде много – три милиона и сто хиляди, които били пленени в Унгария. Когато се върнал в Истанбул, Сюлейман заповядал на прочутия пират Хаир Ад-Дин, известен като Барбароса, Червената Брада, да реформира имперската флота. Благодарение на реформата, Средиземно море станало ислямско владение. След като потушил дворцов бунт и удушил двама от синовете си и шестте им деца, т.е. внуците си, през 1565 г. Сюлейман се отправил към друга християнска крепост – Малта. Но през 1566 г. съвсем ненавреме умрял от инфаркт. Алелуя!

Съвсем ненавреме, защото тронът бил наследен от третия му син, известен не като Великолепния, а като Пияница. При царуването на Селим Пияницата, през 1571 г. генерал Лала Мустафа нахлул в християнския Кипър. Там извършил неописуеми жестокости, които завинаги опетнили Лъча на цивилизацията. Имам предвид мъченичеството на венецианския сенатор и управител на острова Маркантонио Брагадино. Историкът Пол Фрегоси в забележителната си книга „Джихад” пише, че след като подписал документа за предаването на острова на победителите, Брагадино отишъл при Лала Мустафа, за да обсъдят мирните условия. Тъй като бил педант, той пристигнал в пълния си блясък. На прекрасен жребец, облечен в лилавата си сенаторска роба. Придружавали го 40 души с аркебузи в парадна униформа и един изключително красив паж с разкошна шапка, Антонио Квирини, син на адмирал Квирини. Но не били проведени никакви разговори за мир, драги еднопосочни пацифисти. Според предварителния план еничарите веднага пленили красивия Антонио. Затворили го в сарая на Лала Мустафа, който обезчестявал момчета с по-голямо удоволствие дори от Мехмед II. Турците обкръжили войниците с аркебузите и ги наскла на парчета с ятаганите. Буквално на парчета, като варено месо. После свалили Брагадино от коня

и отрязали носа и ушите му. Така осакатен, го накарали да коленичи пред чудовищния Лала Мустафа, който заповядал да го одерат жив. Екзекуцията чрез одиране се състояла след 13 дни пред жителите на Кипър, които били принудени да присъстват. Еничарите се подигравали на Брагадино, който бил без нос и уши. Накарали го да обиколи няколко пъти града, да влачи торби с боклук и да лиже всеки път земята, когато минавал пред Лала Мустафа. Тогава последвала екзекуцията. Брагадино умрял, докато жив го одирали. След това Лала Мустафа заповядал кожата му да бъде напълнена със слама и така направили нещо като манекен. Поставили манекена върху една крава и обиколили още веднъж града. Сетне завързали манекена за главната мачта на флагманският кораб на Брагадино. За вечната слава на Исляма.

На 7 октомври в същата 1571 г. гневната Венецианска република в съюз с Испания, Генуа, Флоренция, Торино, Парма, Мантуа, Лука, Ферара, Урбино, Малта и Ватикана, разгромила флотата на Али Паша в битката при Лепанто. Тогава Отоманската империя била в зенита на могъществото си и при следващите султани продължила безпрепятствено да напада континента, който Сюлейман Великолепни искал да превърне в Ислямски европейски щати. Армиите на полумесеца стигнали чак до Полша и два пъти нахлули в тази страна – през 1621 г. и 1672 г. Мечтата на Сюлейман била разрушена едва през 1683 г. Тогава великият везир Кара Мустафа събрал армия от 600 хиляди души, 1000 оръдия, 40 хиляди коне, 20 хиляди камили, 20 хиляди слона, 20 хиляди биволи, 20 хиляди мулета, 20 хиляди бикове и крави, 10 хиляди овце и кози. В обоза на армията имало 100 хиляди торби с царевица и 50 хиляди торби с кафе, както и 100 съпруги и държанки. С целия този рог на изобилюето великият везир се завърнал в Австрия и построил там гигантски лагер от 25 хиляди палатки. Везирската палатка, в която имало фонтани, била украсена с шраусови и паунови пера. Кара Мустафа пристигнал пред вратите на Виена и обсадил града за втори път.

Факт е, че европейците през 1683 г. били по-умни от днешните жители на континента. Те всички се втурнали да защитават Виена, която тогава била крепостта на християнството. С изключение на французите, които и по онова време обичали да блудстват с исляма – Луи XIV, Кралят-слънце, подписал Договор за съюз с Отоманската империя. Но французите обещали да пазят неутралитет. Да, всички европейци – англичани, испанци, германци, украинци, поляци, италианци (хората от Милано, Генуа, Венеция, Тоскана, Пиемонт, поданиците на папската държава). На 12 септември 1683 г. те удържали необикновена победа и принудили Кара Мустафа да избяга и да изостави камилите, слоновете, биволиите, мулетата. Великият везир изоставил и обоза с царевицата, кафето, пауните и шраусите, съпругите и държанките си. Но преди да избяга, за да не попаднат в ръцете на врага, им прерязал гърлата – на всички, една по една.

Днешното ислямско нашествие в Европа не е нищо друго, освен повторение на вековния ислямски експанзионизъм, на вековния ислямски империализъм. Но днес нашествието е потайно и по-коварно. Защото днес нашествието е не само от събратята на Кара Мустафа, Лала Мустафа, Али Паша, Ахмед Паша, Сюлейман Великолепни, както и от съмишлениците на Бин Ладен, Ал Заркауи, разните малки арафатчета и касапите, които се взривяват заедно с небостъргачи и автобуси. Нашествието е от имигранти, които се заселват в страните ни, в родните ни градове. Без никакво уважение към нашите закони, те ни налагат техните собствени закони. Техните обичаи, техният Бог. Знаете ли колко от тях живеят в европейския континент, който се простира от Атлантика до Урал? Около 60 милиона. Само в Европейския съюз живеят около 25 милиона мюсюлмани. Извън Европейския съюз живеят 35 милиона. Включително Швейцария, където те са повече от 10% от населението. В Русия са 10.5%, в Грузия 12%, в Малта са 13%, в България – 15%. 18% от тях живеят в Кипър, 19% в Сърбия, 30% в Македония, 60% в Босна и Херцеговина, 90% в Албания, 93.5% в Азербай-

джан. Засега са малобройни само в Португалия (0.5%), Украйна (0.45%), Латвия (0.38%), Словакия 0.19%, Литва (0.14%), Исландия (0.04%). Щастливи хора са исландците! Но навсякъде, дори и в Исландия, те се множат. Не само поради неумолимото нашествие, но и защото мюсюлманите са най-бързо увеличаващата се етническа и религиозна група в света. Това се засилва от полигамията и факта, че според Корана жената е само утроба за раждане на деца.

Да! Да се говори за това значи, че ме чака позорния стълб и тормоз. Значи доживотна присъда. В нашата покорена Европа ислямската плодовитост също е забранена тема, която никой не се осмелява да коментира. Ако го направите, незабавно ще ви дадат под съд за расизъм и ксенофобия и богохулство. (Едно от обвиненията срещу мен на процеса в Париж беше следното мое изречение: „Те се размножават като плъхове“. Малко брутално звучи, наистина, но е неоспорим факт). Факт, е че никакъв процес или либерален закон не може да отмени фактите, с които самите те се хвалят. През последните 50 години броят на мюсюлманите се е увеличил с 235 %, докато християнското население се е увеличило с 47%. През 1996 г. мюсюлманите са били един милиард 483 милиона, през 2001 г. са наброявали един милиард 624 милиона. През 2002 г. те наброяват един милиард 657 милиона. И така нататък. Световното мюсюлманско население нараства с 33 милиона всяка година. Скоро те ще бъдат два милиарда и никакъв съдия не може да игнорира цифрите, предоставени от ООН – броят на мюсюлманите расте с 4.6% до 6.4% годишно. За сравнение броят на християните по света нараства с 1.4% годишно. За да разберете за какво става дума, вижте бившия Съветски съюз. Там най-гъсто населените области са мюсюлманските, като се започне с Чечня. През 60-те мюсюлманите в Косово са били 60% от населението, през 90-те – 90%. Днес почти 100% от

населението на Косово са мюсюлмани. Нито позорният стълб, нито общественото порицание могат да заличат факта, че през 70-те и 80-те плодовитите палестински нашественици завладяха Бейрут, и вече са повече от някогашното християнско маронитско мнозинство. Никой не може да отрече, че новородените деца в мюсюлмански семейства в Европейския съюз нарастват с 10% всяка година. В Брюксел те нарастват с 30% годишно, в Марсилия – почти със 70%! В италианските градове този процент нараства дори по-драматично – днешните половин милион внуци на Аллах през 2015г. ще бъдат поне два милиона.

Поне два милиона, защото в основните училища на северните области, като Венето и Ломбардия, преди 15 години тези деца са били само 30 хиляди. Сега там те са не по-малко от 100 хиляди. Същото е в Пиемонт, Лигурия, Тоскана. В Милано и Мантуа 10% от учениците са от ислямски произход. Миналата година в Бреша, в едно училище от 700 деца, 400 са от Албания, Алжир и Мароко. В Иврея, Пиемонт, в една частна гимназия, за подобна етническа група директорът трябвало да назначи учители от Магреба. С всичките следващи проблеми. Новодошлите не знаят италиански език. Обучението по основен италиански отнема около 4-5 месеца. Ако се запишат в училището по-късно, по време на уроците те не разбират нито дума. За да им каже „отворете учебника“, учителят трябва да го покаже с ръце. Това не е от полза за италианските ученици, които трябва да чакат съучениците им да научат езика. Вредата за италианските ученици се задълбочава, когато започнат да изучават хуманитарни предмети, защото европейската култура е неразривно свързана с християнството. Как да накараме малките мюсюлмани да разберат Данте и Алесандро Мандзони⁴? Как да им обясним нашите произведения на изкуството, картините на Исус и Дева Мария, на светците? Или голите жени, като Венера на Ботичели? Как да им разкажем нашата история, например на кръстоносните походи, от нашата, християнска

⁴ Класически италиански писател и поет (1785-1873 г.) Верди посветил на Мандзони своя „Реквием“, Б.пр.

гледна точка? Не е случайно, че много мюсюлмански деца възразяват срещу този начин на обучение. Според тях Божи гроб принадлежи на учениците на Пророка, Христос е пророк на исляма и никой не го е разпъвал на кръст. Освен това съществува проблемът със смесените класни стаи. Мюсюлманските родители не искат момчета и момичета да учат заедно, не искат дъщерите им да присъстват в часовете по физическо възпитание, или да се събличат, за да плуват в басейна. Родителите на италиански, френски, английски, испански ученици могат само мрачно да протестират: „Мюсюлманите ли трябва да се интегрират с нас, или ние с тях?!”

Очевидно ние трябва да се интегрираме с мюсюлманите. Хуари Бумедиен, човекът който свали от власт Бен Бела в Алжир три години след като страната получи независимост, през 1974 г. произнесе реч пред Общото събрание на ООН. Без никакви заобикалки той заяви: „Един ден милиони мъже ще напуснат Южното полукълбо на тази планета и ще нахлуят в Северното. Но не като приятели. Защото те ще нахлуят, за да покоряват, и ще покорят Северното полукълбо с децата си. Ние ще победим чрез утробите на жените си”. Бумедиен не каза нищо ново. От зората на времето „политиката на утробата”, износът на човешки създания и обилното им размножаване, е най-лесният начин за завладяването на нови територии. За господство над чужда държава, за подмяна и покоряване на коренното население. От VIII в. насам ислямският експанзионизъм винаги е следвал тази стратегия. Често чрез изнасилвания и взимане на държанки. Спомнете си какво извършиха ислямските окупатори в Андалусия, Албания, Сърбия, Молдавия, България, Румъния, Унгария, Русия, Сицилия, Сардиния, Пулия, Прованс. Спомнете си за делата им в някои части на Азия, дори и в Индия, дори и в Китай. Както и в Африка, като започнем с Египет и Магреба. Но с упадъка на Отоманската империя, политиката на утробата също западна. Речта на Бумедиен в ООН е разбуждащ зов за действие, който трябваше да предизвика тревога дори и сред забравилите. В същата 1974

г. Организацията ислямска конференция приключи срещата си в Лахор, Пакистан, с решение за увеличаване на тогавашния малък поток от имигранти към Европа. В резолюцията се казва, че континентът трябва да бъде покорен чрез „демографско превъзходство”. Днес този план е закон. Да, точно така, закон. Във всяка джамия в Европа, на петъчната молитва, имамът се обръща към мюсюлманските жени: „Трябва да родите поне пет деца, всяко семейство...” Пет деца на семейство никак не е малко. Ако имигрантът има две жени, децата стават десет, ако има три жени – петнадесет. Не ми казвайте, че в Европа полигамията е забранена със закон. Тогава с презрение ще ви напомня, че италиански, френски, немски многоженци отиват незабавно в затвора. Но никой не докосва с пръст алжирските, мароканските, пакистанските, суданските, сенегалските многоженци.

През 1993 г. във Франция беше приет закон, забраняващ имиграцията на полигамисти. Съгласно закона, от страната трябваше да бъдат експулсирани всички имигранти, които живеят с повече от една съпруга. Но гурутата на политическата коректност и агитаторите на ислямските страдания, започнаха да ридаят за човешките права и етническият плурализъм. Те отправиха към авторите на закона същите обвинения, които сега хвърлят срещу мен: нетърпимост, расизъм, ксенофобия. Затова днес Франция е пълна с многоженци. Същото е и в останалата част на Европа. В Италия, където съгласно член 556 от Наказателния кодекс виновниците в това престъпление се наказват с до пет години затвор, досега не е имало нито един процес или експулсиране на имигранти заради полигамия. Недалеч от къщата ми в Тоскана живее имигрант от Магреба с две или три съпруги и дузина деца. Броят на децата не е известен, защото на няколко месеца се ражда по едно дете. Броят на жените му също не е известен, тъй като освен чадор, те носят и никаб – маската, покриваща лицето до носа. Така че е трудно да ги различа една от друга. Веднъж запитах местния полицейски инспектор защо на този човек се позволява да нарушава

член 556 от Наказателния кодекс. Отговорът: „В интерес на обществения ред”. Евфемизъм, който значи: „Защото не трябва да го превръщаме във враг и не трябва да дразним съмишленниците му”. С други думи: ”Страхуваме се”.

Точно така! Европа спи вцепенена като Троя. Но една болест се възроди. Болестта, която през миналия век направи фашисти от италианците, които не бяха фашисти, която направи от нацисти от германците, които не бяха нацисти, направи болшевики от руснаците, които не бяха болшевики. Сега тази болест превръща в предатели тези, които не са предатели. Това е смъртна, страшна болест. Нарича се страх. Болест, подхранвана от опортюнизма и конформизма, която ражда страхливци и убива повече хора, отколкото рака. Това е болест, която за разлика от рака е заразна и поражавя всички, които и' се покоряват. Лошите и добрите, умните и глупавите, честните и безчестните. Видях ужасни неща, причинени от страха в съвременната Еврабия. Неща, несравнимо по-грозни от войната, която преживях. Защото ние живеем и умираме в страх. Видях водачи, които се представят за герои, а всъщност издигат бяло знаме, защото се страхуват. Видях либерали, които се представят за защитници на светското общество, но пеят песни в прослава на исляма, защото се страхуват. Видях приятели, истински и набедени, които тихо застанаха на моя страна, но после ме забравиха, защото се страхуват. Те се покориха на страха и сега са мои врагове. Но най-ужасното, което видях, са бранителите на свободата на мисълта и словото – журналистите, учителите, така наречените интелектуалци.⁵

⁵ Един от тях е възрастен и помпозен италианец, преподаващ демокрация и политически науки в Колумбийския университет в Ню Йорк, истинско гнездо на нелиберални либерали. Той е бивш поклонник на моите книги, сега е защитник на опортюнизма, конформизма и страха. Превърна се в истеричен и злобен агресор към мен и наскоро написа, че силогизмът, който споменавам на тази страница, не е силогизъм, Б.а.

Миналото лято във Флоренция Роберто Таси, свещеник в енорийската църква Санта Мария де Ричи (същата малка църква, където през 1274 г. Данте за първи път видял любимата си Беатриче), постави два плаката със силно послание. Единият пред олтара на църквата с думите: „Да живее нашият Кръст, нашата единствена надежда! Тези брадати фанатици искат да унищожат всички нас!” Вторият плакат беше в двора на църквата със снимка на горящите кули-близнаци в Ню Йорк. Текстът на плаката беше свършен силогизъм: „Ислямът е теокрация. Теокрацията отрича демокрацията. Следователно ислямът е против демокрацията”. Отец Таси е добродушен и необикновен свещеник. Той носи расо само за литургията, после се облича като селянин в полето. На неделните проповеди отец Таси проповядва ето това: „Скъпи мои, атеизмът направи на църквата една голяма услуга, защото премахна временната и' власт и ни принуди да говорим пряко с Бога и никой друг”. Или: „Забравете за ангелите и архангелите, пръхаци в небесата. Ангелите не съществуват. Съществува само Исус Христос, син на нашия Отец и Учител по свобода”. Или: „Да го кажем високо и ясно. Демокрацията отвори очите на хората не по-малко, отколкото Евангелието”. Отец Таси казва истини, които са на сърцето му. Една от тях е истината за исляма. По този въпрос той е истински специалист. В скромната му къща има купища книги за исляма и мнението му за това е непоклатимо: „Ислямът бил мека и милостива религия? О, стига! Човек или е мюсюлманин, или не е. Ако е, трябва да се подчинява на Корана. А със сигурност Коранът не е мека и милостива книга”. И така отец Таси сложи тези два плаката пред олтара на църквата Санта Мария и в църковния двор. С тях той искаше да обясни на прост език, че теокрацията държи хората в невежество, лишава ги от съвест и убива свободния ум. И всеки поддръжник на светското общество трябва да му бъде благодарен за това. Защото никак не е лесно да срещнеш свещеник, за когото светските принципи са по-важни от вероучението. Но хората с шарените знамена го принудиха да махне плакатите. Начело

с войнствен пацифист – като онези, които през 2002 г. искаха да осквернят историческите паметници на Флоренция. В този случай – французин. Естествено, никой не защити отец Таси. Медиите също взеха отношение по случая. В Рим един всекидневник отрази новината така: „Кръстоносен поход срещу исляма”. Във флорентински вестник се появи следното заглавие: „Да спрем антиислямския свещеник!” Във вековната мечта на синовете на Аллаха – да унищожат кулата на Джото и кулата в Пиза, да разрушат църквата Св. Петър в Рим, или Айфеловата кула, или Биг Бен, аз виждам повече глупост, отколкото стратегия. Защо да унищожават ценностите на един свят, който на практика вече е тяхна собственост? Свят, където Коранът е новият „Капитал” на Маркс, Мохамед е новият Маркс, Бин Ладен е новият Ленин, а 11 септември е превземането на Бастилията и Зимния дворец.

Глава 2

В късната пролет на 2002 г. разбрах, че мечтата им да разрушат Айфеловата кула е голяма глупост, а не стратегия. Почти, когато „Яростта и гордостта” беше публикувана във Франция и един писател беше даден под съд, защото казал, че Коранът е най-глупавата и опасна книга на света. Във Франция Бриджит Бардо беше призната за виновна няколко пъти за това, което неуморно пише и повтаря – през 1997 г., 1998 г., 2000 г. и 2001 г. За това, че мюсюлманите откраднаха родината ѝ, и дори в най-малките селца джамиите заместват френските църкви, а вместо Божията молитва се разнася мяученето на мюезина. Че дори в демократичните страни търпимостта има граници и касапницата за получаване на *halal*¹ е варварство. (Между другото, същата е касапницата за еврейската храна *shechitan* или *kosher* – практиката на евреите да режат гърлата на животни, без да ги зашеметят предварително и да ги оставят да умрат бавно, като кръвта им изтича, капка по капка. След като изтече цялата кръв, месото е „чисто”. Хубаво, бяло, чисто...)

Научих за това, преди да ме осъдят във Франция, както Бриджит Бардо и писателя. Знаете ли кой беше Светият престо, който този път натрупа дърва за кладата ми? Един парижки седмичник, на който френския ми издател по най-глупав начин предостави предварителни откъси от книгата: *Le Point*. И знаете ли как *Le Point* натрупа дървата на кладата? Като

¹ Религиозно „чиста” храна (ар.), Б.пр.

публикува до моят текст прокурорските забележки на френските събрата на Фра Акурсио – журналисти, психоаналитици, философи, псевдофилософи, политолози и всичколози. (Нерядко с арабски имена и доста често с еврейски имена). И кой запали огъня? Крайно лявото списание, което публикува на първа страница заглавие на статия-наказание: *Anatomie d'un Livre Abject*, „Анатомия на една отвратителна книга”. Въпреки че книгата се продаваше като топъл хляб в книжарниците, много синове на Аллаха поискаха тя да бъде свалена от витрините и лавиците. И много уплашени собственици на книжарници бяха принудени тайно да я продават. Процесът беше предизвикан от оплакване на *MRAP* (*Mouvement contre le Racisme et pour l'Amitie entre les Peuples*)², но и от оплакване на евреите от *LICRA* (*Ligue Internationale contre le Racisme et l'Antisemitisme*)³. Мюсюлманите от *MRAP* настояваха да бъде иззет целия тираж на книгата и да бъде, както предполагам, изгорен. Евреите от *LICRA* искаха, подобно на кутиите с цигари, на всяко копие от книгата да бъде написано „Внимание! Тази книга е опасна за умственото ви здраве”. Двете групи настояваха да бъде осъдена на една година затвор, както и на тежка глоба, за да си напълнят джобовете. Благодарение на процедурни подробности обаче не бях осъдена. Това е известно. Двете обжалвания на присъдата бяха отхвърлени, защото книгата вече беше станала бестселър и подновяването на процеса би било загуба на време. Но това не премахна факта, че евреите от левичарската *LICRA* се бяха съюзили срещу мен с мюсюлманите от *MRAP*. Безсмислена злост, която тогава не можах да разбера. Но сега знам причината.

Знам, защото дори и ако дедите ви са загинали в Дахау и Матхаузен, е трудно да си смел в страна, в която живеят около десет милиона мюсюлмани и има повече от три хиляди джамии. Където ислямският расизъм и омраза към неверните кучета преобладава, но никога не е бил даден под съд, никога не е бил осъден. Страна, където много мюсюлмани казват: „Тряб-

² Движение против расизма и за дружба между народите (фр.), Б.р

³ Международна лига против расизма и антисемитизма (фр.), Б.р.

ва да се възползваме от демократичната свобода, която Франция ни предоставя. Трябва да експлоатираме демокрацията, да я използваме, за да завладеем нова територия”. Където мнозина от тях твърдят: „В Европа идеите на нацистите не бяха разбрани, или поне не от всички. Нацистките идеи се считат за смъртоносно безумие, но Хитлер беше велик човек”. Страна, където всички мюсюлмани искат от френската конституция да бъде премахнат члена, който от 1905 г. разделя църквата от държавата. И заедно с този член – законите, забраняващи многоженството, прогонването на съпругата, религиозната пропаганда в училищата. Страна, където преди десет години френско момиче от турски произход беше пребито с камъни от родителите си, братята и чичовците, защото се беше влюбила в католик и искаше да се омъжи за него. („По-добре мъртва, отколкото обезчестена” – това беше коментарът на семейството и’). Където през ноември 2001 г., само два месеца след 11 септември, френско момиче от марокански произход, от Галерия, Корсика, беше заклано от баща си с двадесет и четири удара с нож, защото искала да се омъжи за католик-корсиканец. („По-добре доживотна присъда, отколкото живот в безчестие” – беше коментарът на бащата, след като го арестуваха). Страна, където още през 1994 г. модист от *Maison Chanel* трябваше официално да се извинява на ислямската общност и да унищожи десетки прекрасни летни рокли, защото по тях били избродирани и отпечатани стихове от Корана на арабски език. Страна, в която наскоро на един фермер беше заповядано да премахне кръста, който беше сложил в собствената си царевична нива, тъй като „този религиозен символ предизвиква напрежение сред мюсюлманите”. Където арогантните мюсюлмани искат в училищата да бъдат забранени „богохулните” книги на Волтер и Юго. Както и биологията, наука, считана от тях за „нескромна, защото се занимава с човешкото тяло и секса”. Също гимнастиката и плуването, защото и двата спорта не могат да се упражняват с бурка и чадор.

Никак не е лесно да си герой в страна, в която в някои градове мюсюлманите не са официалните десет процента от

населението, а двадесет, тридесет процента, дори повече. Ако не вярвате, идете в Лион, Лил, Рубо, Бордо, Руан, Лимож, Ница, Тулуза. Идете в Марсилия, която вече не е френски град. Марсилия е арабски град, град на Магреба. Идете в централния квартал *Bellevue Pyat*, който днес е бордей от мръсотия и престъпност, казба⁴. В петък там не може се мине по улиците, защото в голямата джамия няма достатъчно място и мнозина се молят на открито. (Но полицията не се намесва, защото е „твърде опасно“). Идете на известната улица *Bon Pasteur* – там всички жени са забулени, всички мъж носят джелабия, дълга брада и тюрбан, и по цял ден безделничат пред телевизора с арабски програми. Идете в училището *Edgar Quinet*, където 95% от учениците са мюсюлмани. В това училище миналата година 15-годишно момиче на име Нима беше жестоко пребито и хвърлено в кофа за боклук, защото било облечено в джинси. В кофата за боклук имало опасност да бъде изгорена. Казвам „имало опасност“, защото била спасена от директора на училището, Жан Пелегрини, който обаче за благодарност бил намушкан два пъти с нож. (Знаете ли кой направи това? Братът на Нима). Да, сега разбирам неблагодарните евреи от *LICRA*. Разбирам ги. Колаборационизмът почти винаги е роден от страх. Те ми напомнят за немските еврейски банкери, които с надежда да се спасят, през 30-те дадоха назаем пари на Хитлер, и въпреки това свършиха в пещите на концлагерите.

А сега да се заемем с Уестминстърското абатство.

⁴ Крепост (ар.), Б.пр

През пролетта на 2003 г. в лондонския „Таймс“ излезе мое есе, в което силно се възпротивих на европейския антиамериканизъм, но и изразих съмненията си за успеха на войната срещу Садам Хюсеин. Точно тогава разбрах, че мечтата за унищожението на Уестминстърското абатство е друга огромна глупост. Буш и Блеър казаха, че войната се води за освобождението на Ирак. Сражаваме се, за да донесем демокрация в Ирак, както по времето на Хитлер и Мусолини се борехме за демокрация и свобода в Европа и Япония. В есето си възразих: вие грешите. Свободата и демокрацията не са като две парчета шоколад, които подаряваме на някой, който не знае какво е шоколад и не го иска. В Европа успяхме, защото там знаеха отлично, че шоколадът е храна, наследство, което изградихме и изгубихме. Затова си поискахме обратно изгубеното и точно за това се сражавахме. В Япония успяхме, тъй като тази страна още през втората половина на XIX в. пое по пътя на прогреса. В резултат японците бяха готови да изядат двете парчета шоколад – храна, която никога преди не бяха вкутали. Те искаха да научат вкуса ѝ и да я изядат. Но за да искаш да научиш вкуса на нещо, трябва да имаш представа какво е то. 95% от мюсюлманите отхвърлят свободата и демокрацията не само защото не ги познават, но и защото не разбират същността им. Същността им е дълбоко противоположна на теократичния тоталитаризъм. Диаметрално противоположна на ислямската идеология. В тази идеология Бог ръководи всичко, не хората. Бог решава човешката съдба, не хората. Бог, който не дава никакъв избор, никаква възможност за разум и разсъждение. Бог, за когото хората не са дори негови деца: те са поданици, роби. Г-н Буш, г-н Блеър, наистина ли вярвате, че жителите на Ирак ще посрещнат войските ви с прегръдки, целувки, цветя, аплодисменти, както ние ви посрещнахме преди 60 години в Европа? И ако все пак това се случи (в Багдад всичко е възможно), след това какво? В последните им „избори“, повече от 2/3 от иракчаните дадоха на Саддам Хюсеин „сто процента“ от гла-

совете. Сега истинското им намерение е да създадат Ислямска република Ирак, по подобие на Ислямска република Иран. А ако вместо да възприеме принципите на свободата и демокрацията, Ирак се превърне във втори Виетнам? Ако вместо създаване на *Pax Americana*⁵, хипотетичният втори Виетнам се разпространи из целия Близък изток? Да, аз имам много възражения против тази война. Мисля, че би било по-разумно да оставим иракчаните да се пържат в собствения си сос.

В есето изразих и опасения, че президентът Буш би поел такъв риск, за изпълни синовно обещание след първата война в залива, когато Саддам Хюсеин се опита да убие баща му. („Татко, ако стана президент, ще отмъстя за теб. Ще накарам копелето да падне на колене, кълна се в Библията”). Въпреки че есето беше дълго, в „Таймс” го публикуваха на видно място. Но направиха това под булото на политическата коректност, която те наричат обективност. Под прикритието на лицемерието, фарисейщината, които използват, за да заблуждават и да подчиняват. Да превръщат информацията в дезинформация. Ето какво направиха: до моя текст публикуваха снимки на митинг на крайно леви пацифисти в Рим. На една от снимките трима малоумници държат плакат с рисунка на *Amanita Phalloides*. Това е гъба, толкова отровна, че ще ви изпрати веднага при Създателя, ако я изядете. На мястото на шапката на отровната гъба, т.е. на върха на стъблото, бяха монтирали снимка на моята отсечена глава. Над нея бяха написали *Amanita Fallaci*. Отдолу, т.е. в основата на стъблото, бяха нарисували череп с кръстосани кости. До черепа се виждаха думите „смъртно отровна”. Под снимката беше написано нещо много нелепо от имам Игбал Сакрани, секретар на Ислямския съвет на Великобритания: „Г-жо Фалачи, възгледите ви са оскърбление за мирните мюсюлмани”.

Но това не ме изненада. Лондонският „Таймс” винаги е бил много благосклонен към исляма. Много ларж, много щедър. Още през 80-те този вестник публикува предупреждение-

⁵ Американски мир – периодът на сравнителен мир в Западния свят след 1945 г. по модела на Римската империя, *Pax Romana*, Б.пр

то на имама на централната лондонска джамия към Маргарет Тачър: „Мюсюлманите в Обединеното кралство няма да дълго да търпят външната политика на министър-председателя, която е обидна за техните панислямски чувства”.⁶ Ако искате обаче да разберете какво се случва от другата страна на английския канал, трябва да се отбиете за няколко минути в орасторския ъгъл на Хайд парк. Там всеки може да проповядва от трибуната и да говори каквото иска. В добрите стари дни там имаше социалисти, които говореха за социализъм, феминистки, обсъждащи феминизма, атеисти – атеизма. Сега мястото им е заето от бъдещи терористи-самоубийци и молли, които възхваляват Джихад в името на свободата на мисълта и словото. (Това ми беше отказано и с плакатите *Amanita Fallaci*). Моллите и бъдещите терористи призовават за унищожението на неверните кучета и кучки. Вижте *bobbies*, британските полицаи, между които има много жени. Мнозина от тях днес са мюсюлманки. Съгласно политиката на кметството, голям брой от полицаите трябва да са мюсюлмани. Вместо традиционната каска обаче, полицаите носят хиджаб – булото, покриващо косите, челото, ушите и врата. Може би не знаете, но стратегическата база на ислямското нашествие в Европа не е Франция с нейната Марсилия и официални 10% мюсюлманско население. Базата е Великобритания с нейните 2.5% ислямско население. Именно тази страна е дом на мозъчния ислямски гръст, на водачите на ислямското нашествие. На идеолозите и теолозите, които създадоха теорията на нашествието. На имамите, които ръководят офанзивата. На политиците, интелектуалците и издателите, които пропагандират експанзията. На петролните банкери и богаташи, които я финансират – шейховете, емирите, султаните, собственици на най-хубавите имоти и хотели в Лондон.

Лондон (но и другите големи европейски градове), са

⁶ Напомням на читателите, че след нападенията в Лондон на 7.7.2005 г. „Таймс” публикува карикатура на ислямски терорист и англоамерикански войник с еднакво облекло и еднаква бомба в ръце. Над тях надпис: „Открийте разликите”, Б.а.

убежище за най-опасните терористи в света. Бойци на Ал Кайда, Ал Ансар, Хамас, изгонени, дори от ислямизираната Франция. Убийци, чиито страни (Египет, Алжир, Тунис, Мароко) от години настояват британският министър на правосъдието да ги екстрадира. Той обаче отказва, защото те били „политически бежанци” или натурализирани граждани. (Един от тях е имамът на джамията във Финсбъри, който преди 17 години участва в убийството на четирима европейски заложници, отвлечени от йеменски терористи). Да не говорим за имигрантите от Пакистан, Йордания, Палестина, Судан, Сенегал, Магреба, които днес живеят във Великобритания с разрешения за местожителство. Днес те са два милиона. Само в столицата са повече от 700 хиляди и всички те нямат никакво намерение да се интегрират. Политическата коректност проповядва за мултиетническо, мултирелигиозно, мултикултурно общество. Въпреки това, мюсюлманите се сражават за тяхната собствена идентичност, за разлика от нас. Те се противопоставят на интеграцията. Добър пример е Мюсюлманският парламент на Великобритания. Тази банда винаги напомня на ислямските имигранти, че те не са длъжни да спазват британските закони. **„За мюсюлманите спазването на законите на страната-домакин е въпрос на избор. Мюсюлманите трябва да се подчиняват на шериата и само на шериата”**. Това пише в Устава на тази организация. На 20 декември 1999 г. Съдът на Шериата издаде фатва⁷, забраняваща на всички мюсюлмани да празнуват Коледа. Във фатвата на мюсюлманите се припомняше, че Мюсюлманският парламент на Великобритания иска да създаде „Ислямска държава Великобритания”. Тоест държава, позволяваща многоженството, замяна на развода с отхвърляне на съпругата, премахване на интеграцията между половете не само в училищата, но и на работното място, в градския транспорт. Във влакове, самолети, кораби, яхти, автобуси, трамваи, асансьори. Да, асансьори. (Всъщност това е сегрегация, на практика същата, както някога между белите и чернокожите американци). Естествено, Мюсюлманският парламент на Ве-

⁷ Мюсюлмански религиозен декрет, Б.р

ликобритания иска и колкото е възможно повече християни да приемат исляма. Чрез смесени бракове например. Имамите насърчават такива бракове, защото ако някой от съпрузите не е мюсюлманин, той/тя трябва да приеме исляма. Потомството на такива двойки също трябва да живее съгласно шериата и да практикува ислямската религия и да я разпространява. Както бившата рок звезда Кет Стивънс, който сега се казва Юсуф Ислам. След като се отрече от рока, мистър Кет Стивънс Юсуф Ислам не композира никаква музика, освен песни, посветени на Пророка.⁸

Той ръководи и четири училища за изучаване на Корана, финансирани от британското правителство като признание за мултикултурализма.

Германия, с нейните две хиляди джамии и три милиона турски мюсюлмани, прилича на разклонение на несъществуващата Отоманска империя. Самолетът на *Pan American*, който през 1988 г. избухна над Локърби, Шотландия, и уби 270 души, излетя от Франкфурт. Правилно или неправилно? Бомбата в количката за багаж на летището във Франкфурт беше поставена от синове на Аллаха с местожителство Франкфурт. Правилно или неправилно? Мохамед Ата, командирът на 19-те самоубийци, извършили кървавата баня на 11 септември, е живял в Германия и там е завършил Политехниката в Хамбург. Правилно или неправилно? Преди да иде в Америка, за да се обучава за летец във Флорида, той се обучавал за летец в пилотския клуб в Бон. Правилно или неправилно? Парите, с които е платил за обучението във Флорида, е изтеглил от банка в Дюселдорф. Правилно или неправилно? Повечето от египетските и палестинските терористи, терористите от Магреба, както и логистичният център на Ал Кайда, винаги са били базирани в Германия. Правилно или неправилно?

⁸ В края на 2006 г. Юсуф Ислам (Кет Стивънс) издаде за първи път от 28 години рок албум, „Друга чаша”, Б.пр.

От една информация обаче осъзнах, че мечтата за унищожението на катедралата в Кьолн е безсмислена, както и мечтата за унищожението на Уестминстърското абатство и Айфеловата кула. Научих, че най-важният политически бежанец в Кьолн е Рабах Кабир, който е обвинен, че е отговорен за масовото убийство на летището в Алжир през 1992 г. Въпреки многократните искания за екстрадицията му от алжирското правителство, Рабах Кабир получил политическо убежище в Германия. В Кьолн, където живее днес, този човек дори ръководи катедра по теология. Нещо повече: той заема висша длъжност в Ислямско-европейския съюз! От друга информация разбрах, че картинната галерия в Дрезден не е в такава опасност, като Кьолнската катедрала. Научих, че в осем основни училища в Долна Саксония е въведено изучаване на Корана. Видях и снимка, показваща тази новина. Това е снимка на две турски момичета, за които се счита, че са родени и израснали в Дрезден, Майсен, или някъде наоколо. По-голямата, 8-9 годишна, беше с фанелка с голям надпис *Air Force* и с огромен ръчен часовник, другата, 6-7 годишна, бе облечена с жилетка, западна кройка. Но и двете бяха забулени от безмилостния хиджаб. Въпреки, че родителите им идват от страна, в която преди 80 години Ататюрк въведе светско управление, дъщерите им носят булото, налагано от Корана на момичетата от седемгодишна възраст. Идват от Турция, която много иска да влезе в Европейския съюз, но в която днес почти всички млади жени носят хиджаб. В страна, която немските, френските, италианските ръководители толкова много искат да вкарат в Европейския съюз, днес се случват неща, подобни на одирането на Маркантонио Брагадино. Миналата година в Ялим, турско село до границата със Сирия, 35-годишната Чемзе Алак беше убита с камъни от близките си, защото забременяла, след като била изнасилена. Била бременна в осмия месец, когато била убита. Снаха ѝ каза: „Какво трябваше да направим? Тя беше стара мома и така загуби честта си“. Братът на убитата с камъни каза: „Няма значение, че е била изнасилена, тя ни обезчести“. В Германия ислямската мафия принуждава ими-

грантите да отделят пари от заплатата си за така наречения „революционен данък“. Този данък се използва за финансиране на партиите в Турция, които се борят против светския ред, установен от Ататюрк.

Същото положение е и в Холандия. В тази страна всяка година нахлуват 30-40 хиляди мюсюлмани, които не си правят труда дори да научат как се казва благодаря на холандски. В Холандия от 1981 г. мюсюлманите имат собствени квартали, профсъюзи, училища, болници, гробища и джамии. За изграждането на джамии плаща холандското правителство. Въпреки това мюсюлманите често изпълват площадите на Хага, за да обиждат същото правителство, защото не им позволява да практикуват полигамия. Холандия е страна, където ако си политик като Пим Фортейн, рискуваш живота си. Където филмовият режисьор Тео ван Гог снима документален филм за живота на ислямските жени и заради това беше заклан като прасе от мюсюлманин.⁹ Същото се отнася и за Дания, която дава политическо убежище на най-търсените главорези от Магреб, Пакистан, Судан, със същото лекомислие като Великобритания и Германия. В последното десетилетие много датчани приеха Исляма. Същото се отнася и за Швеция, където нито един издател, включително и моят, не се осмели да публикува „Яростта и гордостта“. Но това не им пречи да издават книги, прославящи исляма, които са натъпкани в книжарниците като сардели в консерва. Страна, която дава шведско поданство на всеки, който каже *Allah-akbar*. Най-известният натурализиран жител на Стокхолм е мароканецът Ахмед Рами, който е идеолог на световната ислямска революция. Така яростният антиамериканизъм и безмилостната омраза към Израел вървят ръка за ръка, в съюз между мюсюлманите и шведските неонацисти.

Но Испания е на първо място. Най-добре обучените те-

⁹ За известното убийство на Тео ван Гог разказвам в третата част на тази трилогия за исляма и Запада. Това е книга със заглавие „Ориана Фалачи интервюира себе си – Апокалипсисът“. Книгата още не е преведена на английски, Б.а.

рористи в Европа са там – от Барселона до Мадрид, от Сан Себастиан до Валядолид, от Аликанте до Йерез де ла Фонте-ра. (Не е случайно, че през юли 2001 г., преди да се установи в Маями, новоизлюпеният архитект Мохамед Ата отишъл в Испания, за да се срещне със свой събрат – специалист по бомби, който бил затворен в Тарагона). Това е страна, където мароканските набаби, членовете на саудитското кралско семейство и емирите от държавите от Персийския залив са закупили най-хубавите земи – в Гибралтар, Малага, Кадис, Севиля, Кордоба, Гранада. В Испания те плащат за ислямска пропаганда – възнаграждават с шест хиляди долара всички семейства, приели исляма, които имат синове. С хиляда долара възнаграждават такива семейства, които имат дъщери, забуклени в хиджаб. Това е страна, където почти всички още вярват в мита за златния век на Андалусия, в чудесата на Кордоба и тъгуват за изгубения рай на мавританското минало. Това е страна, където има политическо движение, наречено „Асоциация за възвръщане на Андалусия към исляма“. Страна, където миналата година в Гранада беше открита голяма джамия и ислямски център в историческия квартал Албайсин, на няколко метра от женския манастир „Свети Томас“. За това трябва да благодарим на социалиста Фелипе Гонзалес, който през 1992 г. подписа Меморандум за споразумение, гарантиращо пълно законно признаване на исканията на мюсюлманите в Испания. Мазохизъм, платен с милиардите на Либия, Малайзия, Саудитска Арабия, Бруней и от скандалния богаташ и султан на Шаржа¹⁰. Султанският син откри тържеството с думите: „Тук съм със самочувствието на човек, завърнал се в родината си“. И испанците, приели исляма (само в Гранада те са две хиляди), отвърнаха с вик: „Ние преоткриваме корените си!“

В Европа Испания е страната, в която ислямизацията се извършва с най-голяма спонтанност. Може би причината за

¹⁰ Едно от седенте Обединени арабски емирства, Б.пр.

това са осемте века на ислямско господство, поради което много испанци носят Корана в душите си. Това е страната, където ислямизацията продължава най-дълго. Според френския геополитически анализатор Александър Дел Вале, автор на значителни трудове за ислямската експанзия и тоталитаризъм, „Асоциацията за възвръщане на Андалусия към исляма“ е основана в Кордоба преди тридесет години. (Излишно е да казвам, че той е разпънат на кръст, окалян и охулен от пазителите на политическата коректност). Асоциацията е основана не от синовете на Аллах, а от крайни испански левичари. Разочаровани от пролетариите, които прегърнали буржоазните ценности, те открили Бога на Корана и се преместили от Маркс към друг пророк – Мохамед. Мароканските набаби, членовете на саудитското кралско семейство и емирите от Персийския залив незабавно ги благословили с дъжд от пари и в резултат пред асоциацията се открило блестящо бъдеще.

В редиците ѝ се ввели отстъпници от Барселона, Гвадалахара, Валядолид, Кюдад Реал, Леон. Също и от Великобритания, Швеция, Германия, Америка, Дания, Италия. Без никаква принуда от съответните власти, съвсем не. И без католическата църква изобщо да се разтревожи. През 1979 г., в името на икуменизма, епископът на Кордоба дори разрешил на членовете на асоциацията да празнуват пира на жертвоприношението (когато колят стотици животни), в католическата катедрала. („Ние всички сме братя“). В резултат се появили някои проблеми – разпятия паднали на пода, икони на Мадоната били изхвърлени, червата на агнетата били изсипани в купелите. Затова на следващата година разкаялият се прелат изпратил мюсюлманите в Севиля. Но там те се озовали точно през Светата седмица, и чуите какво се случило. Ако има нещо по-противно от Ислямския пир на жертвоприношението, това е процесията на Светата седмица в Севиля. С нейните разнасяни камбани. Със скръбните си човешки редици. Със зловещата си *Via Crucis*, самобичуващите се назаряни и забуклените хора с барабани, биещи на смърт. И последствията били....

Новите братя на Пророка се нахвърлили с юмруци върху бившите си християнски братя с викове „Да живее ислямска Андалусия, долу Торквемада, Аллах ще тържествува!“ В резултат братята на Мохамед трябвало да напуснат Севиля. Заминали за Гранада и се заселили в историческия квартал Албайсин и точно това е проблемът. Въпреки наивния антиклерикализъм по време на процесията на Светата седмица, братята на Пророка изобщо не били наивни. В Гранада те завоювали позиции, както по онова време други техни съмишленици направиха в Бейрут. Позиции, днес вече укрепени и широко представени в градовете на Франция, Великобритания, Германия, Италия, Холандия, Швеция, Дания. Затова днес кварталът Албайсин е държава в държавата, ислямско владение, крепост на отстъпниците, които живеят според собствените си закони. Според собствените си институции, болници, гробища. Те имат собствена кланица и вестник – *La Hora del Islam*. Имат издатели, библиотеки, училища, в които учениците учат наизуст Корана. Както и собствени магазини и банки. Дори и собствена валута. Трябва да знаете, че в Албайсин всичко се купува и продава в златни и сребърни монети, отсечени по модела на дирхамите, които се използвали по времето на Боабдил, господар на някогашната Гранада. (Монетите се правят в *Calle San Gregorio*, и заради „обществения ред“ испанското министерство на финансите се прави, че нищо не знае).

Един въпрос ме измъчва от няколко години – как се озовахме в тази бъркотия, в тази безсмислица? Възможно ли е толерантността, наивността, глупостта, злоупотребената свобода, да докарат цивилизованото общество до това положение?

Преди да отговоря, трябва да се върна в Италия. В Италия, благодарение на една телевизионна програма през есента на 2002 г., която ме зашемети, разбрах колко дълбока е бездната, в която стремглаво пропадаме.

Глава 3

Той е огромен сенегалец, около 40-годишен, който се е самопровъзгласил за имам на Карманьола, малко градче в Писмонт. Градчето станало известно в 1400 г. като родно място на капитан Франческо Бусконе, по прякор *Il Carmagnola* и днес е известно с тъжния рекорд от един мюсюлманин на десет жители. Името му е Абдул Кадир Фадл Аллах Мамур и преди няколко години се прочул като многоженец – имал две италиански съпруги. Сега беше отново звезда заради предполагаемото му приятелство с Бин Ладен (вестниците го наричаха „посланикът на Бин Ладен в Италия“), и във връзка с ловкия начин, по който управляваше парите на имигрантите. Този човек е собственик на процъфтяваща финансова група на име *Private Banking Fadl Allak Islamic Investment Company*. Но онази вечер не знаех нищо за това. Не знаех кой е, когато се появи на екрана. Загледах се в него, защото поразително приличаше на Вакил Мотовакил – талибанският министър на правосъдието, който често изпращаше на смърт афгански жени, тъй като ходят на фризьор. Същото голямо, тлъсто, брадато лице. Същите малки жестоки очи и корем като на бременна жена. Същият черен тюрбан и джелабия, дълга до нозете. Само гласът му беше не толкова писклив.

Програмата беше вече започнала и като че ли предавах от нечий беден селски дом, а не от къщата на собственика на *Private Banking Fadl Allah Islamic Investment Company*. Телевизионният журналист го интервюираше, без да го снима с

камерата и на лош италиански двойникът на Вакил Мотовакил каза: „Аз инвестирам пари от Швейцария до Малайзия, от Сингапур до Южна Африка. Мюсюлмански пари, които идват от петрола. Великият дар, който Аллах даде на мюсюлманите, и който се нарича петрол. Дали Осама ми дава пари? Ако дава, от него зависи дали да кажа или не. Ако иска, ще кажа, ако не иска, няма да кажа. Но ще кажа едно нещо: той дава и е давал пари на много хора на Запад”. Сенегалецът заяви, че познава добре Осама и че се е запознал с него през 1994 г. в Брега на слоновата кост, и след това отново го е видял в Судан. Описа го като човек с „огромна интелигентност, изключително религиозен и благ, като благодетел, за когото никой нищо лошо не може да каже”. С екзалтиран, почти хомосексуален тон, сенегалецът възхвали външния вид на Бин Ладен. Колко мили, но и сурови били очите му, изящни и меки, но студени – ръцете му. Как бързо и леко пристъпал, „като котка”. Прибави, че в Италия красивият Осама имал две хиляди джихадски бойци, обучени в Афганистан и другаде. Бойците били готови да поддържат логистична база за извършване на универсална революция в Италия. И обясни: „За да не бъдат заподозрени, те се държат нормално, работят и живеят със семействата си, като останалите хора. Някои от тях са добре обучени да извършват саботажи”. И още: „Виждате ли, само четири или пет, или дори трима муджахидини са достатъчни, за да унищожат градове като Лондон. Да го парализират за 34 часа”. След това сенегалецът заплаши италианците. Обяви, че италианските власти трябва да спрат да преследват и потискат имигрантите, както Шарон потиска палестинците, Путин (чети Путин) потиска чеченците, а Бус (чети Буш) тормози американските мюсюлмани. В противен случай нападението срещу кулите близнаци в Америка ще се състои и в Италия. „Когато има несправедливост и подтисничество, рано или късно следва отмъщение”.

Не тези думи вледениха кръвта ми. Дори не арогантността на този човек, наглостта, с която подбираше изразите си. Ужасих се от това, което последва. От бедняшкия дом картина-

та се премести в хубав офис, където до една маса седеше имамът на Торино – мароканецът Бурики Бухта, набожен касапин на агнета. В Торино той притежава четири касапници за *halal* и четири джамии.¹ До него видях човек с много разтревожен вид, който се оказа, че е левичарският кмет на Карманьола. На масата се намираще архитектурен макет на съвременен град. Докато набожният колител на агнета кимаше самодоволно, Абдул Кадир Фадл Аллах Мамур разясни, че архитектурният макет представлява „първият ислямски град в Италия”. Град, който ще бъде разумно изграден, населен главно от мюсюлмани и напълно независим финансово. В града ще има площади, улици, мостове, паркове, джамии, училища за изучаване на Корана, ислямски библиотеки, частни банки, болници, полицейски участъци, действащи съгласно шерията, супермаркети за *halal*. За начало ще бъдат построени три големи жилищни блока с по 48 апартамента всеки. Те били много необходими, защото в Италия ислямските имигранти вече наброявали почти един милион и двеста хиляди души. Поне тридесет хиляди имало в близкия Торино и всеки ден там пристигали няколко хиляди от чужбина. Това обясни на зрителите Абдул Кадир и т.н.

С две думи – още един Албайсин. Друга държава в държавата. Отделна мини република, нещо като Сан Марино, но с минарета вместо камбанарии, хареми вместо нощни клубове, шерият вместо нашата конституция. И населен със сенегалци, суданци, тунизийци, мароканци, вместо с жителите на Карманьол, които ще бъдат изгонени от домовете си. Изгонени и разселени в резерват, като чероките в Оклахома, апаките в Дакота, навахо в Аризона. Кметът тревожно гледаше пред себе си и изведнъж, без да обръща внимание на възраженията на набожния касапин, измънка, че този проект изисква внимателна преценка. Преди срещата кметът из-

¹ През септември 2005 г., точно два месеца след нападенията срещу Лондон на 7 юли, този набожен касапин на агнета най-сетне беше изгонен от Италия, като „сериозен нарушител на общественения ред и опасност за сигурността на държавата”. С него замина бременната му жена и потомството им, Б.а.

глежда нямаше представа за колосалната идея на г-н Мамур, както и че рождението на първия ислямски град в Италия завинаги ще промени живота на хората от Карманьола. Тогава сцената отново се промени. Отново се озовахме в бедняшкия дом и на екрана се появи голям вързоп. Денк от тъмносива материя, на върха на който висеше черна маска. Тоест чадор в комплект с никаб. Това е късото було, покриващо лицето от горната част на носа. Между никаба и долната ивица на чадора, надвиснал над челото, се виждаха две очи. В тъмносивия вързоп имаше тяло с две стърчащи черни ръкавици. Афганска жена? Бъдеща наемателка, на която двойникът на Вакил Мотовакил бе обещал един от 144-те апартамента за крайно нуждаещи се имигранти?

Това си помислих, докато журналистът извън камерата ни съобщи, че вързопът бил единствената съпруга на Абдул Кадир и т.н., майка на петте му деца. Тогава през никаба се разнесе глас, който арогантно задекламира: „Казвам се Айша и приех Исляма преди осем и половина години, след като учих арабски език в университета в Милано. Аз съм от Милано. Първоначалното ми семейство живее в Милано, където израснах с името Барбара Фарина”. Заслушах се много внимателно, по-внимателно, отколкото слушах съпруга и с неговия мрачен ислямски град. Това, което чух, ме поразих и до сутринта не можах да заспя. Повтарях си: не е възможно, не е възможно, не е възможно, сигурно халюцинирам. Защото това, което тази италианка, родена в Италия (не в Афганистан) и израснала в Милано (не в Кабул) каза, изцяло се различава от всеобщото убеждение, че ислямският тероризъм е безумно отклонение от благосклонния ислям. Осъдително извращение на една милостива религия и на една блестяща цивилизация. Напротив, думите на жената потвърдиха истината, която защитавам, и заради която предателите ме обвиняват в расизъм, ксенофобия и богохулство. Предателите, които ме дадоха на съд заради оскверняване на исляма и подстрекателство към омраза. Бин Ладен, каза тя, не е самотен несретник с шепя последователи. Той е наследник на Проро-

ка Мохамед, новият водач на мюсюлманите. Той действа от името и по молба на *Umma*, което е ислямския свят. Затова мюсюлманите толкова много го обичат и го считат за свят човек, брат, герой. Затова ние всъщност нямаме нужда да унищожаваме вашите небоостъргачи или да разрушаваме паметниците ви. Това, което трябва да правим, е да използваме вашата слабост и нашата размножителна способност.

Тя каза това с дрезгав глас, по много обикновен начин. Не ме разбирайте погрешно – тази жена нямаше богат речник, нито се изразяваше на висок стил. Но изрече думите си съвсем ясно и отчетливо, с убедеността на човек, който изказва мнението си, защото то е подкрепено от неоспорими, свършени факти. После небрежно привърши: „Един ден Рим ще бъде собственост на исляма. Но той донякъде вече е наш. В този град има толкова много мюсюлмани. Толкова много. Ние сме навсякъде. Хиляди и хиляди, милиони. Но вие не се страхувайте. Това не значи, че ще ви покорим с армии, с оръжия. Повтарям – ние нямаме нужда от това. В края, няма да имаме нужда дори да приемате нашата вяра. Защото когато броят ви се намали наполовина, населението ви повече няма да се увеличава. А ние сме плодови, като наторена земя. С всяко поколение ние се увеличаваме. Ден след ден, ние се удвояваме и се множим”.

Да, признавам, че това много ме обезпокои. Безпокойството ми нарасна, когато научих, че тази жена е първата италианка, сложила никаб на улицата, първата, снимала се с никаб за личната си карта, първата, признала, че е член на полигамно семейство. Още по-зле се почувствах, когато научих, че тя ни налага исляма не само с плодовитостта си – основното и дело било издаването на месечно списание със заглавие *Al Mujahida*, „Женски боец”. В списанието тя постоянно умолявала Аллах да изпрати милиони „мъченици”, т.е. терористи-самоубийци. Испитах силно облекчение, когато италианското правителство най-после реши, че Абдул Кадир и пр. не само е неприятен гост, но и функционер на Ал Кайда. Затова той беше изгонен обратно в Сенегал заедно с

войнствената Барбара-Айша и петте им деца. Но най-много ме безпокоят не такива грозни двойки. Безпокои ме потайният, тихичък начин, по който ислямските имигранти се опитват да проникнат в европейското общество, да го присвоят. Това започва с искането им да участват в нашите избори.

Те искат това, сякаш им се полага от Аллах. Искат го не само имигранти с разрешение за престой, но и незаконни преселници, които трябва да бъдат изгонени. Искат го с такава наглост, че навсякъде в Европа „местните“ се питат какъв е смисълът да бъдат граждани, да имат правата на граждани. Къде свършват правата на гражданите и започват правата на чужденците? Дали чужденците имат право да искат права, които отнемат правата на гражданите? Дали чужденците са някакви свръхграждани? Тези въпроси в Италия достигнаха драматични размери.

Стига с тези глупости и измами: в италианската конституция точно и ясно е записано, че правото на гласуване принадлежи на италианските граждани и на никой друг. „Всички граждани, мъже и жени, които са навършили осемнадесет години, са гласоподаватели. Гласуването е лично, равнопоставено, свободно и тайно. Гласоподаването е гражданско задължение“. Това е цитат от член 48 на конституцията. Няма нито дума за гласуване на чужденци. Няма и в следващите членове. Причината е очевидна – не е работа на чужденците да избират представители на властта, която им е дала гостоприемство. Аз не гласувам в Америка. Дори не гласувам за кмет на Ню Йорк, въпреки че живея там и плащам един тон данъци. И така е справедливо. Защо да гласувам в САЩ, след като не съм американски гражданин? Не гласувам във Франция, Великобритания, Белгия, Холандия, Дания, Швеция, Германия, Испания, Португалия, Гърция, независимо, че в паспорта ми пише „Европейски съюз“. Не гласувам поради същата причина – защото така е справедливо. Но в един от членовете на До-

говора от Маастрихт „се разглежда“ предполагаемото право на имигрантите да гласуват и да бъдат избирани за общински съветници, както и на европейски избори. В резолюция, приета на 15 януари 2003 г. от Европейския парламент, тази идея се „приветства“ и се препоръчва на страните-членки да дадат правото на гласуване за хора, които не са граждани на Европейския съюз и са пребивавали там най-малко пет години. Правото (по-скоро предполагаемото право) за тази цинична демагогия, вече е факт в Ирландия, Великобритания, Холандия, Испания, Дания, Норвегия. В Италия закон, приет от предишното левичарско правителство, дава право на имигрантите да участват в необвързващи референдуми. Правото (по-скоро предполагаемото право), което левичарските областни управители в Италия искат да разширят „поне“ за местните избори. Правото (или предполагаемото право), което крайната левица иска да даде и на имигрантите с нередовни документи. Т.е. на незаконните имигранти. Но и това е малко за левията. Защото Италианската комунистическа партия иска да намали срокът за получаване на италианско гражданство от десет години престой, на три години. И така да даде възможност на имигрантите да гласуват на парламентарни избори и да бъдат избирани в парламента!

Но има и по-лошо – тези антикръстоносци не са само от левията и крайната левица. Има ги и на срещуположната страна – в така наречения център. На конференция за имигрантската политика, организирана от ЕС, италианският заместник министър-председател и ръководител на Консервативната партия заяви, че „даването на имигрантите право за гласуване е законно, тъй като имигрантите плащат данъци [sic] и искат да се интегрират“. На посещение в Кайро председателят на Европейската комисия обяви, че даването на право на глас на имигрантите с разрешение за престой в местни избори, е „основно право“, което рано или късно ще бъде разширено и за участие в парламентарни избори“. Ето защо трябва да разкажа и за други потайни методи, чрез които ислямските имигранти проникват в европейското общество. Става дума за така наре-

чените „проекти за споразумение”, с които синовете на Аллах искат да ни наложат традициите и правилата си. Начинът им на хранене в нашите училища, болници, затвори. Начинът им на обличане и молитва в нашите улици и обществени места. Начинът им на сключване на брак, отношението им към съпругата по време на брака и развода. Начинът им на работа, учение, умиране, погребване.

И така – да разгледаме тези проекти.

Глава 4

„Дай му пръст и ще отнесе ръката ти. Подай му ръка и ще я изтръгне от рамото, ще те сграбчи за врата и ще те изхвърли през прозореца”. Така казваше майка ми за някой, на когото няма доверие. Проектите за споразумение са нещо подобно там те искат не само пръста ни, но и ръката. Някои предложения са ловко формулирани и залагат на неяснотата, но други веднага ни изхвърлят през прозореца. Например тяхната неделя, която всъщност не е е неделя, а петък. В проекта, написан от представители на ислямската религиозна общност в Италия, се казва: „Мюсюлманите, работещи за държавни институции, за обществени или частни агенции, за независими проекти или развиващи бизнес, които служат в армията, или са на общинска служба, имат право да съблюдават петъчния религиозен празник”. Проектът, изготвен от Съюза на ислямските общности и организации в Италия предвижда почти същото. И в двата документа се подчертава значението на училищата: „Училишните власти трябва да позволят на мюсюлманските ученици да полагат изпити в ден, различен от петъчния религиозен празник”.

Въпрос номер едно: какво ще стане с неделята, която, освен съботата е почивен ден в Италия и на Запад, където петък е работен ден? Какво ще стане с активната работна седмица от понеделник до петък включително? Нито една друга религия не е поискала работната седмица да бъде от понеделник до чет-

въртък. Защо нашите училищни власти трябва да се съобразяват с религиозния празник на мюсюлманите?

Въпрос номер две: какво ще стане с икономиката на страната ни и с ритъма на живот на обществото, ако петък бъде прибавен към събота и неделя като почивен ден? Какво ще стане с държавните институции, обществените и частните организации, чиито служители са ж.п. работници, пилоти в авиокомпаниите, шофьори на линейки, лекари, пожарникари, както и въоръжени сили като полицията? Как карабинерите по време на молитва ще арестуват крадец? Как хирургът ще оперира по време на молитва? Как шофьорът на линейка ще закара ранени хора в болницата по време на молитва? Как по време на молитва пилотът ще управлява самолет при кацане и излитане, пожарникарят ще гаси пожар, машинистът ще кара влак? През 1979 г. дъщерите на Базарган, министър-председателят на Хомейни, ми разказаха как, за да се помоли на Аллах, татко им спрял на една магистрала в Лос Анджелис. Всички знаят, че движението по магистралите в този град е толкова натоварено, че дори не можеш да намалиш скоростта. Но въпреки това татко спрял на магистралата. Излязъл с килимчето си за молитва, разгънал го на асфалта, коленичил и започнал да се моли. И предизвикал три тежки катастрофи, почти смъртоносни. Има и по-лош пример: през 1991 г., по време на Войната в Залива, видях как саудитски сапър обезвреждаше неизбухнала бомба заедно с двама американски морски пехотинци. Изведнъж той зарязва деликатната операция и без да обръща внимание на възраженията на пехотинците, се отдалечи с думите: „Съжалявам, но е време за молитва”. Побягнах заедно с американците, и в това време бомбата избухна.

Сред привидно невинните изисквания на проектите за споразумение има едно за прекъсване на работата за сутрешна молитва, за средата на деня, за следобед и при залез слънце. Има и искане за неработни дни във връзка с честването на Рамадана, Хеджирската нова година, за *Dhul Hijjah* на Хеджирския календар и още почивни дни за пътуването до Мека. (Всички тези празници те очевидно прибавят към нашите Коледа, Нова

година, Великден, празниците на светците, на Непорочното зачатие, първомайските празници и пр.). Има и проблем с фотографите за документите за самоличност. Според член 3 от Правилата за обществена безопасност, в документите за самоличност трябва да има снимка без шапка на титуляра. Това е правилно, защото шапката закрива косата и почти цялото чело и уши – три черти, които помагат на властите да разпознаят дадена личност. Помните ли, че преди Италия да стане ислямска колония, тези черти се упоменаваха на паспорта заедно с описание на фигурата, размера и цвета на очите? Високо или ниско чело, нормални или издаващи се уши, руса, черна, сива, бяла коса, плешивост. Никой не може да отрече, че тюрбанът закрива косите и ушите. Хиджабът прави същото. Никой не може да отрече, че освен косата и ушите, чадорът закрива челото, слепоочията, скулите, челюстта, брадичката и врата. Но в проектите пише, че мюсюлманките могат да показват документи само със снимки, на които са с напълно забулена глава. Покрита с чадор или хиджаб. За мъжете – главата им трябва да бъде покрита с тюрбан. Толкова по-зле обаче, ако това нарушава закона за обществената безопасност. Толкова по-зле, защото през 1995 г. председателят на Италианския върховен касационен съд издаде заповед, с която съобщава на полицията, че шапката и тюрбанът са обикновени принадлежности към облеклото. Съгласно заповедта, чадорът и хиджабът са неразделна част от облеклото на мюсюлманите. Заповедта завършва така: „За да не се нарушават конституционните принципи, гарантирани от член 18 за религиозните вярвания и религиозната свобода, от днес се позволява титулярът на документите за самоличност да се фотографира с глава, покрита от такива принадлежности и облекло”.

(Писмо до председателя на италианския Върховен касационен съд. „Ваша блестяща светлост, преди всичко шапката не е обикновена принадлежност, нито дребна или излишна подробност. Шапката пази главата от студ през зимата, през лятото я пази от слънцето. От времето на Адам и Ева хората използват шапката с тази цел. Второ, тюрбанът със сигурност не е нераз-

делна част от облеклото на мюсюлманите. В много ислямски страни само моллите и имамите го използват. В Турция, Египет, Мароко, мъжете носят фесове. В Саудитска Арабия, Йордания, Палестина и другаде, мъжете носят кефия. Тюрбанът не е символ на исляма. Ако си бяхте направили правилно домашното, щяхте да знаете, че всички речници и енциклопедии го определят не като „ислямско облекло“, а като „ориенталско или женско було“. Слава Богу, Ориентът не е само мюсюлмански. Там е Индия, която въпреки ислямското нашествие успя да остане хиндуистка страна. В Индия тюрбанът се използва дълго време преди Пророка Мохамед. Индийските гурута носят черни тюрбани, махараджите носят тюрбани със скъпоценни камъни, сикхите, които между другото са непоколебими врагове на исляма, носят червени тюрбани. Асирийците, древните египтяни, фараоните и съпругите им – също. Например Нефертити. Освен това жените от всички възрасти и части на света винаги са обичали тюрбана. Когато бях дете, леля ми Бианка носеше тюрбан, защото ѝ „отива“, както казваше. И така, ваша блестяща светлост, припомням ви, че всички сме равни пред закона. Затова настоявам за правото да се снимам за паспорта си с шапка. Широкопола шапка, покриваща челото и очите ми. Настоявам за това право и ако ми бъде отказано, ще се оплача от вас за расистка и религиозна дискриминация и ще ви дам под съд в Международния съд в Хага“. Край на писмото.)

Сега да видим може би най-наглото искане в проектите за споразумение. Искането да ни наложат валидността на ислямския брак.

Има два вида ислямски брак. Единият е класически, наречен никаб: договор от категорията „продажба-сделка“, който е безсрочен, ако съпругата не бъде изгонена. Другият е временен, казва се *mut'a*. Това е договор от категорията „наем – срок на ползване“ и може да бъде прекратен по всяко време. Всеки час, всяка седмица, всеки месец. Може да продължи колкото

моята женитба от 1979 г., когато отидох в свещения град Ком, за да взема интервю от Хомейни. Моллата, който отговаряше за моралния контрол, ме принуди да се омъжа за преводача, вече женен за една ревнива испанка. (Между другото, в „Яростта и гордостта“ разказах за тази весела история, но без да я довърша. Оттогава ме преследва въпросът дали действително се омъжих за съпруга на ревнивата испанка. Отговорът е: да! Със сигурност го направих. Веднага, на място. Всъщност той по-скоро се ожени за мен, като подписа документа, размахван от моллата. А моллата викаше към мен: „Не те е срам, не те е срам!“, защото ни беше хванал сами в стаята. Престъпление, което се наказва с обесване или разстрел, ако е извършено от неженени. Без този подпис и двамата щяхме да бъдем екзекутирани и тогава сбогом на интервюто с Хомейни. Но тази женитба беше валидна само четири месеца и не беше консумирана. Кълна се в това. След като приключих с интервюто, напуснах Иран и слава Богу, никога повече не видях този временен съпруг).

За разлика от никаб, бракът *mut'a* е средство за узаконяване на безразборни сексуални връзки. Фарисейски начин за блудстване, без да сториш грях, трик да накараш жените да проституират. Затова дори синовете на Аллах се срамуват от такава женитба. Сунитите го премахнаха, шиитите все още го практикуват без шум. И двете групи предпочитат никаб, класическия брак, наложен от две семейства, въпреки желанието на съпрузите. (Ако не греша, това е забранено от италианското и европейското законодателство, съгласно което за сключване на брак е необходимо пълното и свободно съгласие на двойката). Обаче ислямският никаб няма нищо общо с чувствата и желанията на съпрузите. Няма никакъв избор, нито съгласие, тъй като „любовта е измамна, също и физическото привличане. Брачният договор не се основава на любов и физическо привличане. Изборът на партньорите не е техен, а се базира на чужда преценка“. Така пише ислямският учен Юсуф ал-Карати в книгата си „Законно и незаконно“. След като семействата подпишат договора и парите сменят притежателите си (парите,

или *mahr*, с които младоженецът купува съпругата си), съпрузите дори нямат право да се запознаят и да се виждат. Ако се срещнат случайно, трябва да гледат към пода или другаде, и тежко им, ако разменят и дума. Младоженката дори не може да говори по време на церемонията. Всъщност тя дори не казва: „Съгласна съм”. Това се произнася вместо нея от нейния *wali*, т.е. настойник. Той е мъж, който е преговарял за уреждане на женитбата, обикновено бащата или брат на булката. По време на брачната церемония булката не стои до съпруга си. Нейният баща или брат говорят с младоженеца, мило се усмихват и го държат за ръцете. (Веднъж видях тази сцена в хотел в Исламабад и си помислих – та това е хомосексуална сватба!) Убедена в това, попитах един от гостите дали Коранът позволява такива бракове. Гостът беше един от чичовците на булката и няма да ви казвам какво ми отговори. „Давам ти тази жена, според закона на Аллах и Пророка” – декламира бащата или брат на младоженката. „Взимам тази жена, според закона на Аллах и Пророка” – отговаря младоженецът. „Взимаш ли я?” – настояват бащата и братът. „Вече я взех” – казва съпругът. Тогава той и бащата, или братът на булката започват да се целуват. Три пъти. След това си пожелават всичко най-добро и обявяват: „Да се надяваме, че тя ще бъде добра съпруга”. В същото време съпругата стои в един ъгъл и не казва нито дума. Стои там самотна и мълчалива. Това значи „съгласна съм”. Ако се засмее – това значи същото. Или сълзите ѝ, ако заплаче.

Второто, което трябва да се каже за ислямския брак, е че в нашето общество полигамията е забранена. Според член 86 от италианското гражданско законодателство „забранено е бракове да се сключват от граждани, обвързани от предишен брак”. Според чл. 556 от Наказателния кодекс, „всеки, обвързан от валиден брак, ако сключи нов, се наказва с до пет години затвор. Същото наказание се прилага за всеки, който сключи брак с някой, който вече е сключил брак”. Въпреки това в проектите за споразумение се изисква „Италианската република да признае валидността на брака, честван съгласно ислямските обичаи”. В проектите прочетох, че „бракове, сключвани или разтрогвани

съгласно ислямския закон и традиции, остават валидни, дори и когато тези бракове нямат граждански статут или валидност”. Това е написано с обичайната неяснота и коварство, защото не се споменава, че полигамията е допустима според ислямските закони. Че един мъж може да се жени до четири пъти за различни жени. В проектите не се споменава дали думата „бракове” в множествено число означава само никаб, или никаб и *mut'a*. Те поставят условия, без да изясняват дали думата „разтрогвани” се отнася до развод или до отхвърляне на съпругата. В този случай съпругът има право да изгони жена си, когато пожелае. За да я изхвърли, той само трябва да ѝ каже три пъти „*talak, talak, talak*”. Те искат, без да признават, че словосъчетанието „ислямски традиции” означава пълно подчинение на жената в семейството. Това, че тя е робиня и нищо друго. Това робство значи, че съпругът ѝ има право да я бие, да я шиба с камшик, да я налага със сопа, да се гаври с нея морално и физически. „Благочестивите съпруги се подчиняват безусловно на съпрузите си. Тези, които не се подчиняват, трябва да бъдат прогонени от леглото му и наказани с бой с пръчка”. Така пише и Корана. „Мъжът е неоспорим господар, абсолютен водач на семейството. Жената не трябва да се бунтува срещу властта му и ако се осмели да направи това, тя трябва да бъде наказана с бой”. Така пише ислямският учен ал-Карадави в книгата си, която е публикувана в 2000 г. след Христа, не в 1000 г.

Същият учен подчертава, че съпругата няма право да излиза от семейния дом без позволение на съпруга. Няма право да бъде посещавана от роднини и приятели без негово позволение. Тя няма право да участва във възпитанието на децата им, ако той не ѝ разреши. Във връзка с това имам Мохамед Камал Мустафа, съветник във *Federacion Espanola de Entidades Religiosas Islamicas*, е написал „Ръководство за биене на съпругата”. „Използвайте тънка, лека и дълга пръчка. Така ще можете да я удряте от разстояние. Удряйте я само по тялото, ръцете, краката. Никога не я бийте по лицето, защото ще останат натъртвания и белези. Удряйте я така, че да ѝ причините не само физическа болка, но и психическа”. Имамът на Валенсия

Абдул Маджид Реджаб коментира: „Имам Мустафа има право според ислямския закон. Биенете на съпругата е правилно и има бъдеще”. Имамът на Барселона Абеделазис Хазан добавя: „Имам Мустафа пише само това, което пише в Корана. Ако не го направи, ще се превърне в еретик”. Факт е, че съгласно всяка европейска конституция, както и според италианската, съпругата има равни права със съпруга. Европейските закони гарантират правата на жените и забраняват всякаква дискриминация срещу тях. Съгласно законодателството, съпрузите имат еднакви права и задължения, а след евентуален развод имат и еднакви отговорности спрямо децата. Следователно, законното признаване на ислямския брак в нашето общество е невъзможно. Такъв брак за нас е неприемлив. Точно толкова невъзможно и неприемливо е искането ислямът да стане „втората държавна религия в Италия”. Изискване, упоменато в проектите, за да бъде наложено изучаването на Корана в нашите училища.

Светският характер в нашите училища не е съвършен. Това е така е заради Латеранския договор, подписан от Мусолини и Ватикана през 1929 г. и потвърден от парламента в 1947 г. с гласовете на комунистите начело с Толиати. Светският характер не е съвършен, защото през 1984 г. договърът беше изменен с включването на неконституционния термин „държавна религия”. Това беше направено поради факта, че огромното мнозинство от италианците са католици. Така в договора беше вмъкнато и едно малко петънце, наречено „седмичен час по религия”. Но това е час по избор. Без съмнение по избор, защото в младостта ми на ултралиберална ученичка в класическия лицей „Галилео Галилей” във Флоренция, докарвах до отчаяние един чудесен свещеник на име отец Бенси. Когато той влизаше в класната стая, аз винаги излизях навън. Без да обръщам внимание на тъжните му забележки като: „Пак си тръгваш! Никога не казвай, че един беден свещеник не се е опитал да спаси развалената ти душа!” Купувах си сандвич и го изяждах в коридо-

ра. И то без да рискувам наказание или отмъщение. Дори и от добрия отец, който ме посрещаше обратно в клас с ироничен смях: „Вкусен ли беше сандвичът?” Искам да кажа, че възможността за избор, възможността да бъде или да не бъде в часа по религия, намалиха значението на това петънце в договора.

Тази свобода на избор е толкова ефективна, че всички религиозни общности нямат възражения. Представителите на нито една религия не изискват тя да бъде изучавана в държавните училища в Италия. Дори евреите, които са много религиозни, нямат такива претенции. Вярно е, че еврейската общност и споразумението си с Италианската република споменава за „евентуална молба от учениците или семействата им за изучаване на юдаизма в областта на културата”. Но предложението за изучаване на юдаизма в областта на културата е съвсем различно нещо от включването му в училищната програма. Затова искането на мюсюлманите „Ислямът да бъде определен като втората държавна религия” е огромна глупост. Защото италианците, приели исляма, са само няколко хиляди и са много по-малко от евреите или протестантите. Това изискване е нелепо и поради факта, че италианската държава не представлява и не е длъжна да представлява ислямските имигранти. Изискването Коранът да бъде изучаван в италианските училища е незаконно и неуважително към светския характер на нашата държава. Въпреки това мюсюлманите настояват за това, този път съвсем ясно. Те искат уроците по ислям да бъдат провеждани във всички класове и нива, включително и в детските градини. Те искат часовете по ислям да бъдат водени от учители, избрани от имамите, и учебната програма да бъде написана от тях. Нещо по-лошо: те си пхат носа в учебните програми на нашите училища и се осмеляват да изискват „други религиозни принципи да се включват в други учебни предмети”. Разбирате ли какво значи това? Значи, че в „други учебни предмети” не трябва да споменаваме за религията, върху която е построена нашата култура. Християнството. Значи, че в часовете по литература не трябва да се изучава „Божествена комедия” на Данте Алигиери. Поема, написана от неверно куче, с изцяло различ-

но виждане за земния и отвъдния живот. Католик, поставил в 28-та песен на поемата Пророка в ада като един от най-лошите грешници. Християнин, изпълнил рая с благочестиви и свети жени. Сред тях и любимата му Беатриче Портинари. И на върха царува „Майката на Сина“: Дева Мария.

В часовете по литература не трябва да се изучават и „Химни за създанията“ от Свети Франциск и „Свещени псалми“ от Алесандро Мандзони. В часовете по история не трябва да се говори за Исус, нито за Неговите апостоли. Нито за Барабас, Пилат Понтийски, за християните и техните катакомби. Нито за Константин Велики и Свещената римска империя, за гвелфите и гибелините¹, за съпротивата на сицилианците срещу римляните, за съпротивата на жителите на Кампания, Фриула, Апулия, на тосканците, венецианците, генуезците срещу ислямското нашествие. Учителите по история не трябва да преподават за Карл Мартел, Жана Д'Арк, за падането на Константинопол, за битката при Лепанто. В часовете по философия не трябва да се изучават трудовете на Свети Августин, Тома Аквински, Мартин Лутер, Декарт, Паскал. В часовете по история на изкуството не трябва да се споменават картините на Христос и Дева Мария от Джото, Мазачио, Беато Анджелико, Филипино Липи, Верокио, Андреа Мантенья, Леонардо и Микеланджело. В часовете по музика трябва да премахнем грегорианските кантати, реквиемите на Моцарт, Хайдн, Верди, и тежко на учителите, които искат от учениците да изпеят Аве Мария на Шуберт.

Това звучи абсурдно, като шега, като преувеличение, нали? Но това съвсем не е шега, а извод, основан на действителността, в която живеем. Няма съмнение, че нашествениците вече се опитват да цензурират нашата култура. Вече се опитват да поставят на позорния стълб някои от неверните кучета. Чуй-

¹ Гвелфите и гибелините (на италиански *guelfi e ghibellini*) са фракции, поддържащи съответно папата и Свещената римска империя в Централна и Северна Италия през 12 и 13 в. Конфликтът помежду им е резултат от борбата за Инвеститура през 11 в., т.е. за въвеждане в епископски сан (инвеститур е символичният предмет, който утвърждава въвеждането в сан), Б.р.

те: такова неверно куче е Данте Алигиери, който заради 28-ата песен от „Ад“, песента, в която Пророкът гори в адски пламъци, трябва да бъде забранен в гимназиите, а костите му трябва да бъдат изхвърлени от гроба му в Равена. Костите му трябва „да бъдат направени на прах и разпръснати по света“. Друго неверно куче е Джовани да Модена, който през 1415 г. в катедралата Сан Петронио в Болоня изобразил на малка фреска Пророка, горящ в ада. Мюсюлманите изпратиха на папата и кардиналите писмо, в което малката фреска е описана като „неприемливо оскърбление за мюсюлманите по целия свят“. Те обещаха да унищожат фреската и веднъж се опитаха. Същото правят и във Франция, където искат да забранят Волтер. Той, бедният, е виновен, защото написал *Fanatisme ou Mahomet le prophete*². Трагедия, в която Мохамед подстрекава главният герой да убие баща си и брат си, тъй като са неверни кучета.

Има и други изисквания. Най-мекото е кафетериите във всички държавни институции, частни компании, затвори, болници, казарми, училища, да сервират и мюсюлманска храна. Тоест, свинското месо трябва да бъде заменено с месо *halal*. Това искане е безсмислено поради факта, че повечето кафетерии вече се съобразяват с него. Във всеки затвор (мнозинството от затворниците в нашите затвори са алжирци, мароканци, тунизийци, албанци, суданци и румънци), месото *halal* замени месото, което се доставяше от кланиците. Свинското почти изчезна, но знаете ли кой прави пари от *halal*? Само набожните резачи на животински гърла от Торино, както и ислямската мафия, подобна на тази, която тържествува с *halal* във Франция. Най-неприятното изискване от проектите за споразумение се отнася до погребването на техните покойници. Според ислямските обичаи, погребенията трябва да се извършват плитко под земята, без ковчег, като тялото трябва да бъде увито в обикновен чаршаф. (Съгласно здравните наредби това е строго забранено в Италия). Но най-отвратителното им изискване е следното: „Пълно сътрудничество в защитата на историческото, артистичното, природното, архитектурното, археологическото,

² „Фанатизъм, или пророкът Мохамед“ (фр.), Б.р.

документалното и библиотечното наследство на исляма, с цел улесняване на събирането и съхраняването на ислямските културни паметници”.

Да, наистина, това е най-гадното им искане. За какви ислямски културни паметници ми говорите, негодници безсрамни?! За какво историческо, артистично, природно, археологическо, архитектурно, документално и библиотечно наследство на исляма, хиени нагли?! В моята страна вашите предци до-несоха само вика: „Майко, турците идват!” Вашите предци не оставиха нищо, освен сълзите на хората, убити, изнасилени и продадени от вашите пирати из робските пазари на Кайро, Алжир, Рабат, Истанбул. Нищо, освен жените и новородените бебета, които вашите предци продадоха за харемите на султани-те, везирите и шейховете, жадни за секс и болни от педофилия. Нищо, освен мъжете, които дедите ви изколиха, или оставиха кости в каменните кариери. Или момчетата и младежите, които бяха превърнати в машини за убиване. Мюсюлманите са били тук само за да грабят – от Мазара до Сиракуза, от Сиракуза до Таранто, от Таранто до Бари, от Бари до Анкона, от Анкона до Равена, от Равена до Удине, от Генуа до Ливорно, от Ливорно до Пиза, от Пиза до Рим, от Рим до Салерно, от Салерно до Палермо. Мюсюлманите са били в Италия само за да крадат. Точно заради това в нашите музеи, архиви, библиотеки, сред нашите археологически и архитектурни съкровища, няма абсолютно нищо, което да ви принадлежи. Но имаме ли нужда от нахалните проекти за споразумение, за да разберем, че тези вечни нашественици вече ни управляват?

За да отговорим на този въпрос, трябва само да ви разкажа за случая, който през последните три години разтърсва Тоскана. Тоскана е област, която почти половин век е владение на комунистите и след това на мюсюлманите. Става дума за случая с *Colle Val d' Elsa* – средновековния град, на десет мили от Сиена, споменат от Данте в 13-та песен от „Чистилище”, благословен с прекрасни лозя „Кианти”. На хълма край града, хълм, сякаш нарисован от Дучио Бонинсеня, Симоне Мартини или Амброгио Лоренцети, левичарският общински съвет иска

да построи джамия с размерите на голямата джамия в Рим. Да, правилно разбрахте. Голяма, грандиозна джамия с купол, двор, палми и 25-метрово минаре. До зданията на новия ислямски център, който мюсюлманите искат да бъде построен.

Всичко започна един месец след 11 септември, когато развалините на кулите-близнаци още димяха. Информационните агенции съобщиха на света, че левичарският кмет на *Colle Val d' Elsa* е отделил един милиард и половина лири (около милион долара), за да построи на общинска земя ислямски център и да го съедини със земята, на която ще бъде построена бъдещата джамия. Джамия, украсена с минаре, от която мюсюлманското население в Сиена и околностите има остра нужда. Освен джамията, ще бъдат построени и 355 семейни къщи, също крайно необходими на мюсюлманите. Освен къщите, на мюсюлманите ще бъде предоставена земя за гробища за вечно ползване. За всичко това 20-те хиляди жители на града не знаеха нищо и не бяха дали одобрението си.

Но когато разбраха, настана истински ад. Завалиха богохулства, оскърбления, жалби до съда. Разпалиха се яростни спорове и полетяха петиции за спиране на тройния проект. Според жителите кметът няма право да раздава общинска земя и харчи общински пари, за да угажда на чужденците. И с какво право кметът иска да строи джамия с минаре в среда, която изключва напълно такива паметници? Откъде се появи „належащата необходимост” от строежите, при положение, че в града живеят само триста мюсюлмани и други хиляда в провинция Сиена? Градското гробище е свободно за погребения от всички религии. Защо мюсюлманите трябва да имат собствено гробище, и то за вечно ползване, след като християните, евреите, будистите, атеистите лежат в гробовете си само няколко десетилетия? Беше създаден Комитет за защита, който поиска строежът на джамията и гробището да бъде спрял и да не се заграбва общинската земя. В комитета влязоха работници, фер-

мери, пенсионери, домакини. Хора, които обикновено гласуват за левицата. Но всичко се провали. Скоро джамията с минарето ще загрози пейзажа на Дучио Бонинсеня, Симоне Мартини и Амброгио Лоренцети. Джамия с 25-метрово минаре. И сякаш това не е достатъчно – още една джамия ще бъде построена във Флоренция. Левичарската управа на Флоренция, за да не остане назад от събратята си в *Colle Val d'Elsa*, ще построи джамия в историческия център на града. Ще построи джамия в родната област на Данте, Петрарка, Бокачо, Джото, Микеланджело, Леонардо, Лоренцо Великолепни. Сега се питам как хора като мен от небрежност, глупост или съдба, не видяха накъде вървим. И докато си задавам този въпрос, се връщам в миналото, в 60-те. Отново е май 1966 г., аз съм в Маями и интервюирам един боксьор, роден с името Касиус Клей. Но след като приел исляма, станал Мохамед Али.

Глава 5

Това интервю трябваше да ми отвори очите. Или поне трябваше да разбере, че нещо много, много опасно се случва на Запад. В перспектива, по-опасно от Студената война – кошмарът, в който живеехме тогава. През 60-те незапомнена вълна от ислямски студенти от мюсюлманските страни в Африка, финансирани от арабските страни, нахлу в Европа и САЩ с лозунга „Възраждане на исляма“. В САЩ една секта, известна като „Ислямска нация“ или „Движение на черните мюсюлмани“ започна войнствена религиозна кампания. Джамии бяха построени в Ню Йорк, Бостън, Филадельфия, Чикаго, Детройт, Атланта, Денвър, Лос Анджелис, Сан Франциско. Въпреки че мнозинството от чернокожите подкрепяха баптисткия свещеник Мартин Лутър Кинг, значителна част от афроамериканците станаха последователи на Пророка. По-точно, черни мюсюлмани. Да, добре си спомням черните мюсюлмани. Не бяха никак приятни. Без никой да ги обвини в расизъм, те обявиха пълното превъзходство на черната раса. Яростно мразеха белите, презираха Кинг и подигравателно го наричаха „чичо Том“ и „сварена риба“. Водачът им не криеше намеренията си. Той се казваше Илайджа Мохамед, роден като Илайджа Пул. Ето какво проповядваше този човек: „Приемане, приемане, приемане на исляма. Братя, скоро ще трябва да накараме белите дяволи да станат мюсюлмани. Това е абсолютно необходимо, защото първо трябва да освободим Америка. Само по този начин

ще освободим Европа и целия Запад”. Друг един тип, на име Малкълм Х., роден Малкълм Литъл, през 1965 г. излежаваше присъда в затвора за обир с взлом. Този Малкълм Х. днес е известен на младите само от прочутия обожателски филм, който Холивуд направи за него. Същият през 1963 г. коментира убийството на Кенеди с думите: „Те изпържиха пилето”. През 1964 г. Малкълм Х. внезапно се увлече по мистиката и прегърна идеята за световното братство, но на следващата година беше убит от учениците си. Мястото му беше заето от Луис Абдул Фаракан, роден Луис Юджийн Уолкът, певец на калипсо. Той стана известен с расистките си кръсци, които обобща така: „Низшият характер на бялата раса и на християнската религия се доказва от факта, че целият човешки прогрес е бил постигнат с помощта на исляма. Единственият бял човек, който заслужава уважение, се казва Адолф Хитлер. Той е моят идол, защото се опита да ни спаси от евреите”. Междувременно на хоризонта изгря друга звезда. Млад боксьор, наречен Мохамед Али, роден като Касиус Клей. Той беше световен шампион по бокс в тежка категория.

По онова време го считах за някакво нездравото отклонение, не мислех, че е опасен и не го вземах насериозно. Как може човек да е опасен, който казва: „Аз съм най-великият, най-красивият. Толкова добре изглеждам, че заслужавам по три жени на нощ. Толкова съм велик, че само Аллах може да ме събори”. Или: „Избрах името Мохамед Али, защото Мохамед означава ‘заслужаващ най-голямото възхищение’, а аз действително заслужавам най-голямото възхищение”. Или: „Чел ли съм някога книга, написал ли съм писмо? Със сигурност не. Не пиша писма, не чета книги, защото знам повече от всички вас. Знаем, че Аллах е по-стар Бог от вашия Йехова и вашия Исус, че арабският език е по-стар от английския. Всъщност английският е само на четиристотин години”. Или: „Какво ще правя, след като спра да се боксирам? Може би ще стана държавен глава на някоя африканска страна, която има нужда от върховен водач и се пита: защо да не вземем Мохамед Али, той е толкова силен, и красив, и смел, и религиозен?” Или:

„Ако живееш в Алабама вместо във Флорида, бих гласувал за тези, които правят разлика между бели и черни. Не за хора като Сами Дейвис, който все се жени за руси шведки. Кучетата трябва да стоят при кучетата, въшките трябва да стоят при въшките, белите трябва да стоят при белите”.

Не виждах заплаха в този карикатурен тип, направен от глупост и злоба. Тази пародия на злото. Но няколко пъти ме обзеха подозрения. Опасявах се, че ако го подценявам, той ще изглежда по-важен, отколкото е. Първият път (ние се видяхме два пъти) този човек ми каза: „Обичам Илайджа Мохамед повече от майка ми. Защото Илайджа Мохамед е мюсюлманин, а майка ми е християнка. Мога да умра за Илайджа Мохамед, но никога за майка ми”. Вторият път, когато се срещнахме, черните мюсюлмани, които бяха обкръжили къщата му, ме нападнаха. Защото му казах да върви по дяволите. Този ден той беше много враждебен, изпълнен с презрение и злоба. Вместо да отговаря на въпросите ми, сумтеше, чешеше се, докато ядеше големи парчета пьпеш. След това се уригна няколко пъти в лицето ми. Съвсем нарочно, за да ме обиди. Да ми припомни, че кучетата трябва да стоят с кучетата, въшките трябва да стоят с въшките, белите трябва да стоят с белите. А не за добро храносмилане. Уригваше се толкова гръмко и силно, толкова смрадливо, че накрая не издържах. Захвърлих касетофона и микрофона и съвсем заслужено му казах отчетливо: „Върви по дяволите!” Отначало той не реагира. Остана там, с парче пьпеш във въздуха, като ме гледаше с изумление. Дори не понечи да ме размаже с един от убийствените си удари. Навън се отправих към таксито, което ме чакаше пред къщата му. Но черните мюсюлмани ме нападнаха, начело с духовния си водач, някой си Сам Сакстън. Като крещяха „мръсна християнка”, те обградиха таксито, в което току-що се бях качила, започнаха да го клатят, опитаха се да го вдигнат и да го обърнат. Улицата беше пуста. Ужасеният шофьор, чернокож с коптски кръст на врата, безуспешно се опитваше да запали двигателя, за да избягаме. Но в този миг мина полицейска кола - чудо, което сериозно разклати атеизма ми. В противен случай нямаше сега да ви

разказвам тази история. Разбрах, че е било грешка да подценявам Мохамед Али когато научих, че благодарение на него ислямът е получил голямо разпространение. (Да не забравяме, че в днешна Америка 85% от мюсюлманите са чернокожи. Сто хиляди черни американци приемат исляма всяка година. Мнозина от тях са спортисти. Например някогашният шампион в тежка категория Малик Абдул Азис, роден Майк Тайсън, който по време на бокс отхапва или изяжда ушите на съперниците си. Други спортисти-мюсюлмани са шампионът по баскетбол Карим Абдул-Джабар, роден Лю Алсиндър и Махмуд Абдул-Рауф, роден Крис Джексън, също баскетболен шампион. Наскоро те уловиха едра риба от шоубизнеса – Дензъл Уошингтън, носител на Оскар, който, естествено, във филма за Малкълм Х, изпълни главната роля. И както изглежда – Майкъл Джексън, шутът-милионер, който спи с малки момчета. Същият, за да не изглежда като африканец, се подложи на жестока пластична хирургия, и сега вече не прилича на чернокож, а на бяло момиче без нос). Опитах се обаче да забравя тези мисли. Казах си, че черните мюсюлмани са продукт на общество, в което религиозните крайности постоянно ни поднасят изненади. Та нали в Америка се пръкнаха мормоните от Църквата на Исус Христос и светците от последните дни, последователите на Джоузеф Смит, който проповядваше неограничена полигамия и имаше 54 съпруги? Та нали в Америка се пръкна църквата Свидетел на Йехова, чийто водач Чарлс Таце Ръсел призоваваше хората си да плюят на американското знаме и на разпятието? Та нали в Америка се пръкнаха християнските сциентолози, последователите на Мери Бейкър Еди, които считат Библията за лек за всички болести, и тежко ти, ако извикаш лекар, отидеш в болница или вземеш аспирин? Та нали в Америка се пръкнаха перверзниците от Църквата на Сатаната, последователите на Антон Ла Вей, който счита, че Сатаната ще опрости всички грехове? Но аз реших, че дори африканските студенти, пропагандиращи възраждането на исляма в университетите, са незначително, временно явление, миграция, както кубинската и мексиканската. Заблудих се, не успях да разбера, че същото се

случва и в Европа.

Във Великобритания – страната, където възраждането на исляма се появи от Пакистан, Уганда, Нигерия, Судан, Кения, Танзания. Във Франция, където възраждането започна от Алжир, Тунис, Мароко, Мавритания, Чад, Камерун. След това Белгия, където мюсюлманите дойдоха от Конго и Бурунди. В Холандия възраждането на исляма започна от Индонезия, Суринам, Молукските острови. Дойде ред и на Италия – там възраждането на исляма започна от Либия, Сомалия, Еритрея. (По онова време Университетът за чужденци в Перуджа беше претъпкан с либийски студенти, които основаха Мюсюлманския студентски съюз и подготвиха строежа на първата джамия в Италия). Тогава не осъзнах, че това изобщо не беше обикновена миграция, а специална стратегия. Това беше постепенно проникване, а не жестоко и внезапно нападение срещу неверните кучета и кучки на планетата. През 60-те не знаех, че възраждането на исляма се разпространява и в Съветския съюз. Например в Казахстан, Киргизия, Туркмения, Узбекистан, Таджикистан, в областите, завладяни някога от Златната орда.¹ Както и в самото сърце на Русия – в автономната територия на чеченците. Същите чеченци, с които в края на XVIII в. Екатерина Велика била принудена да преговаря. Същите, с които през XIX в. руските императори се сражават 47 години. Едва през 1859 г. цар Александър II успял да ги спре.

Знам, че малцина видяха опасността. Ще намерите много книги за тази опасност в библиотеките. Но почти никой не ги четеше, не им обръщаше внимание. Студената война изцяло ни погълна. По-голямата част от моето поколение не се интересуваше от ислямизма, не обръщаше внимание на термин като „възраждане на исляма“. Тогава ние говорехме само за комунизъм, социализъм, марксизъм-ленинизъм, болшеvizъм,

¹ Държава, създадена през 1242 г. от монголския владетел Бату хан, нчук на Чингиз хан, със столица Сарай на р. Волга, Б.пр.

Студена война. Освен това Студената война завладя и Виетнам, а виетнамската война отчаяно се разрастваше. През април 1966 г. бомбардировачите В-52 бомбардираха за пръв път Ханой, и Виетконг² отговори с клането в Тан Сон Нхут. През май същата година по двама будистки свещеници и монахини се самозапалваха всеки ден в протест срещу войната. Северен Виетнам изпрати 90-хилядна армия в Юга, а американските войски достигнаха 300 хиляди, скоро след това – 500 хиляди. И така...

Снощи се върнах в миналото и сякаш за да се упрекна за слепотата си, потърсих в паметта си случаи като онзи с любителя на пъпеши. Но нищо не си спомних. През 1967, 1968, 1969 г. бях във Виетнам, на Север и на Юг. През 1970 г. бях в Камбоджа. Вместо минарета, джамии, бурки, джелабии и чадори, в главата ми се появиха улиците на Сайгон. Оризовите полета на делтата на Меконг. Горите на централните планини. Мъртвците в униформи и без униформи. Вместо воят на мюезина, отново чух грохота на хеликоптерите, откосите на картечниците, експлозиите на бомбите, свистенето на ракетите, стенанията на ранените, които викаха на английски и виетнамски „майко, майко, майко“. Видях себе си в Дак То, Му Тхо, Да Нанг, На Транг, Три Куанг, в Контрум, Пху Бай, в Хюе, Ханой и Сайгон. Един ден през 1968 г. в Сайгон пристигнаха от Париж няколко френски журналисти. В онези дни Париж беше крепостта на така наречените бунтовници от 1968 г., бойците с думи, специалисти по писане на лозунги из улиците. Един от журналистите арогантно се обърна към виетнамския си колега, който работеше на новинарския телекс на Франс Прес: *Vous ne savez pas ce qu'il se passé a Paris, mon vieux*. (Приятелю, но ти не знаеш какво става в Париж). Виетнамецът го погледна с тъжно презрение: *Vous ne savez pas ce qu'il se passé ici, Monsieur* (А вие не знаете тук какво се случва, господине).

Случваше се ето това: майската офанзива, кръвопролит-

² Армията на комунистическия Северен Виетнам и на комунистическото партизанско движение в Южен Виетнам по време на Виетнамската война, Б.пр.

ната битка за Хюе, трагичната обсада на Кхе Сан. И всичко беше в резултат от Офанзивата Тет.³

Спомените ми от 1968 г. ме пренасят в Мемфис, Тенеси, където беше убит Мартин Лутър Кинг. В Лос Анджелис, където Боби Кенеди беше убит. Виждам се в Мексико сити, когато беше извършено клането в *Plaza Tlatelolco*⁴ и в моргата, сред трупите, където отидох след това. Това са места, където няма минарета и джамии и вой на мюезин. (Въпреки че Боби Кенеди беше убит от арабски мюсюлманин, подробност, забравена от всички!) Първият ислямски терористичен акт се случи през 1969 г., когато Лейла Халед отвлече самолет от Фиумичино, по-късно взривен в Дамаск. Но тогава аз бях в Ханой, в Сон Тай, Хоа Бин, Нин Бан, Тхан Хоа. През 1970 г. ислямските терористи показаха, че не се шегуват – швейцарски самолет беше взривен във въздуха с 48 пътници, заедно с петимата мюсюлмански похитители. Антисемитизът отново се появи и веднага беше превърнат в кауза от проарабската левица. Заедно с антисемитизма започна добронамереното промиване на мозъците „бедните палестинци, те са принудени да ни избиват, нали? Всичко е заради Израел“. Но през 1970 г. аз бях в Камбоджа, в Свай Риенг, Прей Венг, Компонг Чам, Танг Красанг, Рока Конг, Пном Пен. Виетнамската война се беше разпространила и в Камбоджа, където бойният вик-стенание „майко, майко, майко“ ме зашемети по-силно дори от Виетнам.

Чуйте: картината, която видях в Маями с Касиус Клей-Мохамед Али и черните му мюсюлмани, се появи отново пред мен през 1971 г. в Бангладеш, когато отразявах войната между Индия и Пакистан. В Дака бях свидетел на касапницата, за

³ Офанзивата Тет (виетнамската Нова година) на Виетконг започна на 30 януари 1968 г. Въпреки че завърши с поражение за Виетконг, американските медии я представиха в САЩ като поражение на американската армия, защото искаха да прекратят войната, Б.пр.

⁴ На 2 октомври 1968 г., десет дни преди началото на Олимпийските игри в Мексико, правителството на Густаво Диас Ордас жестоко потуши демонстрация на левите студенти, които искаха да използват игрите, за да привлекат внимание върху каузата си, Б.пр.

която разказах в „Яростта и гордостта”. (Видях и кариерата, където няколко дни по-рано мюсюлманите бяха изклали осемстотин хиндуисти, включително много жени. Видях труповете им, изоставени на лешоядите. Стотици и стотици лешояди, разнасящи дълги хартиени ленти, но които не бяха хартиени ленти, а червата на хиндуистите. Разкъсани от клюновете на лешоядите и разнасяни в небето). Да, видях тази картина отново. Но не я разбрах чак до 1972 г. Тогава, за да разбера защо „палестинците са принудени да ни избиват”, отидох в страната, която те току-що бяха окупирали: Йордания. Точно както години след това окупираха Ливан. В Йордания посетих секретните им бази, откъдето нападаха кибуците, и бях свидетел на арогантността, с която се разкарваха из Аман, на жестокостта, с която нахлуваха в хотелите за чужденци и искаха пари под дулата на калашниците. В Аман взех интервю от племенника на Амин ал-Хусейни. Амин ал-Хусейни е бившият велик мюфтия на Йерусалим, съден задочно в Нюрнберг за сътрудничество с нацистите. Същият, който отива през 1944 г. в Берлин, за да се поклони на Хитлер. Същият, който с призова „Смърт на Тито, приятел на евреите и враг на Мохамед”, става кръстник на ислямската есесовска дивизия „Ханджар”, съставена от 21 хиляди босненци. Мюфтията, който през 1972 г. се укриваше в Бейрут под защитата на палестинците.

Племенникът на този известен чичо се казва Ясер Арафат. Както споменах и преди, интервюто ми с него доказва, че генетичната наследственост не е въпрос на мнение, а е действителност. Но дори и това не отвори очите ми. Арафат беше твърде хитър, за да ми помогне. Прогледнах в Бейрут, по време на интервюто с неговия съперник Жорж Хабаш⁵ – човекът извършил най-кръвавите терористични нападения в Европа. Опонентът на Арафат. Под дулото на автомат, насочен към главата ми от един усърден телохранител, Жорж Хабаш съвършено ясно ми обясни, че освен Израел, враг на арабите е целия Запад, Аме-

⁵ Палестинският екстремист Жорж Хабаш почина на 80-годишна възраст на 26 януари 2008 г. в Йордания. Президентът на Палестинската автономия Махмуд Абас обяви тридневен траур в памет на „този исторически лидер”. Б.р.

рика, Европа. Той ми каза, че целите им са Италия, Франция, Германия, Швейцария. А сега прочетете внимателно тези редове, моля ви, нищо не пропускайте от това, което Хабаш изрече: „Нашата революция е част от световната революция. Тя не се ограничава само до повторното завладяване на Палестина. Този път трябва да признаем, че ние искаме война като Виетнамската. Искामе още един Виетнам, не само в Палестина, но и във всички арабски страни. Палестинският проблем не е изолиран от реалността в арабския свят. Палестинците са част от арабската нация. Следователно арабската нация трябва да се вдигне на война срещу Европа и Америка. Ние трябва да се хвърлим срещу Запада. И ще го направим. Америка и Европа не знаят, че ние, арабите, сме едва в началото. Най-хубавото предстои – това, че от днес няма да има повече мир за Запада”. И в заключение: „Ние ще напредваме стъпка по стъпка. Милиметър по милиметър. Година след година. Десетилетие след десетилетие. Изпълнени с решимост, убеждение и упоритост. Това е нашата стратегия. Стратегия, която ще се разпространи по цялата планета”.

Да, Жорж Хабаш ми отвори очите. Лошото е, че не ги отвори напълно, и знаете ли защо? Защото тогава мислех (теа culpa, теа culpa), че той говори само за тероризъм, за масови убийства. Не разбрах, че под война със Запада, под разпространяваща се стратегия, той изобщо нямаше предвид война с оръжия. Той говореше за културна война, демографска война, религиозна война, с която да открадне държавите от жителите им. Стъпка по стъпка, милиметър по милиметър, година след година, десетилетие след десетилетие. Решително, убедено, упорито. С две думи – война чрез имиграция, плодовитост, мултикултурализъм, изисквания в проекти за споразумение. Война чрез мюсюлмански празници, прекъсвания за пет молитви на ден, месо *halal*, снимките със закрити лица в паспортите. Чрез ислямските сватби, полигамията, убиването на жени с ка-

мъни, музейни ценности, премахнати от музеите, документи, иззети от архивите и библиотеките...

Може би тогава не разбрах Хабаш поради нещастията, които ни сполетяха в онази година. Взех интервю от него в средата на март 1972 г., а на 30 май беше извършен терористичния акт от самоубийци на летището Лод⁶. На 4 август в Триест беше взривен петролопровод. На 16 август две британски туристки се качиха в Рим на самолет за Тел Авив. Носеха със себе си касетофон, подарък от арабските им ухажори. Касетофонът беше пълен с ТНТ и избухна в самолета. На 5 септември на Олимпийските игри в Мюнхен бяха убити 11 израелски спортисти. Едва през октомври 1973 г., по време на войната *Yom Kippur*, или войната *Ramadan*, когато Сирия и Египет нападنا Израел, осъзнах, че тези ужаси не са основната част от стратегията на Жорж Хабаш. Когато войната избухна и страните от ОПЕК наложиха петролното ембарго. Нещата се изясниха още повече през 1974 г., когато интервюирах тогавашния италиански министър на отбраната Джулио Андреоти. Той ми каза: „Е, сега имаме проблем с хората, които пият портокалов сок“ . „Кои са тези хора?“ – запитах. Последва отговор: „Мюсюлманите, разбира се“. „И какво искат те?“ – запитах отново.

„Голяма джамия в Рим“ – отвърна Андреоти.⁷

⁶ На 30 май 1972 г. трима терористи от Японската червена армия откриха безразборен огън и убиха 24 души от името на палестинците на летището „Лод“ в Тел Авив (сега летище „Бен Гурион“), Б.пр.

⁷ Крайният католик (но и левичар) Джулио Андреоти винаги е бил на страната на арабите. Той е прословут и искрен приятел на Кадафи и запален почитател на Хомейни. С двамата поддържах близки приятелски отношения. Андреоти е поддръжник и вдъхновител на проарабската политика, както и главен герой на най-мъглявите епизоди от италианските злощастия. Андреоти е известен защитник на мюсюлманските нашественици. Наскоро публично ме нападна заради златния медал за културни и професионални постижения, с който бях награден от областния парламент на Тоскана. Обвинява ме в разпалване на пряка война между две цивилизации и в подкрепа на военни действия против ислямския свят. Подозирам, че Коранът много повече му харесва от Евангелието, въпреки че беше близък с няколко покойни папи, Б.а.

После ми обясни, че четири месеца преди петролното ембарго в Рим пристигнал Негово кралско величество Фейсал, крал на Саудитска Арабия. В Рим, сред реки от портокалов сок, той се срещнал с президента на Италианската република, за да сподели желанието си за построяване на грандиозна джамия в столицата на християнството. „Грандиозна джамия!!?“

извиках аз, без да разбирам за какво им е на тогавашните малобройни мюсюлмани в Рим. „Ах!“ – въздъхна загадъчно Андреоти. „Но президентът на републиката не се съгласи, нали??!“ „Ах...“ – пак загадъчно въздъхна той. „А папата какво мисли??!“ „Ах...“ – последва трета въздишка. Тогава папа беше Джовани Батиста Монтини, папа Павел VI – със сигурност човек, на когото такава молба не би харесала. Тогава казах на Андреоти, че Мохамед е искал да превърне столицата на християнството в столица на мюсюлманите. Но Андреоти продължи тайнствено да въздиша и не поясни дали подкрепя предложението. Тръгнах си с чувството, че ще се случи нещо непоправимо. Нещо, свързано с думите на Хабаш и на което джамията в Рим беше само символ. Най-важният знак.

Събитията през следващите 20 години потвърдиха кошмарното ми предположение. Скоро след това кметът на Рим подари 7 акра общинска земя за построяване на джамия и ислямски център, от които мюсюлманите, живеещи тогава в Рим, нямаша никаква нужда. За да изрази славата на исляма, италианският архитект проектира джамията с 80-метрово минаре. Минарето е два пъти по-високо от най-високите кубета и камбанарии в Рим. Развълнувани от това превъзходство, почти всички ислямски страни финансираха строителството – Саудитска Арабия, Египет, Либия, Тунис, Мароко, Алжир, Йордания, Йемен, Кувейт, Малайзия, Индонезия, Бангладеш, Сенегал, Мавритания, Бахрейн, Оман, Обединените арабски емирства. Строежът започна през 1984 г. и заедно с растежа на грандиозното здание нарастваше и броят на любителите на портокалов сок. Строителството завърши през 1995 г. При тържественото откриване се оказа, че огромното предверие и двор не могат да поберат присъстващите. Навън 7 акра бяха

покрити със сандали и обувки. По това време бяха завършени и големите джамии в Париж, Брюксел, Марсилия, големите и малките джамии в Лондон, Бирмингам, Брадфорд, Кьолн, Хамбург, Страсбург, Виена, Копенхаген, Осло, Стокхолм, Мадрид, Барселона. И в Гранада, Андалусия, беше построена огромна джамия. Същото стана в Казахстан, Киргизстан, Туркменистан, Узбекистан, Таджикистан – там джамиите изникнаха като гъби. И сега е време да дадем точен отговор на въпроса, който по-горе зададох: как позволихме това да се случи? Какво стои зад всичко това?

Глава 6

Зад това стои най-голямата конспирация, създадена в новата история. Най-отвратителният заговор, роден от нашето време. Заговор, изтъкан от идеологическа лъжа, културна непочтеност, морална проституция, измама. Конспирация, заговор, замислен от банкерите, които създадоха фарса, наречен Европейски съюз. Създаден от колаборационистите, изменниците, които измислиха лъжата на пацифизма. От лицемерите, които изобретиха заблудата на хуманитаризма. От държавните глави, които дори не знаят какво е държава. От интелектуалците, които дори не знаят какво е интелект. Заговорът е направен от безчестие, а конспирацията е недостойна и е символ на общество, болно от страх. Тук е и църквата, католическата църква, която засега изглежда не може да защити християнството. И преди всичко Европа, която не знае накъде върви. Европа, която загуби същността си и се продаде на султаните, халифите, везирите, наемниците на новата Отоманска империя. С две думи – всичко това, което аз наричам Еврабия.

Не, този ужасяващ термин не е мой. Не аз създадох този страховит неологизъм, произлизащ от съчетанието на думите Европа и Арабия. Еврабия е името на едно малко списание, основано през 1975 г. от официалните заговорници – *Association France-Pays Arabes* в Париж, Международната групировка за Близкия изток в Лондон, *Groupe d'Etudes sur le Moyen Orient* в Женева и Европейският координационен комитет на Асоциа-

циите за приятелство с Арабския свят. Последната организация е една измама, специално конституирана от някогашната Европейска икономическа общност, която сега се нарича Европейски съюз.

Доказателствата, които сега ще изброя, не са мои. Почти всички свидетелства са от едно изключително изследване с автор *Bat Ye'or*. Тя е известен експерт по исляма и автор на книги като *Islam and Dhimmitude*. *Dhimmitude* означава подчинение, служба на Аллах. *Bat Ye'or* означава „дъщеря на Нил“. Един ден и' казах: „Как бих искала да докажа, че днес Троя гори, защото колаборационистите, предателите, наистина отвориха вратите пред врага!“ Обясних и', че вече ги наричам „колаборационисти“, „предатели“. Тя отвърна: „Лесно ще докажеш това“. И ми изпрати откъси от изследването си. С нейна помощ вдигнах капака на съд с неизвестно съдържание, но с позната, противна миризма. В изследването на *Bat Ye'or* подробно се описват всички безотговорни безумия, извършени през 70-те от деветте страни на Европейската икономическа общност. От Франция на голиста Помпиду, страна упоена от наполеоновата мечта за господство над Европа. От Германия на социалдемократата Вили Брандт, разделена от Стената, но изправена на крака и отново готова да командва. Зад Франция и Германия, по стъпките им, видях второстепенните играчи, статистите, васалите. Западната и отслабена Великобритания, неспособна да запази ръководната си роля. Заядливата и псевдосоциалистическа Ирландия, страна без никакво влияние, но с огромни претенции. Левичарската Холандия, обърканата и затворена Дания, презреният и угоднически Люксембург, с култура по-малка дори от територията си. Белгия, която вечно диша прахта на майка Франция. И Италия, отровена от комунистите и социалистите, но поробена и от християндемократите. Кукловод на това ужасно двуглаво създание, което скоро ще чества женитбата, наречена Исторически компромис, е защитникът на арабите, свръхкатоликът Джулио Андреоти. В онези години той все още не е обещал грандиозната джамия на любителите на портокалов сок, но заедно с левичарите, влюбени в Арафат, отпива жадно от сока. Неслучайно

именно Андреоти е кръстник на Италианско-либийската банка, наречена *UBAE*, Арабско-европейска обединена банка. Неслучайно именно Андреоти блудстваше с Кадафи. Сега да видим какво има в изследванията на *Bat Ye'or*.

Тя пише, че за да се оплоди яйцето на заговора, е необходим сперматозоид. (Нарича го спусък, детонатор). Спусъкът е дръпнат на 16 и 17 октомври 1973 г. В онези дни, по време на войната *Yom Kippur* (войната *Ramadan*), се провежда среща в Кувейт с участието на Саудитска Арабия, Кувейт, Иран, Ирак, Катар, Абу Даби, Бахрейн, Алжир, Либия, т.е. на страните от ОПЕК. По време на срещата цената на петрола се увеличава четири пъти. От два долара и 46 цента на барел, на девет долара и 60 цента на барел. Цената на рафинирания петрол скача на десет долара и 46 цента за барел. ОПЕК съобщава, че ще намаляват добива на суров петрол с 5% на месец и ще забранят износа на петрол за САЩ, Дания и Холандия. Представителите на ОПЕК заплашват, че ще наложат ембарго за износ на петрол за всички страни, които не са съгласни с политическите им искания. Какви са те? Изтегляне на Израел от окупираните територии, признаване на палестинците, присъствие на ООП на всички мирни преговори, изпълнение на Резолюция № 242 на ООН. (Това е резолюцията, основана на еднопосочно миролюбие, която забранява придобиването на територии с военни средства). След 19 дни Европейската икономическа общност организира конференция в Брюксел. Всички страни-членки подписват документ, в който се настоява Израел да се изтегли от окупираните територии, Арафат и ООП да участват в мирните преговори, а Резолюция № 242 на ООН е обявена за свещен скрижал. На 26 ноември 1973 г. Помпиду и Брандт се срещат като най-големи приятели. Това е най-интимната среща между Франция и Германия след Виши. Двете страни се сближават дори повече от времето, когато Наполеон се оженил за Мария Луиза. Обзети от панически страх, двамата ръководители решават, че е необходима конференция на високо равнище за полагане на основите на дружба и сътрудничество с Арабския свят. Помпиду и Брандт информират за това останалите европейски лидери, на първо място ита-

лианските. И лидерите веднага се съгласяват да участват в тази конференция. Диалогът между Европа и Арабския свят започва на конференцията на високо равнище в Копенхаген. През следващите години конференциите продължават с безсрамна бързина. През юни 1974 г., на конференцията в Бон, лидерите приемат програмата за дружба с арабите, през юни същата година на конференцията в Париж те основават Парламентарна асоциация за евро-арабско сътрудничество. През септември на конференцията в Дамаск, през октомври на конференцията в Рабат...

Изписвам тези дати и не мога да повярвам в това, което пиша. Защото тук не става дума за тъмен заговор на затворници, известен само на полицията. Това са събития, случили се на светло, през деня, пред телевизионните камери. Договори, сключени от прочути политици и известни държавни ръководители. Хора, за които избирателите са гласували, на които са се доверили. Тоест, това е конспирация, която е можело да бъде предотвратена, осветена, неутрализирана. Факт е, че тези негодници действаха, възползвайки се именно от светлината на деня. От камерите, прожекторите, от истинския си или измислен престиж. Те действаха с такава наглост, такова безсрамие, че никой не осъзна какво всъщност правеха. Никой не заподозря, че те извършват предателство срещу собствените си държави. Срещу собствената си цивилизация. И ние, техните жертви, се държахме като глупци, както префекта на Париж в разказа на Едгар По.

Чели ли сте този разказ, „Откраднатото писмо“? Ето съдържанието накратко. Един гениален човек, известният министър Д., необременен от морални принципи, чудовище, способно на всякаква низост, открадва от кралския будоар писмо с огромно значение. Писмото, което е истинско съкровище, за него е неизмеримо изгодно, но на света ще донесе безброй беди. Префектът на Париж трябва да го открие и тъй като не може да обвини влиятелна фигура като Д., решава да извърши фалшив грабеж.

Влиза в къщата на министъра, или по-скоро в замъка му, и претърсва всяка стая, всеки коридор, всеки гардероб, всеки ъгъл. Но без никакъв успех. Защото чудовищният гений, вместо да скрие писмото, го е оставил на място, където всеки може да го види. Сложил го е в плик за картички, завързан със синя копринена панделка, висящ над камината в кабинета. В кабинета, където приема всички посетители, над камината, към която всеки посетител отправя поглед, когато отваря вратата. А писмото се подава от плика на 2 см – вижда се печата. Печататът на важната личност, познат дори на слепците. Въпреки това префектът не може да открие писмото. Нещо повече – вижда го, но не може да си представи, че писмото изобщо не е скрито.

Точно по този начин и ние гледахме на тези срещи, конференции, асамблеи. Гледахме държавните глави, министрите, посланиците, пиещи портокалов сок с шейховете, емирите, полковниците, султаните. Виждахме ги по телевизионните новини, във вестниците, като писмо в плик, завързан със синя копринена панделка. Но не разбрахме, че откраднатото писмо е в чашите им с портокалов сок, защото бяхме слепи. На конференцията в Дамаск европейските правителства бяха представени с всички политически партии – леви и десни. Изумително, нали? На конференцията в Рабат европейските правителства потвърдиха сделката за Израел, предложена от Арабската лига. На срещата в Страсбург Парламентарната асоциация за евро-арабско сътрудничество създаде постоянен комитет от 360 члена със седалище в Рим. (Това беше потвърдено от конференциите в Кайро и Рим). Точно тогава се появи малкото списание с ужасяващото име „Еврабия“. Точно тогава Европа се продаде окончателно на исляма. Този факт беше толкова явен, толкова тревожен, че за да го потвърди, заминах за Париж да откроя минали броеве на „Еврабия“. (Публикувано в Париж, на френски език. Редактор Люсиен Битерлин. Формат 21 x 28. Цена 5 франка). С надеждата, че *Bat Ye'or* е пропуснала нещо, проверих броевете. Уви, тя нищо не беше пропуснала. В първия брой единствената странност беше изключителното внимание, с което в статиите се избягваха думите ислям, ислямски, мюсюлмански, Коран, Мо-

хамед, Аллах. Вместо тях се използваха думите Арабия и араби. Всичко друго в списанието потвърждава зловещия заговор, упоменат от г-н Битерлин – прякото свързване на бъдещето на Европа с бъдещето на Близкия изток. Заговор, в който се казва, че всеки икономически договор зависи изцяло от политическите споразумения, за да има „пълно съгласие между Европа и Арабския свят”. Във втория брой редакторът е дори още по-краен. В заядлива уводна статия той настоява Европейската икономическа общност да отмени всички споразумения с Израел и да признае „хилядолетния принос на арабите към световната цивилизация”. После изброява принципите на Страсбургската резолюция. Знаете ли за какво е тази резолюция? За бъдещи имигранти. По-точно бъдещи имигранти, които Арабския свят ще изпрати в Европа в комплект с петрола.

Само вижте това: „Трябва да се установи средносрочна и дългосрочна политика за износ на европейски технологии за арабските страни срещу внос на суров петрол и арабска работна ръка”. (Работна ръка означава имигранти). „Вносът на работна ръка ще доведе до оползотворяване на петродоларите и до пълна икономическа интеграция между Европа и Арабския свят”. И още: „Парламентарната асоциация за евро-арабско сътрудничество призовава европейските правителства да вземат специални мерки, за да осигурят безопасно и свободно движение на арабските работници, които ще имигрират в Европа, както и за спазване на основните им права. Тези права трябва да бъдат и ще бъдат същите, както на европейските граждани. Имигрантите ще имат право на еднакви права при наемане на работа, получаване на жилище, здравеопазване, безплатно образование”. Но това не е всичко. Като внимателно се избягват думите ислям, ислямски, мюсюлмански, Коран, Мохамед, Аллах, Страсбургската резолюция продължава с условията, които трябва да бъдат изпълнени, когато „човешките ресурси” пристигнат в Европа. Преди всичко условието „на арабските имигранти и семействата им трябва да бъде дадена възможност да водят религиозния си и културен живот”. Както и: „За да се създаде благоприятен климат за живот на имигрантите и семействата им, трябва да

се използва пресата и различните информационни средства”. И в заключение: „Спешно чрез пресата и академичния свят да се разгласи огромния принос на арабската култура за европейското развитие”. Тази тема се обсъжда отново на конференцията в Кайро от Комитета от експерти ето така: „Съвместно с неотменимото право да практикуват религията и традициите си и да поддържат близки връзки с родните си страни, имигрантите имат право да изнасят културата си в Европа. Това значи да пропагандират и разпространяват ислямската религия и традиции”. Е, стана ли ви ясно?!!

На конференцията в Кайро Комитетът от експерти направи още нещо. Изясни, че освен технологично сътрудничество, европейското сътрудничество трябва да се разпростре и във финансите и банковото дело, в научната, ядрената, индустриалната и търговската област. По-лошо: този комитет заяви, че освен изпращане на „работна ръка” в Европа, арабските страни ще закупят от Европа „големи количества оръжие”. Това не трябва да ни изненадва. Та нали в края на 70-те Франция започна да строи ядрения комплекс в Ирак? Та нали в края на 70-те градовете ни се напълниха с миячи на прозорци на коли, тормозещи шофьорите, и с улични търговци на моливи и дъвка? Добре си спомням, че в 1978 г. те вече бяха завзели историческия център на Флоренция. „Но кога и тук се появиха?” – запитах собственика на будка за цигари на площад „Република”, едно от най-любимите им места. Той разпери ръце и въздъхна: „Бог знае кога. Една сутрин се събудих и те бяха пристигнали. Може да са ги пуснали с парашути през нощта по заповед на шейховете, които ни продават капка бензин за милиард лири”. Именно в края на 70-те арабите започнаха да идват на пазар в Европа. Точно тогава Кадафи купи 10% от Фиат. Точно тогава египтянинът ал-Файед си науми да купи магазините „Херъдс” в Лондон. Арабите изкупиха всичко. Всичко! Магазини за обувки, големи хотели, заводи за стомана, стари замъци, авиокомпани, издателски и филмови къщи, антикварни магазини на *via Tornabuoni* и *Faubourg-Saint-Honore*, яhti на астрономически цени. В един момент те дори поискаха да купят и водата ни. Знам това от Ямани.

През август 1975 г., два месеца след Страсбургската резолюция и конференцията в Кайро, взех интервю от министъра на петрола на Саудитска Арабия, Заки Ямани. Шейхът, който поведе петролното ембарго от 1973 г. и повече от всеки друг задоволяваше ненаситната жажда за пари на Арафат. Никога няма да забравя няколко неща, свързани с този човек. Изключително внимателната проверка, на която ме подложи на пет предварителни срещи в Лондон, Джеда, Рияд, Дамаск, Бейрут, преди да ми даде интервю в резиденцията си в Таиф. Ловкостта, с която предотврати сблъсък между мен и Арафат на летището в Джеда. (С Арафат случайно се срещнахме там). Отчаянието, с което ми разказа за обезглавяването (със златна сабя) на младия принц, който беше убил крал Фейсал. Угодничеството, с което искаше да купи благоразположението ми, като пъхаше ужасни фурми от градината си в устата ми. Опитва се да напъха в устата ми и око на агне, което там се счита за голям деликатес. Колко отвратително! Елегантността, с която въпреки Корана ми предложи шампанско. Избата му в Таиф беше пълна с каси с шампанско. И изкусителното му предложение да го съпровожда до Мека, за да видя Черния камък и получа благословията на Аллах. „Но нали в Мека могат да ходят само мюсюлмани!“ – възпротивих се аз. „Ще носите чадор и никой няма да разбере, че не сте мюсюлманка“ – отговори той. „Но аз имам сини очи, за разлика от арабските жени“. „Арабските жени със сини очи са колкото европейските жени“ – възрази Заки Ямани. „Но съпругата ви няма да иска да пътува с вас до Мека. Тя ще дойде ли?“ „Не, няма да идва и няма да се сърди. Арабските съпруги са покорни“. Той настояваше да отидем заедно в Мека, но в крайна сметка аз не отидох. Не исках да ида там... Не мога да забравя тъгата, с която дъщеря му Маха пееше в съпровод на китара: „О, вземи ме, вземи ме, моля те вземи ме със себе си!“ Но най-важното той ми каза, когато разговаряхме за петрола и после подехме темата за водата. За цар Мидас, който умира от жажда и мечтае да си купи

вода. Ето какво ми каза Ямани:

„Преди хиляди години в Арабия имало реки и езера. Но след време те се изпарили и днес ние нямаме нито едно езеро, нито една река. Ако пътувате с хеликоптер над земята, ще видите само няколко полупресъхнали извора. Повярвайте ми: от времето на Мохамед в Саудитска Арабия разчитаме само на дъжда. Но през последните 100 години тук падна много малко дъжд. През последните 25 години почти не е валил дъжд. Ние знаем, че облаците се привличат от растителността. В пустинята няма растителност. Вярно е, че дълбоко под земята има малко вода. Но тя е много, много дълбоко. По-дълбоко, отколкото петрола. Когато пробиваме земята за вода, се натъкваме на петрол. Затова се задоволяваме с обезсолена вода, която получаваме от морската вода. Но обезсолената вода не е достатъчна. Искаме да купим истинска вода от страните, на които продаваме петрол. Ще я купим в големи пластмасови контейнери и ще я съхраняваме в резервоари. Искам да кажа в изкуствени езера. След като разтоварят петрола, танкерите трябва да се върнат, нали? Те със сигурност не могат да се върнат празни, защото има опасност да се преобърнат. За да избегнем това, ги пълним с морска вода. Мръсна вода. Това е истинско разхищение, но и грешка. Защото, когато танкерите се завърнат, мръсната вода трябва да се изхвърли. Така замърсяваме бреговете си и рибата ни умира. Знам, че истинската, прясната вода е скъпа. Изкуствените езера са още по-скъпи, цената им е огромна. Но парите са единственото нещо, което не ни липсва. Имаме твърде много от тях, в резултат на ембаргото. Толкова много имаме, че се появи спешен проблем – как да ги изхарчим. И къде да ги изхарчим, ако не в Западна Европа? Кой ще ни помогне да вложим парите си, ако не Европа? Америка е много далече. Затова изготвих план да изхарчим в Европа 140 милиарда долара за пет години. Загубени сме, ако не осъществим този план. За нас е важно да купим водата ви и рано или късно вие ще ни я продадете“.

Ние не им продадохме вода. Водата, която трябваше да се съхранява в резервоари. Водата, определена в речниците като „прозрачна, без мирис и вкус, безцветна течност, съставена от

кислород и водород, жизненоважна за хората, растенията и животните, известна в химията с формулата H_2O . Но ние им продадохме друга, също толкова ценна вода. Вода, жизненоважна като водата на реките и изворите. Вода, без която хората умират, като дървета и растения без дъжд – те повяхват, не цъфтят, не раждат плодове, листата им падат и после клоните и стъблата им се превръщат в дърва за огрев. Това е водата на нашата култура. Водата на нашата съвест, на нашите ценности и постижения. Водата на нашия език, на нашата религия и светски принципи, на нашата история. Водата на нашата същност и цивилизация. На нашия живот.

Глава 7

Да, ние им продадохме тази вода. И тогава, и по-късно. От тридесет години им я продаваме всеки ден. Все повече и повече, със зловещо, слугинско, самоубийствено изобилие. Продаваме я чрез страхливите ни, некадърни правителства. Продаваме я с помощта на парламентарната опозиция, на измамниците и опортюнистите, които предават светското си и революционно минало. Продаваме я с помощта на така наречените съдебни власти, т.е. чрез самодоволните и жадни за известност съдии. Продаваме я с помощта на вестниците и телевизионните станции, които от страх или заради пари проповядват политическата коректност. Продаваме я с помощта на католическата църква, която в името на икуменизма¹ създаде индустрия на съчувствието заради нашествениците. Защото католическата църква управлява държавните помощи за имигрантите. Католическите организации се противопоставят на експулсирането на имигранти, дори когато са заловени с наркотици или бомби. Католическите организации дават на имигрантите политическо убежище, което е новото оръжие на окупаторите. (Но нали политическо убежище се дава на хора, преследвани по политически причини в страните им? Кой подлага на политическо преследване имигрантските орди?) Ние им продадохме тази вода с помощта на разни университетски

¹ Единство между световните религии, Б.пр.

професорчета. С помощта на някакви си историци, философи, учени, които от тридесет години принизяват нашата култура и се опитват да докажат превъзходството на исляма. Но преди всичко продаваме водата на нашия живот чрез търговците от финансовия клуб, който до вчера се наричаше Европейска икономическа общност, а днес се казва Европейски съюз. Защото наред с търговията на човешки ресурси срещу петрол, там имаше още едно изискване, помните ли? „Спешно чрез пресата и академичния свят да се разгласи огромният принос на арабската култура за европейското развитие”. Както и предупреждението, че правата на имигрантите „трябва да бъдат и ще бъдат същите както на европейските граждани”. Конференцията в Кайро установи, че имигрантите имат право да „пропагандират и разпространяват ислямската религия и традиции”. Помните, нали? Двете изречения, с които започна преобразяването на Европа в Евразия.

Под патронажа на генералния секретар на Арабската лига, на 28 март 1977 г. в университета „Фоскари” във Венеция беше открит първият Семинар по средствата и формите на сътрудничество за разпространението на арабския език и арабското литературно наследство. В този мазохизъм участва и Ватиканският институт за арабски и ислямски изследвания. Пристигнаха делегати от десет арабски страни – Египет, Алжир, Тунис, Либия, Саудитска Арабия, Йордания, Сирия, Ирак, Йемен, Судан. Пристигнаха делегати и от десет европейски страни – Италия, Франция, Белгия, Холандия, Великобритания, Германия, Дания, Гърция. Печалната афера продължи три дни и завърши с единодушна резолюция, призоваваща за „разпространението на арабския език” и за признаване на „**превъзходството** на арабската култура”. От тогава мазохизмът стана безграничен. Из цяла Европа това, което се нарича академичен свят, загуби контрол, ум и разум. Журналистите, издателите, режисьорите, всеки, който се определяше като „интелектуалец”, беше обзет от фикс идеята да покаже колко **велик** е исляма, колко огромно е неговото **превъзходство**. За

тази цел бяха използвани всякакви средства – фалшификации, измами, лъжи. Сякаш живеехме в „Ние”² от Замятин, или в „1984” от Оруел, книги, където историята безсрамно се преприписва и фалшифицира. Да си спомим какво се случи през април 1983 г. В Хамбург беше открит Симпозиум за евро-арабски диалог. Едночасова реч държа германският министър на външните работи Ханс-Дитрих Геншер. Той прослави величието на милостивата ислямска религия и безкористният научен и хуманен принос на ислямската цивилизация. Геншер определи ислямската цивилизация като „факел от светлина, осветяващ Европа от векове, светлина, която помогна на Европа да се спаси от варварството”. (!) На симпозиума почти всички се извиниха за жестокостите (кръстоносните походи, колониализма и пр.), причинени от неблагодарните европейци на Факела от светлина. Всички изразиха презрението си към тези, които все още имаха предубеждения и опасения към исляма. На този симпозиум нашата култура беше толкова принижена, че арабските участници използваха това – отново поискаха да бъдат признати ислямските корени на юдаизма и християнството. Поискаха Авраам да бъде признат за пророк на Аллах, а Исус Христос за провален пророк, живял преди Мохамед. И никой не се осмели да протестира, да каже поне: „Какво става с вас, обезумяхте ли?”

Да, на този симпозиум стана дума и за имигрантите. Точно тогава терминът, използван от Арабската лига за „равнопоставеността” на имигрантите, се промени на „равенство”. Тогава, в Хамбург, предателите поискаха правата на мюсюлманските имигранти (не на будистките и хиндуистките имигранти, на последователите на Конфуций или на гръцките православни) да бъдат равни на правата на жителите на страните, приемащи имигранти. Тогава изменниците поискаха да бъдат печатани вестници на арабски, да бъдат открити и арабски телевизионни станции. Тогава те поискаха бъде увеличено участието на имигрантите в „профсъюзите, местната власт, университетите,

² Роман-антиутопия от Евгений Замятин, написан през 1924 г. Б.пр.

както и да бъде проучена възможността за участието им в политическия живот на страните, приемащи имигранти”. (Тоест да могат да гласуват). Оттогава на срещите, семинарите, конференции, симпозиумите, с истинска оргазмична наслада се възхваляваше ислямската цивилизация. И все по-яростно се унижаваше и заклеимяваше западната цивилизация.

Притежавам пълна документация за речите на много такива предизвикващи оргазъм семинари, конференции, срещи и симпозиуми. Дълго ги изучавах – и за Бога! Във всяка проява възхвалянето е толкова единодушно, че ми се струваше, че чета *Allahs Sonne uber dem Abendland*. Това е „Слънцето на Аллах осветява Запада”, известното есе от ориенталистката Зигрид Хунке, в което тя твърди, че ислямът има абсолютно превъзходство. Хунке пише, че „влиянето, упражнявано от арабите върху Запада, е първата стъпка към освобождението на Европа от християнството”. Но има един проблем – Зигрид Хунке е нацистка. Интелигентна, начетена, но нацистка. Била такава още през 1935 г., когато на 22 години написала дисертация за спешната нужда от расово прочистване. Затова евреите трябвало бързо да бъдат ликвидирани. През 1937 г. била обявена за духовна наследница на Лудвиг Фердинанд Клаус, виден историк на нацистка Германия. Тогава Хунке написала друга дисертация, в която определила Хитлер като „най-добрият политик, някога предложен на Германия”. В началото на 40-те заедно със сестра си Хунке започнала работа за *Germanistischer Wissenschaftseinsatz*, Германското научно дружество на СС – организация, създадена от Химлер, за да ръководи германизацията на Северна Европа. В онези години мюфтията на Йерусалим (чичо на Ясер Арафат) и палестинците подписали договори с Хитлер. После мюфтията на Йерусалим направил преглед на войските на ислямските СС части. (Виждали ли сте снимката?) След войната в Нюрнберг много нацисти бяха осъдени и обесени, но Хунке успяла да избяга. И през 1960 г. написала известното си есе. Есе, в което под предлог, че Европа трябва да се изтръгне от юдеохристиянските си корени, рекламира отново

принципите на Третия райх. В есето Хунке предлага съюз с арабите за борба с британския империализъм. (По онова време антиамериканизмът се наричаше антибританизъм). Същата Хунке през 1967 г. беше изпратена от канцлера на Германия, християндемократът Курт Кизингер, в културна командировка в Арабския свят, за да изнася лекции в Алепо, Алжир, Тунис, Триполи, Кайро. В Кайро Върховният ислямски съд я провъзгласи за почетен член. През 1990 г., девет години преди смъртта си, тя прояви отново истинската си същност. Написа последната си книга *Allah ist ganz anders*, „Аллах е нещо съвсем различно”, в смисъл, че Аллах е несравним, единствен, уникален. А сега нека ви разкажа за конференцията, организирана от Парламентарната асамблея на Съвета на Европа, проведена в Париж през май 1991 г. В конференцията участваха представители на Съвета на Европа и *Fundacion Occidental de la Cultura Islamica*, *longa manus*³ на Комитета за евро-арабски диалог със седалище в Мадрид. Конференция, на която арабите дори не си направиха труда да изпратят представители. Темата беше „Приносът на ислямската цивилизация за европейската култура”. Освен двама американци с мюсюлмански имена, всички участници бяха европейци – испанци, французи, белгийци, германци, италианци, швейцарци, скандинавци.

Реших да разкажа за тази среща, защото на нея присъстваха само европейци. Това сочат документите, които събрах за подобни прояви през последните години. Сега, когато чета отново речите на участниците, възмущението ми се превръща в ужас. Всички делегати възхваляват исляма както нацистката Зигрид Хунке. Надявам се несъзнателно, те преразказват „Аллах е нещо съвсем различно” и „Слънцето на Аллах осветява Запада”. Единството, с което тези, надявам се, несъзнателни ученици на Хунке, възхваляваха Исляма, вледени кръвта ми. Чувствах се така, сякаш бях на парад на Вермахта на Александерплац, вместо на научна конференция. Те твърдяха следното: мюсюлманите са най-умните, те са винаги на първо място

³ *Longa manus* (лат.) – емисар, представител, Б.пр.

и винаги са изобретателни. Във философията, в математиката, гастронимията, литературата, архитектурата, медицината, музиката, правото, строителството на напоителни системи, готварството. А ние, жителите на Запада сме винаги глупави, неадекватни, низши. Затова, сме длъжни да бъдем благодарни на синовете на Аллах, които ни просвещават, както учител, обучаващ тъпичките си ученици.

В дните на Съветския съюз имаше един човек на име Попов. Никой не знаеше кой е той. Къде е живял и умрял, как е изглеждал, какво наследство е оставил. Дори не знаехме дали Попов е лично име или презиме, дали е измислено, или е прякор. Но съветските власти и италианските им слуги ни уверяваха, че Попов е открил всичко – влака, телефона, велосипеда, ципа, шевната машина, косачката за трева, цигулката, сладоледа, пицата. Всички открития, които ние мислехме, че са направени на Запад. Съвсем същото е, надявам се, с несъзнателните ученици на Зигрид Хунке. Единствената разлика е, че техният Попов се нарича Мохамед или Ахмед, Мустафа или Рашид. Вместо да разпространяват съветската пропаганда за превъзходството на комунизма, те възхваляват миналото на Исляма и неговото превъзходство. Например аз мислех, че шербетът е бил известен на древните римляни, които го произвеждали от сняг от планините и го съхранявали в студените си изби. Но Маргарита Лопес Гомес от *Fundacion Occidental de la Cultura Islamica* със седалище в Мадрид ми съобщава, че шербетът е открит от ислямските събратя на Попов. Че в Месопотамия снегът се запазва по-добре, отколкото в модерните хладилници. Че произходът на думата „шербет“ е от арабската дума „шараб“.

Мислех, че хартията е изобретена от китайците. По-точно от човек на име Цай-лун, който в 105 г. след Христа, 500 години преди Пророка, успял да направи хартия от тъкани на

черница и бамбук. Но, отново според Маргарита Лопес Гомес, хартията е измислена от мюсюлманите от Дамаск и Багдад и после разпространена от наследниците им в Кордоба и Гранада. Според същата личност, това са „най-прекрасните и цивилизовани градове, познати на света“. Тя би искала да мислим, че това са две чудеса, пред които Атина на Перикъл и Рим на Август са мръсни села. Считах, че Хипократ пръв е изучил циркулацията на кръвта. Но г-жа Лопес Гомес твърди, че това е направено от Ибн Батута, известен като Авицена, без когото нямаше да има медицина. Но това не е всичко. Според проф. Шериф Мардин от Вашингтонския университет (един от американците с мюсюлмански имена), ние дължим дори артишока на ислямските събратя на Попов. Както и *carciofi alla giudea*, пърженият артишок, който в Италия се счита, че е еврейска храна. Освен това на мюсюлманите, според него, дължим и огромно количество плодове, зеленчуци и тестени храни. Също и спанакът, портокалите, лимоните, соргото, бобът и памукът. (Това за памука е наистина забавно, защото римляните го взели от Египет на фараоните, т.е. дълго време преди Пророка. Древните египтяни използвали памучни роби, тоги и чаршафи. Ако не греша, и древните гърци са познавали памука, също дълго преди рождението на Мохамед).

Проф. Мардин обаче е неуморим. Освен зеленчуците, тестените храни, памукът, хартията и сладоледът, той твърди, че на ислямската цивилизация дължим и *Dolce Stil Nuovo*! Поетичната школа, която, както всички знаем, е основана в XIII в. от поета от Болоня Гуиницели. После школата процъфтява в Тоскана и във Флоренция, особено при Данте, Гуидо Кавалканти и Лапо Джиани. („Гуидо, как искам Лапо, ти и аз...“). Така започваше един сонет, който изучавахме в училище. Проф. Мардин ни обяснява, че през Кръстоносните походи мюсюлманите първи започнали да композират песните за любов и рицарство. Именно тяхната цивилизация открила, че жената е извор на вдъхновение, мистично средство за подражание. Проф. Луи Байк от Католическия университет в Лувен, Белгия, отива

дори по-далеч. Той поддържа, че приносът на исляма не е само в литературата, а и в икономиката. Този професор счита, че не Адам Смит е бащата на икономическите теории, а самия Пророк! Въпреки че в Корана има само няколко сури за икономика, религиозните принципи, изразени от Пророка в тези сури, превъзхождали всички идеи на Адам Смит. А пък проф. Райнхард Шулце от Ориенталския семинар в Бон направо твърди, че Просвещението изцяло се дължи на исляма! Стига вече, крещи той, сме приписвали Просвещението на западната култура. Стига вече сме представяли Европа от XVIII в. като вулкан от интелектуална жизненост, а исляма като бездна на застой и упадък. Стига вече сме отдавали всички заслуги на хора като Волтер, Русо, Дидро, на Енциклопедистите. И професорът възторжено ни разкрива кой е автор на Просвещението. Той се казва Абдалгани ал-Набулуси, историк от Дамаск. През 1730 г. написал това, което Волтер написал след 43 години в *Precis sur le Proces du Monsieur le Comte de Morangies contre la Famille Verron*⁴. (Това е книгата на Волтер за необходимостта от преразглеждане на ролята на религията в обществото).

(Писмо до проф. Шулце: „Уважаеми господине, затворете голямата си уста и не повтаряйте теориите на сънародничката ви Зигрид Хунке. Отлично знам, че в ислямската история има няколко изключителни личности. Интелигентността не познава граници и винаги успява да проникне през стените на узаконения идиотизъм. Затова през 1730 г. вашият човек от Дамаск може би е споделял или дори предсказал някои идеи на Енциклопедистите. Може би след като е прочел съчиненията на Исак Нютон по тези теми. По онова време Нютон вече е публикувал трудове по история и теология. Знаем обаче, че една птичка пролет не прави. Освен това ислямът винаги е преследвал и заглущавал интелигентните мюсюлмани. Спомнете си за Авероес, обвинен в ерес и принуден да бяга заради разделение, което направил между вяра и разум. Арестували го, сякаш

⁴ Кратко изложение на процеса на господин графа дьо Моранжи срещу семейство Верон (фр.), Б.р.

бил престъпник. Не му позволявали да напуска дома си и го унижавали до такава степен, че когато бил реабилитиран, вече нямал желание да живее и починал след няколко месеца. Не без причина, в известната си лекция от 1883 г. в Сорбоната, Ернест Ренан⁵ казва, че да се счита, че Авероес е велик заради исляма, е все едно да се счита, че Галилей е велик заради Инквизицията. Хер Шулце! Ако има век, когато ислямът е произвеждал само застой и упадък, това е осемнадесетия. Ако има мисъл или движение, с които ислямът никога не е имал абсолютно нищо общо, това е Просвещението. Знаете ли защо? Защото преди 245 години Дидро написал следното на мадам Волян: „Ислямът е враг на Разума”. Ако ислямските ви приятели не ви отворят малко очите, ако не почистите от праха Корана и теокрацията, дори Еврабия няма да ви помогне да докажете, че Дидро е направил грешка”. Край на писмото).

На тази конференция италианците също се отличиха с благоговението си към исляма. Исусе Христе! Единият от тях е заместник-генерален секретар на Съвета на Европа, бивш социалист. Другият е бивш комунист, секретар на Комисията за младежта, културата, спорта и медиите към Европейския парламент. Третият беше ръководител на Катедрата за ислямски изследвания в проислямския Университет на Неапол. Речите на тези хора ме изпълват с истински ужас. Първият, заслепен от Факела на светлината, счита, че мюсюлманите имат нещо общо дори и с традиционните неаполитански песни *O, Sole Mio* и *Funiculi-Funicula*. Според него „неаполитанските песни, които и аз пея, най-вероятно са написани от музиканти от Северна Африка. Същото може да се каже и за редица сицилиански и испански мелодии”. (Чета от текста, намиращ се пред очите ми). После от музикално благоговение той преминава към гастроно-

⁵ Известен френски философ и писател (1823-1892 г.). В най-прочутата си книга „Животът на Исус” твърди, че историята на Христос трябва да бъде описана както на всеки друг човек. Това предизвикало яростни спорове в Европа и Америка и разгневило католическата църква, Б.пр.

мически поклони. Информира ни, че много блюда в Сицилия, Испания, България, Гърция и Сърбия (това са страните, най-дълго мацкани от ислямския колониализъм), принадлежат към кулинарното изкуство на маврите и на Отоманската империя. След това от гастрономически поклони преминава към теологически хвалби. Бившият социалист, който очевидно е забравил или не е чел книгата *De initiate intellectus contra Averoistas*, ни убеждава, че Свети Тома Аквински бил дълбоко повлиян от школата на Авероес. Другият италианец се заема с громене на Джамбатиста Вико⁶. Уверява ни, че теорията на Вико за цикличните периоди на историята била формулирана 300 години по-рано от още един Попов, но на име Ибн Халдун. И тъй като това не е достатъчно, бившият комунист развенчава и Марко Поло. Твърди, че „Хроники” на Ибн Батута са много по-интересни от „Пътешествия” на Малко Поло. После се нахвърля върху Джордано Бруно. Заклеймява ни, че вместо да почитаме Бруно, който бил изгорен жив, трябва да почитаме паметта на мюсюлманина Ал-Халадж. Определя исляма като „една от най-необикновените политически и морални сили в днешния свят”. (Не във вчерашния, а в днешния свят). И разкрива, че европейската култура няма собствена идентичност, тъй като е смесица от култури, сред които на първо място е ислямската. В заключение бившият комунист приветства „интеграцията, която **облагородява нашия континент**” и се надява, че мултикултурализмът ще ни обнови.

Речта на третия италианец е почти толкова грозна: той възхвалява чудесата на Андалусия и Сицилия, които са били три века окупирани от истинските автори на *O, Sole Mio* и *Funiculi-Funicula*⁷. Без да обръща внимание, че почти век сицилианците се сражават като лъвове срещу ислямските нашественици, той твърди, че в Сицилия тогава настъпил Златен век. Век, толкова

⁶ Италиански философ и историк (1668-1774 г.), известен с принципа *si verum factum*, т.е. че истината се доказва чрез изследвания, а не чрез наблюдения. Б.пр.

⁷ Популярни италиански канцонети, Б.р.

славен и щастлив, че човек си казва: „Имаме огромно щастие, че синовете на Аллах отново ни окупираха! Не трябва да се оплакваме, а да паднем на колене и да викаме *shukran*⁸, братя, *shukran*! Благодарни сме, че отново дойдохте да ни цивилизовате!” Този учен прави откритието, че по време на „Златния век” в Сицилия много християни поискали да приемат исляма. Но не за да придобият правата, отказани на неверните кучета, а защото изключително много се възхищавали на мюсюлманите. После прибавя, че норманите, които прогонили мюсюлманите от Сицилия, също много им се възхищавали! Излишно е да пиша, че на конференцията участниците от Белгия и Франция се постараха да надминат италианците. В страстната си тирада, например, директорът на *Paris Institut du Monde Arabe*, проф. Едгар Писани, упреква якобинците, защото по време на Френската революция преговаряли с католическата църква, а не с мюсюлманите.

Като прелиствам тези 180 страници с речи, виждам само един почтен човек – представителят на Норвегия, Халгрим Берг. На конференцията в Страсбург, вместо да одобри окончателния доклад, той взима думата и дава добър урок на учениците на Зигрид Хунке: „Госпожи и господа, тук ние се заблуждаваме – този доклад няма нищо общо с миналото на ислямската култура и съвсем не е невинен. Преди всичко, в доклада не се споменава и дума за ужасното отношение към жените, което е вечна действителност в ислямската култура. Вие не обърнахте никакво внимание на този неоспорим факт и напълно го прикрихте под предлог, че Западът винаги говори само лъжи за исляма. Няма да приема доклад, който прикрива трагедията на мюсюлманските жени, вместо да се възпротиви на това. Никога няма да гласувам за доклад, в който нищо не се споменава за човешките права в мюсюлманския свят. Мюсюл-

⁸ Благодаря (ар.), Б.пр.

маните постоянно вдигат шум за човешките права по света, но никога не ги спазват в техните страни. В доклада не се казва истината за израелско-палестинския проблем. Вие прикривате престъпленията на ислямския фундаментализъм и всички други отрицателни черти на Исляма. Госпожи и господа, за какъв диалог между европейци и араби ми говорите? Вие не водите диалог, а монолог, в който в името на либералната мисъл и интелектуалната почтеност анализирате събитията само от една гледна точка. Искате, например, от училищата да бъдат иззети учебниците, в които не се споменава за предполагаемия 'принос на исляма към европейската култура'. Но защо нищо не казвате за приноса на Запада към ислямската култура? Имате ли доказателства, че някой говори в ислямските страни за огромния принос на християнството и западните ценности за целия свят? Настояват ислямското право да бъде включено в учебните програми на образователната ни система. Особено много настояват това да стане в нашите университети. Но мислите ли, че нашето право ще бъде включено в тяхната образователна система и техните университети? Мислите ли, че нашето право някога ще бъде включено в учебните програми на техните училища? Госпожи и господа, вашият доклад не е културен документ. Той е политически документ, изготвен единствено, за да служи на интересите на мюсюлманите в Европа. В името на демокрацията искам този доклад да бъде преразгледан, обсъден, поправен..."

Но норвежецът говори без никаква полза. Председателят на конференцията го прекъсва: „Г-н Берг, трябва да признаете, че бяхме много благосклонни към вас. Позволихме ви пет минути, които отдавна изтекоха“. След това подлага предложението на Берг на гласуване. Предложението е отхвърлено и докладът е приет единодушно и се превръща в *Recommandation Numero 1162 sur la Contribution de la Civilization Islamique a la Culture Europeenne*. Това е истинска глупост, препоръчваща по-търпимо отношение към имигрантите и призоваваща за изземване на учебници от западните училища, недостатъчно

почтителни към Исляма. Документът призовава и за въвеждане на часове по изучаване на Корана във факултетите по право, теология, философия и история.

Не се изненадах, че скоро след приемането на *Recommandation Numero 1162*¹ Халгрим Берг се отказа от политиката. Напусна парламента в Страсбург и се върна в Норвегия, като заплашваше да хвърли от скалите всеки, който му говори за Европейския парламент. Берг се засели в една гора над фиордите на *Nordkinnhalvaya*. Но дори и там не намери уединението, за което мечтаеше. Защото след няколко години неговата Норвегия беше използвана за декор на един филм, „Тринадесетият рицар“. Това е средновековна приказка, интерпретирана от испански актьор, станал известен с това, че изпълни ролята на младия социалист Мусолини: Антонио Бандерас. Знаете ли кой е тринадесетият рицар? Един много красив, добър, милостив и разбира се – дълбоко религиозен мюсюлманин. Красивият мюсюлманин е съпровождан от не по-малко свършен учител, чиято роля се изпълнява от Омар Шариф. И така, в Десетия век тринадесетият рицар пътешества на коня си из фиордите на *Nordkinnhalvaya*. Там той среща дванадесет глупави и невежи руси тъпаци, неверни кучета, които имат остра нужда от ислямски благодетели. Само от чисто благородство той се присъединява към тях и заедно се борят за мир и цивилизация. След това рицарят се събира с учителя си Омар Шариф, който е мюсюлманин, следователно пацифист и се е отделил от групата, за да се моли. После рицарят вдига на ръце норвежко момиче, очевидно определена за първата от четири съпруги, и се отправя на коня си към слънцето. И се превръща в Сина на Аллах, който осветява Запада.

Не знам дали Халгрим Берг е преодолял травмата. Но знам, че на следващите срещи на Европейския съюз *Recommandation Numero 1162* беше разширена и включи филологията, лингвистиката, икономиката, агрономията и политическите науки. Това

¹ Препоръка номер 1162 за приноса на ислямската цивилизация в европейската култура, (фр), Б.р.

беше направено за създаване на евро-арабски университети във всяка европейска страна, за издаване на повече ислямски книги, за мобилизиране на медиите. Резултатите не закъсняха. Миналото лято в левичарския римски вестник *La Repubblica* се появи статия за откриването на голямата джамия в Гранада. Истински химн в прослава на Пророка, в стил Зигрид Хунке, в който се припомняше, че през 1492 г. Изабела Кастилска не само прогонила маврите от Испания, но платила за пътешествието на Колумб до Западните Индии. Химнът завършваше със следните думи: „Колумб успял. Но той открил и Америка. И днес живеем в свят, който все още страда заради успеха на двете начинания на Изабела”.

Глава 8

Не трябва да забравям горните изречения, изскочили сякаш от главата на Зигрид Хунке. Не трябва, защото на 12 ноември 2003 г. в Насирия, рицарите на слънцето на Аллах, осветяващ Запада, избиха 19 италиански войници, които бяха в Ирак в ролята на ангели-пазители. Те осигуряваха на местното население вода, храна и лекарства. Охраняваха археологически обекти и откриваха съкровища, откраднати от музеите. Конфискуваха оръжия и се опитваха да възстановят някакъв обществен ред. Рицарите на слънцето на Аллах ги избиха, както три дни преди това избиха 17 саудитци в Рияд и по-рано 24 служители на ООН в Багдад. Преди това 45 цивилни в Казабланка и по-рано 34 души, отново в Рияд. Както в 2002 г. избиха 202 туристи в Бали и 21 в Джерба. Както в 2001 г. убиха 3 500 души в Ню Йорк, Вашингтон и Пенсилвания. Както в 1998 г. убиха 259 души в Найроби и Дар-ес-Салам. Както през 1994 г. избиха 95 души, почти всичките евреи в Буенос Айрес, и както през 1993 г. убиха 18 морски пехотинци, които бяха на мироопазваща мисия в Могадишу. (Телата на тези осемнадесет бяха обезобразени, разкъсани на парчета и влачени по градските улици, докато тълпата щастливо викаше: „Аллах е велик!”). Както през 1992 г. убиха 29 туристи, отново в Буенос Айрес, както през 1989 г. убиха 171 пътници на френския самолет, който взривиха над пустинята в Нигер. Както през 1988 г. убиха 270 пътници в самолета на *Pan American*, който взривиха над шотландския град Локърби. Както през 1983 г. убиха в Бейрут 241 американски войници и 58 френски войници, които бяха там на мироопазваща мисия. Тук не включвам израелците, които от половин век са избивани рутинно, всеки ден. Само след втората интифада, от края на септември 2000 г., те избиха 1 000 израелци. Дотук, ако не смя-

таме жертвите от 70-те, цифрата на убитите за повече от двадесет години надхвърля 6 000 души. Шест хиляди души! Убити заради славата на Корана. В изпълнение на сурите на Корана. Например тази: „Наградата за тези, които замърсяват Земята, като се противопоставят на Аллах, е обесване, обезглавяване или разпъване на кръст. Или отсичане на ръцете и краката им, и изгонване с презрение от този свят”. На всичко това учениците на Зигрид Хунке не обръщат никакво внимание. За тях обаче годината 1492 е катастрофа, защото тогава е открита Америка и маврите са прогонени от Испания.

Да видим какво се случи в Италия. На 12 ноември 2003 г. телевизионните новини започнаха с президента на републиката, който изпълни дълга си и заклейми тероризма. После и парламентът направи същото, без да се принизява до обичайните яростни спорове. Но новините завършиха с изявление на секретаря на Италианската комунистическа партия, който тогава беше министър на правосъдието в правителството наляво от центъра. Вместо да осъди убийците, той обвини правителството: „Правителството изпрати нашите момчета на смърт”. И така онази нощ италианците заспаха с тези думи, а не с презрение към истинските виновници. Същото се случи на следващия ден. Защото същият секретар-министър повтори, че правителството носи отговорност за клането. И с вид, че счита падането на Саддам Хюсеин за световна катастрофа, заяви, че в Ирак италианците участват в „имперска и колониална война”. Последва нещо по-лошо: използвайки езика на лекарите на смъртното легло на Пинокио (ако не е мъртъв, е жив, ако не е жив, е мъртъв), цялата левица поиска изтеглянето на нашите войски от Ирак. Оттогава това е любимият им припев. И сред левите депутати в парламента започна да се разпространява думата „съпротива”. Що се отнася до така наречените представители на ислямската общност, т.е. авторите на проектите за споразумение, нито един от тях не осъди убийците, нито един дори не изрази съжаление за убитите. Нито един. Те вкупом представиха масовото убийство като резултат от законното „право на хората на противодействие”. Съюзът на ислямските общности обяви, че деветнадесетте жертви от Насирия били изпратени в Ирак „в незащитане на основните права на Италианската република”. Имамът на най-голямата джамия в Неапол каза, че „Западът е причинил повече смърт, отколкото двете световни войни”, и затова мюсюлманите били длъжни да се защитават. „Ако Западът не промени политиката си, той ще

бъде ударен от нашите ислямски братя”. Имамът на джамията в Асколи Пиачено заяви, че „нападенията срещу британските, американските и италианските нашественици в Ирак и Афганистан са напълно законен Джихад в послушание на учението на Корана”. Имамът на Ислямския културен център в Болоня каза, че „самоубийците, които се взривиха в Насирия, умряха за справедлива кауза. Пророкът ще ги възнагради и Аллах ще ги изпълни със слава”.

А Комбонските свещеници, братята, които размахват шарени шалчета и раздават разрешения за престой в името на Бога на имигрантите, прокламираха, че не трябва се дава Свето причастие на войниците в Ирак. „Ние отказваме причастие на разведените и извършилите аборт. Тогава как бихме могли да дадем същото на тези, които носят оръжие и с оръжие са готови да убиват?” На 16 ноември 2003 г., по време на неделната служба, в проповедта си в катедралата епископът на Касерта заяви, че благословията на ковчезите с деветнадесетте мъртви войници представлява узаконяване на оръжията. И тежко на всеки, който благослови мъртвите. Той също изрази болка поради това, че на жертвите е отдадена почест.

(Писмо до нечестивия епископ на Касерта. „Епископе, знам, че ви правя незаслужена услуга, като ви позоря публично. При други обстоятелства не бих ви доставила това удоволствие. Но престъплението, с което се омърсихте в катедралата по време на Светата литургия, оскърбява не само деветнадесетте италианци, избити в Насирия. Престъплението ви оскърбява и семействата им, разлага младите хора и ги заблуждава, пречи им да мислят разумно. С думите си вие възпитавате поколение от слабоумни. Затова си запушвам носа и ви правя тази услуга с надеждата, че яростта, която сега ме разтърсва, няма да ме победи. Господине, вашата проповед е позорна, срамна, презряна, безотговорна. На деветнадесетте покойници вие дължите извинение. Идете на гробовете им и там се самобичувайте, както каещите се грешници някога са правили. В дните, когато две молитви „Отче наш” и три „Аве Марии” не са били достатъчни да изкупят греховете им. Сетне поискайте прошка от семействата на жертвите, от братята им по оръжие и от Родината си. Знам, че тези думи нищо не означават за вас. Господине, до днес имах щастието да не подозирам, че съществувате. Но сега се поинтересувах от делата ви и открих, че се изявявате като герой, като радикал. Дебютирал сте в тази роля, предполагам поради скучното си,

удобно битие, когато сте се съюзил с новите комунисти. Открих, че често пишете разни статийки и давате интервюта на разни левичарски и крайно леви вестници. Позовавате се на Евангелието и винаги взимате страната на нашествениците. Например настоявате те да имат право на глас в нашите избори. Наричате войната в Ирак „нападение срещу човечеството”. Изпитвате голямо уважение към Саддам Хюсеин и Бин Ладен. Безусловно оправдавате терористите-самоубийци и наричате „актове на съпротива”, дори „героизъм” масовите убийства, които те извършват. Знам, че отношението ви към църквата, на която служите, е много лошо. Към католическата църква. Това е мое право, което мога да упражнявам, но не и вие. Тъй като аз съм свободен гражданин, не се подчинявам никому и мога да се противопоставя на всеки. Но вие сте ангажиран, вие сте висш прелат на Ватикана. Представител на папата. На католическата църква вие дължите дори обувките и бельото си. Затова не се преструвайте на дивеч и ловец едновременно. Не можете да изпиете всичкото вино, а бутилката да остане пълна. Не можете да се наслаждавате на епископския живот и същевременно да се правите на герой и радикал. Можете да се държите така, но при едно условие – да подадете оставката си. Ако искате да злословите срещу благотелите си, трябва да се откажете от всичко – от митрата, епископския жезъл, филона, големия аметистов пръстен, символите на властта ви. И разбира се, трябва да се откажете от епископския си дворец. Също и от поклоните и целуването на ръце, с които ви възнаграждават раболепните ви енорияши. Когато се откажете от всичко това, трябва да станете писар на работа при антиглобалистите, които горят коли и разрушават закусвални на Макдоналдс. Ако Исус Христос имаше нещастieto да присъства на онази служба в катедралата на Касерта, презрението, което е показал към търговците в храма, щеше да ви се стори като детска песен. Исус щеше да ви изрита и да ви изхвърли на площада. Там щеше да ви разбие така лицето, че днес нямаше да можете да ядете дори доматено пюре”. Край на писмото). Но разговорът продължава.

Продължава, защото 24 часа след подвига на безчестния епископ една жена, определяна като „сегащия ръководител на „Червените бригади”” (тази организация е още едно злощастие за страната ми и

за Западната цивилизация), реши да се изкаже за клането в Насирия. Тя се изказа по време на процеса срещу нея заради убийството на полицаи. Написа изявлението си, но съдията и' забрани да го прочете. Обаче го приложи към делото. (Така или иначе вестниците щяха да публикуват изявлението). Знаете ли какво каза тази дама? Каза, че убийството на 19 италианци на мироопазваща мисия е свещено право на терористите-самоубийци, пардон на партизаните от съпротивата. Че американският империализъм и ционисткият враг трябва да бъдат унищожени и за тази цел „Червените бригади” „трябва да съюзят със Саддам Хюсеин и бойците на Бин Ладен”. Че „арабските маси са естествени съюзници на европейския пролетариат” и европейският пролетариат трябва да се обедини с „героичната съпротива” на мюсюлманите. Ето още едно отворено писмо.

(Писмо до гранд дамата на „Червените бригади”. „Млада госпожо, вие представяте Бин Ладен и Саддам Хюсеин за последователи на Ленин и Мао Дзе Дун. Това е кретенско изявление и е оскърбително за градския пролетариат. Питам се как е възможно вие да сте „мозъка” на „Червените бригади”. Ако това е истина, тези бригади нямат никакъв шанс. По-добре да си търсят работа при мафията, която винаги е имала нужда от наемни убийци. Но вие нямате право да използвате думата „съпротива”, защото тази дума събужда спомени за войната срещу нацизма. Нямате право да сравнявате ислямските масови убийства с борбата, която нашите бащи водиха за свободата. Свобода, от която вие сега се възползвате като чакал. Имате ли представа какво означаваше съпротивата за нашите бащи?! Това бяха бесилки, разстрели, крематориуми. Това бяха разпити с изтезания, горене на крака, изтръгване на нокти. Тояги в устите, цигари, загасявани в очите и гърдите, електрически шокове в тестисите и вагината. Урина, изливана в гърлото, докато настъпи задушаване. Това са неща, от които ще умрете от страх, само като ги чуете. Съпротивата за бащите ни означаваше вонящи килии, където те трябваше да спят на мръсния под и да задоволяват естествените си нужда в препълнена с изпражнения кофа. Докато пътховете гризяха очите и раните им. Хлебарки, плуващи в отвратителната гнусотия, която пазачите наричаха супа. И забележете – нямаше журналисти, които да разкажат за това, нито „Международна амнистия”, с която да си поиграят. Млада госпожо, лесно е да се правите на войник в свободна и демократична страна. Лесно е да проповядвате и да раздавате смърт в страна, която

не наказва проповедниците и раздавачите на смърт със смърт. Лесно е да се правите на революционер на процес, в който съдиите ви задават любезни въпроси и адвокатите усърдно ви защитават. На процес, където никой не ви нарича измет, докато декламирате идиотщини като: „За политическите си действия аз отговарям само пред градския пролетариат”. Лесно е да се да се съюзите с врага, защото най-тежкото ви наказание за това предателство е килия с легло и одеала, с чаршафи, вана, тоалетна с течаща вода, ток, книги и хартия, на която да пишете. Килия, в която можете да избирате храната си като в ресторант, да избирате месо *halal*, ако сте мюсюлманка. Килия, от която можете да се обаждате по телефона, да гледате телевизия, да приемате гости. И всичко, без амнистията, намаляване на наказанието, щедрото и нелепо разрешение да се разхождате извън затвора няколко часа дневно. Сякаш затворите са безплатни хотели. Да лесно е, и удобно, и страховито. Млада госпожо, вие сте страховита, вие сте символ на dneшното разхайтено, безотговорно общество. Вие сте емблема на слабостта, претенциозността, глупостта, повърхностността, на невежеството и липсата на смелост на нашето общество. Но хора като вас никога не са били смели. Що за смелост е да застреляш полицаи, охраняващ вагон във влак, с пистолет в кобура, който учтиво иска да провери документите ви? Що за дързост е надупчиш с куршуми беззащитен учител, който си отива в къщи с велосипед? Що за храброст е да убиеш невъоръжен профсъюзен работник, който ходи сам по пуста улица? Или като се има предвид, че вие сте такъв добър съюзник на изродите, които искат да ме убият в името на Аллах, що за героизъм е да убиеш изсушен човек като мен, когото и най-лекият полъх на вятъра събаря на земята? Между другото – и аз ли съм в списъка на смъртниците? Ако е така, драга моя, върви в ада заедно с другарите си”. Край на писмото).

Voilà. Поддадох се на изкушението. Позволих на яростта да ме погълне. Същата ярост, която ме обзе след 11 септември. Но сега се чувствам добре и мога спокойно да говоря за тройната женитба, с която Италия беше предадена на врага. Женитбата, която наричам Тройния съюз, зловещия договор между десницата, левицата и католическата църква. Да започнем с църквата.

Глава 9

Аз съм християнски атеист. Не вярвам, в това, което наричаме Бог. Осъзнах това в ранната си младост, когато ме измъчваше тежкият въпрос – има ли Го, или не. Аз мисля, че Бог е създаден от хората, а не обратното. Мисля, че хората са Го създали, защото са били самотни, безсилни, отчаяни. Искали са по този начин да разкрият тайната на битието. Да отговорят на нерешимите проблеми, които животът хвърля в лицата ни – кои сме, откъде идваме и къде отиваме. Какво е било преди нас, преди тези светове, тези милиарди и милиарди светове, летящи във Вселената с такава абсолютна точност. Какво ще има след тях. Според мен ние сме Го създали, защото сме слаби, защото преди всичко се страхуваме от живота и смъртта. Да живееш е много трудно, а умирането е винаги изпълнено със скръб. И вярата в Бог, който ни помага да преодолеем тези две препятствия, ни доставя безкрайно облекчение. Разбирам това добре. Дори понякога завиждам на вярващите. Но никога, никога не ме обземат съмнения, или надеждата, че Бог съществува. Че Той има време за мен, да ме открие сред тези милиарди светове и да ми помогне. И така – аз сама се грижа за себе си. Но има и още нещо – никак не харесвам църквата, без значение от деноминацията. Не понасям църковните догми, литургии, предполагаемата духовна и материална власт на църквата. Не харесвам и свещениците, дори и интелигентните и добрите. Не мога да забравя, че те

служат на тази материална власт. Винаги в такива моменти се разбужда моят антиклерикализъм. Тогава приветствам духа на моя дядо по майчина линия. Той беше анархист от XIX в. и обичаше една песен: „Ще обесим кралете с червата на свещениците”. Въпреки това, повтарям - аз съм християнка.

Християнка съм, въпреки че отхвърлям християнските наставления. Като догмите за прошката и за обръщането на бузата за плесница. (Никога не правя това, защото така се насърчава злото). Независимо че отхвърлям наставленията, най-вече за прошката, аз съм християнка, защото одобрявам принципите, идеите на християнството. Защото според мен християнското учение е убедително. В християнството не намирам нищо, което да противоречи на моя атеизъм и светските ми убеждения. Имам предвид, разбира се, идеите и принципите на Исус от Назарет, а не идеите и принципите, изкривени и предадени през вековете от католическата и протестантската доктрина. Имам предвид идеите и принципите, които надхвърлят метафизиката, отричат я, и се съсредоточават върху Човека. Които признават свободната воля, дават власт на човешкия ум и правят хората отговорни за действията им. Идеите и принципите, които правят хората господари на съдбата им. В това аз виждам възхвала на Разума, възраждане на рационалната мисъл. Когато има рационално мислене, има избор, когато има избор, има свобода. Затова рационалното мислене преоткрива свободата, дава нова възможност на свободната мисъл. Виждам обаче противоположното в обожествяването на един Бог, измислен от самотата, безсилието, отчаянието, слабостта, от страха да живееш и умираш. В един абстрактен, всемогъщ и безмилостен Бог, създаден от почти всички религии. Зевс, който ни изпепелява със светкавици, Йехова, който ни изнудва със заплахи, Аллах, който ни подчинява с жестокост и безчувствие. И тогава на мястото на тези невидими тирани се ражда една необикновена, уникална идея. Идеята, че Бог се превръща в Човек. Човек, който се превръща в Бог. Бог на самия себе си. Бог с ръце и крака, направен от плът, който иска да извърши Революцията

на Душата. Който говори за своя небесен Създател (в противен случай никой нямаше да му обърне внимание, да го разбере), представя се за Негов Син и твърди, че всички хора са братя на този Син. Следователно, всички хора са равни нему и имат теоретическата възможност да проявяват божествената си същност. Като проповядват, че добротата е родена от разума и свободата, а любовта, преди да бъде чувство, е била рационална мисъл. Това е силогизъм, заключение, от което може да се твърди, че добротата е интелигентност, а злото – глупост.

Най-сетне се появява Бог, който разглежда проблемите на етиката като човек. С мозък, сърце, думи и дела на човек. И не се заблуждавайте – Той не е мек и слаб, не е мил, не е нежен. Забравете за призива Му – деца, елате при мен... Често се питам дали Исус от Назарет е бил наистина толкова мек, мил, нежен. И всеки път си отговарям – може би не, предполагам, че не. Защото като човек, не като Бог, Той извършва Революцията на Душата. Като човек, не като Бог, Той прогонва с юмруци фарисеите и равините, които печелят пари от вярата. Като човек, не като Бог, Той създава темата за светския начин на живот, която по-късно е продължена от Свети Павел: „Дайте на Кесаря дължимото, а на Бог – Божието”. Като човек, не като Бог, Той категорично възпира страхливците, които искат да хвърлят камъни върху блудницата: „Нека който е безгрешен, пръв да хвърли камък”. Като човек, не като Бог, Той заклеява робството и нека да запитам силно и ясно: кой преди Исус от Назарет някога е заклеявал робството? Кой някога е казвал, че всяка форма на робство е неприемлива и недопустима? Като човек, не като Бог, Той се бори, скърби, страда, и без съмнение – греша. Като човек Той издъхва. Но не умира, защото животът не умира. Животът винаги се възражда, животът е вечен. Всичко, което казах, заедно с идеите за разума и свободата, ме изкушава и ме прави християнка. Тъй като в тях виждам отхвърляне, отричане на смъртта и апотеоз на живота. Да, животът понякога е зъл, но злото се самоизяжда и се превръща в нищо, в небитие. И нека да кажа: това са принципите, върху които е построена нашата цивилизация.

Тази сутрин препрочетох известното есе на Бенедето Кроче, публикувано през 1492 г. „Защо не можем да не се наричаме християни”. (Есет, в което той дискредитира идиотите, които обожават исляма като Факел от светлина, и твърди: „С дългите векове на слава, известни като Средновековие, приключи християнизацията на варварите и съживи съпротивата срещу Исляма, който е заплаха за европейската цивилизация”). Две неща в това есе ми направиха силно впечатление – проникновението, с което Бенедето Кроче прославя това, което аз наричам Революция на Душата. Силата, с която той доказва, че всички революции произлизат от нея: „Християнството е най-великата революция, извършена някога от човечеството. В сравнение с християнството, всички други революции са ограничени”. Но Бенедето Кроче не ни трябва, за да разберем, че без християнството нямаше да има Ренесанс и Просвещение, нямаше да я има Френската революция, която въпреки ужасите си, беше базирана върху уважение към човека. Затова Френската революция остави или стана причина за положително наследство. Социалистическият експеримент завърши катастрофално, но като Френската революция, също остави или стана причина за положителни резултати. Без християнството сега нямаше да има и либерализъм. Либерализмът, който е в основата на гражданското общество и днес се приема от почти всички. Според мен християнската Революция на Душата е причина и за днешното възраждане на жените. И така: изтръгната от догмите, митовите и чудесата за физическо възкресение, изчистена от фундаменталистката свръхструктура, освободена от доктринерските окови, великата идея на прекрасния Назарянин се превръща в неустоймо изкушение. Християнството без съмнение е неустоймо изкушение, необикновен залог, който Човекът е направил със себе си. Тук се сблъскваме с провала на католическата църква, която е част от Тройния съюз и фаворизира Исляма. Католическата църква носи основна вина

за катастрофата, в която сега живеем. Преди да окупира земята ни, преди да разрушат културата ни и да унищожат нашата идентичност, ислямските нападатели искат да убият това неустоймо изкушение. Този необикновен залог. Но как? Чрез идеологически кражби те поглъщат християнството, представят го с маската на един дегенерат. Те твърдят, че Исус Христос е „пророк на Аллах”. Второкласен пророк, естествено. Много по-незначителен от Мохамед, който се появява 600 години по-късно и започва всичко от начало – разговаря с Архангел Гавраил, и уви, написва Корана. За да ни отнемат Исус, ислямските теолози дори отричат, че той е бил разпънат на кръст. Слагат го в еротичния си рай, където той се тъпче до насита, пие като пияница, сношава се като секс-маниак. Ислямските теолози казват: ”По свой начин Исус проповядвал думите на Аллах, но учениците му предателски изопачили проповедите му и нарекли християнство това, което всъщност вече било Ислям”. Теолозите се опитват да откраднат и юдаизма – според тях Авраам бил първият пророк на Аллах и основател на Израел. (Изобщо нямаше да се впечатля от това, ако бях еврейка. Кой иска основател на страната му да бъде човек, който без колебание реже гърлото на собственото си дете заради славата на някакъв Бог?) Според мюсюлманите Мойсей е нещо като натрапник, прекосил Червено море в лодка на албанската мафия, шарлатанин, който мечтае за обетованата земя, за да се състезава с Ясер Арафат. Но юдаизмът се бори срещу това със зъби и нокти, а католическата църква бездейства. Църквата отлично знае, че според мюсюлманите Исус е умрял от настинка и оттогава се сношава като секс-маниак с девствените хурии в еротичния рай. Църквата отлично знае, че ислямските теолози винаги са поддържали тази религиозна кражба, това гротескно извращение на християнството. Църквата отлично знае, че ислямският империализъм винаги е искал да покори Европа, защото освен континент на богатства и вода, Европа е родина на християнството. Християнство – манипулирано, изкривено, но християнство.

Католическата църква отлично знае, че без разпятието

Карл Мартел никога нямаше да победи маврите при Поатие. Без разпятието Изабела Кастилска и Фердинанд Арагонски никога нямаше да си възвърнат Андалусия, нито норманите щяха освободят Сицилия от сарацините. Нито цар Иван Велики¹ щеше сложи край на триековното монголско робство в Русия. Без разпятието Виена никога нямаше да отблъсне двете турски обсади – на Сюлейман Великолепни и Кара Мустафа. (Помните ли какво казал на войниците си Ян Собиески, героичният крал на Полша, преди битката с Кара Мустафа в 1683г.? „Войници! Не само Виена трябва днес да спасим! Трябва да спасим Християнството, християнския свят!” И още: „Войници! Да се бием за нашата Мадона от Ченстохова!”) Да, Черната Мадона, на която поляците се молеха в годините на съветския империализъм. Католическата църква прекрасно знае, че без разпятието нашата цивилизация нямаше да съществува. Гръцко-римските корени на нашата цивилизация не бяха пренесени от Авицена и Авероес. Те бяха пренесени седем века преди тях от Свети Августин, който съедини гръцко-римската култура с християнството. Можете ли да отречете това, лъжливи историци и учени измамници от евро-арабския диалог? Но преди всичко католическата църква знае, че без неустойимото изкушение и необикновения залог, сега щяхме да говорим на език, в който няма думата свобода. Щяхме да гнием в свят, който не отрича смъртта, а я счита за привилегия.

Въпреки всичко католическата църква се преструва, че нищо не знае. Църквата, проповядваща да обичам врага като себе си, не се занимава само с благотворителност за ислямските имигранти. Католическата църква укрива ислямските имигранти в хотели, дава им политическо убежище и социални придобивки, противопоставя се на експулсирането им. Във Франция църквата дори продава на ислямските имигранти християнски храмове, които те превръщат в джамии. (Александър Дел Вале

¹ Иван Грозни (1530-1584), Б.пр.

пише в книгата си „Тиранията на Исляма”, че в Клермон Феран епископ Дардел продал на мюсюлманите параклиса „Сестрите на Св. Йосиф”. Параклисът незабавно бил разрушен в прослава на Аллах. В град *Asnieres-sur-Seine* католическата енория продала на мюсюлманите неосветени сгради, които били преустроени от мюсюлманите в джамия и училище за изучаване на Корана. В Париж прелатите Жил Куврьор и Кристиан Делорм подкрепили основаването на ислямски културен институт на ул. „Танжер”. Идеята била подкрепена и от алжирския фундаменталист Ларби Кечат. В Лион кардинал Декотре участвал в строежа на голямата джамия. Тук спирам, защото списъкът е твърде дълъг).

Католическата църква е в чудесни отношения с исляма, тъй като много католически свещеници и прелати първи започнаха да си сътрудничат с мюсюлманите. Те са най-големите предатели, защото без тях нямаше да има евро-арабски диалог, който е в ход от тридесет години. Без католическата църква Европа нямаше да бъде ислямизирана и да дегенерира в Еврабия. Католическата църква мълчи, когато разпятието се осквернява и се изхвърля от болниците, подлага се на оскърбления. Католическата църква никога не протестира срещу полигамията, отхвърлянето на съпругата и робството. За исляма робството не е срамно петно от миналото, драги свещеници, епископи и кардинали, които проповядват любов към врага. В Саудитска Арабия робството беше премахнато едва през 1962 г. (Но само на думи). Същото се отнася до Йемен. Но в Судан, Мавритания и други африкански страни, робството все още съществува. Комисията по човешките права и Организацията за борба с робството в САЩ постоянно изготвят и разпространяват доклади против робството в Судан. Но не и вие. Християнската международна организация „Солидарност” освободи 47 720 судански копти от 1995 г. до 2001 г. Но не и вие. В САЩ всяка година, в последната неделя на септември, американската Евангелистка църква отбелязва паметта на всички черни роби в Судан и на всички християни, преследвани по света. Но не и вие. Преди дванадесет години

тогавашният генерален секретар на ООН Бутрос-Бутрос Гали заклеими робството в Судан. Но не и вие. Вие заведохте имамите в Асизи. Осветихте посещението на имамите на гроба на Свети Франциск. Бедният Свети Франциск.

Сега да разгледаме поведението на съюзниците на Католическата църква – десницата и левицата.

Глава 10

Трябва да изясня някои неща, преди да говоря за двете части на Тройния съюз. Под десница и левица нямам предвид противоположни и непримирими противници. Единият – олицетворение на назадничавост, другият – на напредък. Имам предвид противоположни политически страни, които подобно на футболни отбори гонят топката и се борят за световната купа. Като взаимно се удрят, ръгат се лакти, удрят се по колената и с други грозни методи се опитват да контролират топката. Така те изглеждат като противоположни и непримирими противници. Ако се вгледаме внимателно обаче, ще разберем, че въпреки различните цветове на шортите и фанелките, те дори не са две отделни части, а едно неразделно цяло. Един отбор, който се бори със себе си. Защо? Защото на Запад отдавна няма десница. Отвратителната, реакционната, глупавата, феодална десница. Дясното, което е символ на регрес. Тази десница изчезна в резултат на Френската революция. И преди това – в резултат на Американската революция, която превърна тълпата в граждани и увековечи женитбата на свободата с равенството. Това дясно умря едновременно с утвърждаването на новата десница, която се появи след двете революции. Това е просветената, либералната десница, наречена историческа десница. За да разберем истинността на тези твърдения, да видим кои са най-изостаналите и нещастни страни на планетата. Освен в Латинска Америка, където западната цивилизация е вечно непостигната мечта, това са страните в Близкия и Далечния Изток и в Африка. Ислямските страни. Страни, които са покорени от исляма от векове. Така че отврати-

телната, реакционната, глупавата, феодалната десница, днес е само в исляма. Защото днес тази десница е именно ислямът.

А историческото дясно сега е изличено дори от паметта на историците. Това беше славна десница, и според мен десница не само на думи, но и на дело. Да, аристократична, но и революционна, особено в Италия. Защото в Италия с всичките и' крале, херцози, графове, маркизи, именно десницата поведе *Risorgimento*¹. (Всъщност аристократите не попречиха на този процес). Историческата десница оглави войните за независимост и дори Мацини² веднъж се съюзи с нея. (Писмото му до Негово величество Карло Алберто). Въпреки че Гарибалди се бореше срещу тази десница, той я уважаваше и се съобразяваше с нея. (Съюзът му с крал Виктор Емануил II, когато му предаде управлението на Южна Италия, вече освободена от чуждия узурпатор). Да, те бяха достойни мъже, носителите на това дясно. Интелигентни, смели, почтени, визионери. В Италия такива бяха граф Федерико Конфалониери, маркиз Масимо д'Азелио, граф Санторе ди Сантароса, свръхкатоликът Виченцо Джоберти, благородникът Карло Катанео. Както и Камило Бенсо, известен като граф Кавур³, и маркиз Козимо Ридолфи. И още един, независимо дали го харесвате – Виктор Емануил II, по професия крал. Тези достойни и славни мъже, революционери със стил, ни дадоха либерализма, дадоха ни конституцията и парламента, дадоха ни демокрацията. Научиха ни да живеем на свобода. Позволиха раждането на идеи, дълбоко враждебни към тях самите, идеите за републиката, за анархизма и социализма. В онези години в Италия политиката беше уважавано занятие. Дейците на десницата обичаха политиката със страст. Както днешните запалянковци обичат футбола. В театрите, салоните, таверните, кафенетата, те постоянно говореха за политика. Вярно, че половин век тази

¹ Обединението на Италия през XIX в., Б.пр.

² Джузепе Мацини (1805-1872 г.), италиански философ и политик, един от основните дейци на обединението на Италия, Б.пр

³ Кавур (1810-1861 г.) – основна фигура в обединението на Италия, премиер на кралството на Пиемонт и Сардиния по време на втората война за обединение. На 17 март 1861 г. Виктор Емануил II е обявен от парламента за крал на Италия, а Кавур заема поста министър-председател. Кавур починал три месеца по-късно от изтощение с думите „Италия е създадена“, Б.пр.

десница не позволи на бедните и неграмотните да гласуват. Също и на жените, дори и тези, които можеха да четат и пишат. Но те не принудиха жените да носят бурки и чадори. Сред хилядите патриоти, които Гарибалди поведе, за да освободи Сицилия, имаше и няколко жени. С пушки и поли до нозете, с твърди корсети и кокетни шапки. В началото били само 38 – сестри, роднини, братовчедки, любовници на гарибалдийците. Почти всички били от северните градове – Милано, Бергамо, Варезе, Павия, Генуа. (Разполагам с името и презимето на всичките 38 жени). След като пристигнали в Сицилия, броят им се удвоил, защото придошли още от южните градове – Палермо, Катания, Месина. С дълги рокли, твърди корсети, кокетни шапки и пушки, те се сражавали наравно с мъжете. Мнозина загинали, преди да прекосят проливите на Месина и да влязат в Калабрия. В Калабрия броят им отново се увеличил и когато Гарибалди достигнал Неапол, жените в армията му били вече 2 000. Заедно с братята, съпрузите и любовниците си, те извоюваха една друга победа. Прогониха папството, което от векове упражняваше силна и светска власт. Премахнаха папската държава и принудиха папата да се премести на няколко квадратни метра във Ватикана. Историческата десница ни даде концепцията за свободна църква в свободна държава, т.е. идеята за светската държава. Научи ни на всички благодетели, без които обществото умира – любов към Родината, гордост от националната ни същност, научи на чест и достойнство. Научи и на добри маниери, както и да уважаваме качеството, т.е. способностите. Нищожествата и некадърниците на политическата коректност винаги са отричали способностите. Те винаги заместват качеството с количество. Но светът се крепи именно на качеството, не на количеството, драги мои. Светът е благодарен на малцината, които притежават качество, ценности, способности. Светът не е благодарен на вас, които сте много, но сте много глупави. Факт е обаче, че борбата изтощава и властта покварява хората. Постепенно историческата десница престана бъде интелигентна, смела, визионерска. Престана да бъде революционна десница. В края на XIX в. тя западна и поради липса на нови идеи беше изместена от новите демагози.

В началото на XX в. и в следващите двадесет години десницата в Италия извърши друго добро дело. Благодарение на аристократич-

ните либерали, не на социалистите, ние получихме всеобщо право на гласуване. Но тогава старата славна дама беше вече полуглуха и полусляпа и ходеше с бастун. Един дъждовен ден беше достатъчен тя да се разкиха и през 1914 г. десницата се разболя сериозно от пневмония. През варварската, кървава Червена седмица⁴, когато синдикалисти, анархисти, републиканци се развилняха из Италия. (Повече от шестдесет години години по-късно големият социалист Пиетро Нени, един от главните виновници за Червената седмица, ми каза: „Каква грешка направихме, каква грешка! Колко глупави бяхме!“). През 1915 г. десницата понесе още по-жесток удар: Първата световна война. През 1917 г. тя получи инсулт и почти напълно се парализира: Руската революция. През 1919 г. десницата беше нападната от рак, наречен Бенито Мусолини. През 1921 г. рактът се разпространи в Парламента – десницата позволи на болестта да проникне сред избирателите. Злокачественият тумор беше избран и взе властта. И след една година десницата почина, на практика се самоуби. Защото въпреки всичките грешки, с които се принизи, десницата можеше да прогони този разбойник. Но тя се съюзи с Мусолини като истинска ученичка на Бенедето Кроче, който знаеше много за философията и християнството, но почти нищо за политиката. За съюза с Мусолини най-много на десницата помогна не-благородният внук на Виктор Емануил II. Виктор Емануил III, кралят-джудже по душа и ръст, който през октомври 1922 г. възложи на Мусолини да състави правителство и така узакони фашизма. Който по-късно вдъхнови нацизма.

Аристократичната възрастна дама, която поведе *Risorgimento* и войните за независимост, умря неоплакана. Възрастната дама, която ни даде конституцията и парламента, демокрацията и всеобщото право на гласуване. Умря като бедна блудница, обезчестена, презирана, забравила всичко добро, на което ни научи. И никога не възкръсна, защото Мусолини не беше човек на десницата. Той дойде от социалистическата партия, появи се след Червената седмица. Бил е в затвора с Пиетро Нени. Мусолини приветства превземането на Зимния дворец, възхищаваше се на Ленин и Троцки. Мусолини беше

⁴ През юни 1914 г. Италия е заляна от безредици и стачки – реакция на серия от реформи, инициирани от премиера Джовани Джолити, чиято цел била да „абсорбира“ работническата класа в италианската либерална система, Б.р

човек на левицата. Национално-фашистката му партия не беше дясна. Както националсоциалистическата партия на Хитлер, партията на Мусолини беше, опитваше се да бъде лява и се представяше за лява. Ужасните му черноризци не бяха аристократи като Конфалониери и Кавур, а размирни пролетарии и дребни буржоа, чиито крайности и безумия винаги са били проклетие за Запада, включително за Америка. Библиотеките са пълни с книги за червените корени на фашизма, за прикритата му червена същност. Днес, след петдесет години, това наследство е толкова силно, че консервативните партии се страхуват да признаят консерватизма си. Дори торите във Великобритания и републиканците в САЩ произнасят със стеснение думата „десница“. Католиците пък направо отхвърлят тази дума. И така: кой днес щастливо и безгрижно се самоопределя с някогашната стара аристократка, която си отиде обезчестена и унижена, без да знае за достойните и дела? Сега десницата е дискредитирана, тя е ретроградна, богохулство, дори младите нацисти с бръснати глави не я желаят. Ето кои днес се определят като десни – крайната италианска десница, останките от партията на Мусолини, които приличат на крайната левица, както си приличат двата еднакви футболни отбори. (Приликата между крайната десница и крайната левица е неоспорим факт, който никой не може да отрече. Тази прилика е действителност, която изразява и обобщава странностите на демокрацията). Тази истина се доказва и от една уводна статия, публикувана на 17 юни 1944 г. в последния брой на тосканското списание „Италия и цивилизацията“, изключително близко до партията на Мусолини. Статията била публикувана в навечерието на освобождаването на Флоренция от англоамериканците. Ето текстът: „Нека Рузвелт, Чърчил и партньорите им да знаят, че най-проникновените фашисти винаги са считали, че комунизмът е единствената друга жизнена сила, освен фашизма. Фашистите винаги са считали, че истинският враг са плутократичните Великобритания и Америка, никога Съветския съюз, никога Русия. Вярно е, че фашистите не са съгласни с редица постановки на комунизма, но са единни с комунистите по много други въпроси. По-точно и двете системи не искат старото, либерално, разкапано, капиталистическо общество. Рузвелт, Чърчил и партньорите им трябва да разберат, че ако оста Рим-Берлин-Токио не победи, мнозинството от фашистите, които се

спасят от хаоса, ще подкрепят комунизма. Ще се съюзят с комунистите и така ще хвърлят мост над противоречията, които разделят двете революции”.

Който не присъства, той не управлява. Следователно днес в Европа и Италия не управлява десницата. Управлява левицата във всичките си форми, цветове и съглашения. С всичките си потайни или явни съюзнции. Повтарям: на власт или в опозиция, чрез насилие или интелектуален тероризъм, левицата управлява Италия след като Мусолини взе властта. Написаното от неизвестния фашист на 17 юни 1944 г. се превърна в действителност, когато в Италия пристигна демокрацията. Фашистите с черни ризи осъзнаха, че винаги са били червени фашисти, червените фашисти осъзнаха, че винаги са били черни фашисти, и тайната им връзка беше възстановена, сякаш нищо не беше се случило между тях. Две десетилетия диктатура, Световна война, гражданска война, разрушението на половин Италия, един милион убити. По-точно е да се каже, че връзката между тях беше възобновена както при любовници или след свада на роднини в семейството. Всъщност, с някои изключения, отношенията между фашистите и комунистите винаги са били семейно-любовни. Понякога се проклинам, че не разбрах това по-рано, че толкова дълго двата футболни отбора ме заблуждаваха. По дяволите, та аз бях вече на шестнадесет години, когато близостта им започна да се проявява! Спомням си един ден, през 1945 г., когато баща ми се прибра пребледнял и каза с презрение: „Комунистите искат да дадат амнистия на всички фашисти. Почти всички са съгласни и скоро ще се закичат с червени шалчета”. Спомням си мирния призив на Палмиро Толиати: „Да спасим братята си черноризци!” към най-верните си депутати в парламента. Тогава той беше голям шеф в Италианската комунистическа партия. Това беше мръсна история, организирана в името на помирението и родена още през 1936 г., но не беше пусната в употреба. Защото същата година Сталин подпали гражданската война в Испания. Спомням си побоят, който ми нанесе два студенти

– фашист и комунист, в Университета на Флоренция през 1947 г., защото не им харесаха идеите ми. В съвършено единство и синхрон двамата ме ритяха и удряха, тъй като според тях бях „про-американка и про-ционистка”. Мисля, че тогава не осъзнах какво точно означава тази диващина. През 1947 г. бях толкова млада и наивна, но през 60-те очите ми се отвориха. Благодарение на чичо Бруно, който преди да умре, ми повери кутия с писма, писани преди тридесет години. Тогава той беше заместник-главен редактор на *Corriere della Sera*. Това бяха заплахи, отправени към него от интелектуалци (сега те принадлежат към крайната левица), които го упрекваха, че не станал фашист. Едно от писмата беше от известния Елио Виторини, който в стила на Мусолини заклеяваше чичо ми: „Фалачи, ти си враг! Ти не разбираш величието на нашия водач!” Очите ми се отвориха по-широко през 70-те, когато прочетох книгата на бившия комунист Руджеро Зангранди, разкриваща имената на яростните комунисти, които преди били яростни фашисти. Нещата се проясниха още повече, когато Пиетро Нени ми разказа за последната си среща с човек на име Бени. Тогава не разбрах за кого става дума. Срещата се състояла в една юнска нощ на 1922 г. на френската Ривиера след някаква международна конференция. Двамата разговаряли за несъгласията, които ги разделяли. Увлечени в разговор, те минали през *Croisette* и на сутринта се озовали в Ница. Там, натъжени от предстоящата раздяла, със съкрушени сърца си казали „Сбогом, Пиетро” и „Сбогом, Бени”. „Нени, извинявай, но кой е този Бени? Никога не съм чувала за него!” – запитах, изпълнена с любопитство. Изумена бях от реакцията на Пиетро Нени. „Не си чувала за него?! Не си чувала за Мусолини?!” – изкрещя с презрение Нени. „Като казвам Бени, имам предвид Бенито, Бенито Мусолини, нали?! Казвам Бени, защото бяхме приятели, бяхме близки, обичахме се! Нали?! След Червената седмица дори бяхме заедно в една килия!” След като се успокои, за да докаже, че са били близки, ми разказа, че през 1943 г. бил арестуван от SS и затворен във влак на път за Дахау в Германия. Бени обаче му спасил живота. Обадил се на Хитлер и помолил да го върнат в Италия. След това го изпратил в изгнание на остров Понца. На 28 април 1945 г., след екзекуцията на Мусолини, във вестника си

Avanti! Нени съобщил за това със студено и безстрастно заглавие „Правосъдието е въздадено“. Но после се затворил в тоалетната и заплакал.

Дълговечен управник е тази левица. Левицата, която роди Мусолини и Хитлер и винаги е поддържала тесни връзки с учениците си. Левицата, която винаги е създавала проблеми с крайностите си, с жестокостта и лицемерието си. Но, признавам, тя има и добри дела. В Италия левицата помогна да спечелим референдума за републиката и после за развода. Дейците на левицата навреме разбраха, че ако комунистическите партии останат сателит на Съветския съюз, цяла Европа ще се превърне в Гулаг. Затова левицата прие НАТО. Но греховете и са толкова големи, че ако има ад, всички комунисти след смъртта си ще потънат право в устата на Луцифер. Един от тези грехове (споменах за това в „Яростта и гордостта“, но никога няма да спра да повтарям, каквото трябва), е интелектуалният терор на левичарите. Твърдото им убеждение, че владеят окончателната истина. Догматизмът им, същият като на религията и църквата. „Ако не мислиш като мен, ти си идиот и престъпник“. Това е мълчаливият лозунг на филмови режисьори, учители, университетски професори, интелектуалци и псевдоинтелектуалци, които отровиха две поколения и сега тровят третото. (Ще бъда пряма: „Червените бригади“ не са творение на Кавур, а излязоха от корема на левицата. Антиглобалистите и лъжливите миролюбци, които разпространяват най-глупавия либерализъм и най-жестокия фашизъм, не бяха родени от Светия дух, а от левицата. Това важи и за Америка. Та нали американските анти-американци произлизат от левицата!)

Но най-грозният, най-презреният грях, с който левицата се окаля винаги, е помощта на левичарите за ислямизма в Европа. Левичарите, заедно с Католическата църква и аристократичната дама, която се самоуби, имат най-голям принос за ислямизацията на Европа. Превръщането на Европа в Евразия се дължи главно на левицата, която прави това, което прави във всички европейски страни. Сега ще ви покажа как.

Глава 11

През 1979 г., годината, когато моллите и аятоласите свалиха шаха и основаха Ислямска република Иран, Хомейни изгута от прахта няколко сури от Корана за половия живот на мюсюлманите шиити. Въз основа на тях той създаде комплект от правила и ги издаде в наръчник на име „Синя книга“. Част от книгата бяха публикувани в Италия с игривото заглавие „Десетте Божии заповеди на Хомейни“. Ето няколко: „Ако жена има плътски отношения с бъдещия си съпруг преди брака, той има право да анулира женитбата“; „Женитбата на мъж със сестра му, майка му или тъща му, е грях“; „Мъж, който има полови отношения с леля си, не може да се ожени за дъщеря ѝ, т.е. за братовчедката си“; „Мюсюлманка не може да се ожени за еретик и мюсюлманин не може да се ожени за еретичка. Но той може да вземе като държанка еврейка или християнка“; „Ако баща има три дъщери и иска да омъжи някоя от тях, на сватбата той трябва да определи коя точно ще се омъжи“; „Женитбата може да бъде анулирана, ако след това младоженецът открие, че булката е саката, сляпа или поразена от проказа, или други кожни болести“. Друга заповед, която е особено отвратителна, защото се отнася до деветгодишни съпруги – възрастта, когато ислямските момичета могат да се омъжат, е: „Ако мъж се ожени за деветгодишно момиче, и ако при дефлорацията веднага ѝ разкъса химена, той повече не може да ѝ се наслаждава“. Друга заповед, също толкова гнусна, тъй като гласи, че момиче

четата могат да се омъжат, преди да навършат девет години, е: „Ако овдовяла или отхвърлена съпруга не е навършила девет години, тя може скоро след това повторно да се омъжи, без да чака определените четири години и десет дни. Тя може да се омъжи, дори и ако непосредствено преди това е имала интимни отношения с първия си съпруг”. Ето още три заповеди: „Ако съпругата не се покорява на съпруга си и незабавно не му доставя удоволствие, ако под някакъв предлог тя не му доставя радост, той има право да я лиши от храна, дрехи и покрив”; „Майката, сестрата, и дъщерята на мъж, който е имал анални отношения с друг мъж, нямат право да се омъжат за последния. Но ако последният има или е имал анални отношения с новите си роднини, женитбата остава валидна”; „Мъж, който е имал сексуални отношения с животно като овца, не може да яде месото на това животно, защото ще извърши грях”.

Чета и препрочитам тези заповеди и ме побиват тръпки, обзема ме погнуса, тъй като си спомням как в 1979 г. италианската и европейската левица се влюбиха в Хомейни. Точно както днес са влюбени в Бин Ладен, Саддам Хюсеин и Арафат. Питам се: аз ли греша, или левицата, която е първородната дъщеря на светското общество, показва гигантско невежество? Как иначе ще счита Хомейни за революционер? Левицата постоянно говори за прогреса. Цял век водачите на левицата пяха химни за прогреса, за напредъка, за светлото бъдеще. Тогава как могат левичарите да развратничат с най-реакционната и мракобесната идеология на света? Левицата се роди и израсна на Запад, тя е западно творение и принадлежи на най-развитата цивилизация в историята. Тогава как е възможно да се самоопределя с общество, което ти казва, че е грях да се ожениш за майка си и не можеш да изядеш овцата, с която си имал полово сношение? Как е възможно левицата да сипе хвалебствия за общество, където деветгодишно момиче може да бъде вдовица, или да бъде прогонена от съпруга си? Тук погнусата ми се превръща в идея-фикс и аз продължавам да питам: „Разбирате ли, можете ли да разберете защо левицата е на страната на исляма?”

Ето няколко отговора: „Защото левицата подкрепя Третия свят и е антиамериканска, антиционистка сила, както исляма. В исляма левицата вижда това, което „Червените бригади” наричат естествен съюзник”. „Защото след рухването на Съветския съюз и установяването на капитализма в бившите съветски републики и в Китай, левицата загуби съюзниците си. Затова днес се е вкопчила в исляма като в спасителен пояс”. „Причината е съвсем ясна – в Европа вече няма истински пролетариат, а левицата без пролетариат е като собственик на магазин без стоки. Ислямският пролетариат за левицата е нова стока за продажба, бъдещ източник на власт”. Въпреки че в тези отговори се съдържа неоспорима истина, не получих отговор на моя собствен въпрос. Продължих да се измъчвам, докато осъзнах, че всъщност въпросът ми е погрешен.

Погрешен, защото се основава на останките от уважението ми към левицата, която познавам от дете. Левицата на моите деди и родители, на мъртвите ми другари, левицата на моите младежки илюзии. Левицата, която престана да съществува преди половин век. Въпросът ми е погрешен, защото произлиза от политическата самота, в която прекарах живота си. Самота, причинена от моралната и интелектуалната пустиня на лъжливите герои, в които вярвах на младини. В лъжата за справедливост и свобода, в измамата за либералния социализъм. Но преди всичко въпросът ми е грешен поради заблудата ми, че левицата е базирана на светската идеология. Въпреки че е дъщеря на секуларизма, който е роден от либерализма, т.е. е против догматизма, левицата не е светска сила. Независимо как е облечена – в черно, червено, розово, зелено, бяло, левицата е религия. Тъй като черпи силата си от религиозни идеи, от религиозната вяра, че притежава единствената истина. От едната страна, доброто, от другата – злото. От едната страна светлото бъдеще, от друга – мрака. От едната страна другарите, благословените, вярващите, от другата – неверниците, неверните кучета. Левицата е църква, но не църквата, която произлезе от християнството и поради това е открита за свободната воля. Левицата е църква, религия като исляма. Както исляма левицата никога не се изви-

нява, никога не признава греховете си и се счита за непогрешима. Както исляма левицата иска да оформи света по свое подобие, да построи общество върху проповедите на Пророка. Както исляма левицата поробва собствените си последователи. Тя спласква и държи в невежество дори и интелигентните си поддръжници. Както исляма тя не приема различните мнения и ви презира, наказва, унижава, ако имате различно мнение. Както исляма левицата е антилиберална, авторитарна, тоталитарна, дори и ако се прави на демократична. Нима не е достатъчен фактът, че 95% от жителите на Запада, които са приели исляма, са поддръжници на левицата или на крайната червено-черна левица? (Например скунксът¹, който не иска разпятия в болниците и призовава събратята си да умрат, като убият Фалачи, идва от радикалната фашистко-комунистическа левица. Един от приятелите му, който също призовава за убийството ми, е лежал в затвора за сътрудничество с „Червените бригади“). Между другото, 95% от приелите исляма европейци са италианци, французи, испанци, немци, италианци и скандинавци). Както исляма левицата е антизападна. А защо е такава, обобщено се обяснява във важното есе „Пътят към робството“ от Фридрих Хайек – австрийският икономист, който през 30-те избягал от Виена и намерил убежище във Великобритания: „Не само принципите на Адам Смит, на Хюм, Лок и Милтън са изоставени. Изоставена е и люлката на цивилизацията, създадена от гърците и римляните и от християнството, т.е. западната цивилизация. Свидетели сме не само на отказ от либерализма на XVIII и XIX в., либерализмът, който оформи нашата цивилизация. [...] Става дума за индивидуализма, наследен от западната цивилизация благодарение на Еразъм Ротердамски, Монтен, Цицерон, Тацит, Перикъл и Тукидид. С други думи, самата концепция за индивидуализма, който ни е възпитал каквито сме, чрез философията на класическата античност, на Християнството, Ренесанса и Просвещението. Социализмът се основава на колективизма. Колективизмът отрича индивидуализма. И всеки, който отрича индивидуализма, отрича и Западната цивилизация“.

¹ Бозайник с черно-бяла козина, който при опасност се защитава, като изхвърля течност с крайно неприятна миризма, Б.пр.

Да предположим, че Хайек греши, както и аз. Че приликата между левицата и исляма не съществува. Тогава кажете ми защо точно при правителствата на червената, зелената, розовата и бялата левица, Тройният съюз предаде моята страна на исляма? Кажете ми защо точно през тези години ислямското нашествие се засили и стабилизира? Кажете ми защо огромното мнозинство от имигрантите и преди, и сега, са мюсюлмани? (Днес те са поне два милиона, т.е. 3.6% от населението на Италия. В централната и северната част на страната те са 4.6% от местното население, колкото са в най-масово окупираните британски, френски и немски градове).

Защо точно при управлението на левицата техните джамии се увеличили многократно, защо се появили фалшивите паспорти и разрешения за престой, както и агитационни материали на „Ал Кайда“? Защо имамите започнали да набират терористи за Босна, Чечня и Афганистан? Защо точно през тези години полицията омекна, ченгетата и префектите започнали да се отнасят почитателно към имигрантите, на карабинерите беше заповядано да не реагират, ако имигрантите ги обиждат и заплашват? Защо точно през годините на левицата левите магистрати започнали да защитават синовете на Аллах, като позволявали на семействата им да имигрират в Италия, противопоставяли се на експулсирането на имигрантите, затваряли си очите пред полигамията? Защо левите магистрати често освобождавали поради „процедурни нередности“ имигрантите, заловени с оръжия и експлозивни? Докато разглеждале обжалването на един албанец, осъден, задето докарал 16-годишна проститутка в Италия, Касационният съд намери начин да разкритикува правителството на центъра и десницата и да похвали предишното ляво правителство, което „положи основите на гражданското съвместно съществуване“. (Същото се случва и във Франция, Великобритания, Германия и Испания, където тревогата за обществения ред се представя като „едностранна

интерпретация на европейските закони”).

Защо точно през годините на левицата толкова много недопустими инциденти се случиха в Италия? Случаят с гимназията *Cuneo*, където учителите обявиха за празник първия ден на Рамадана. Случаят с гимназията *La Spezia*, където, за да угоди на ислямски имигрант, учител-левичар премахна разпятieto от класната стая. Случаят с основното училище *Coto*, където учителки-пацифистки не допуснаха кмета, защото бил облечен като дядо Коледа и носел торба с подаръци. (Толкова по-зле, ако учениците са се разплакали, защото не получили подаръците си). Глупавите учителки заявиха пред печата: „Не е политически коректно да се обличаме като дядо Коледа и да носим коледни подаръци. Коледата дразни ислямските ученици и не трябва да се счита за религиозен празник”. Случаят с основното училище в *Puglia*, където учителката забрани яслата на Рождеството. (Толкова по-зле, ако учениците са се разплакали, защото си искали яслата). Тази учителка беше поздравена за поведението си от левия кмет на *Puglia*. Или случаят с детската градина във *Val d'Aosta*, където родителите на единственото мюсюлманско дете информираха директора, че не одобряват пеенето на коледни песни в класната стая. Особено тази: „Ти идваш от звездите, скъпи наш Цар на небето”. Не забравяйте, че давам тези примери, защото те се случиха в Италия и затова са ми известни. Из цяла Европа се случва абсолютно същото. А сега нека да ви разкажа какво стана във Флоренция, град, управляван от левицата повече от половин век. Ще ви разкажа за случая с „италианския начин на извършване на инфibuлация”.

Знаете какво е инфibuлация, нали? Това е осакатяването на малките момичета от исляма, за да не се наслаждават на половия акт, когато пораснат. (Дори и ако се омъжат на деветгодишна възраст). Това е женската кастрация, която се налага от мюсюлманите в 28 ислямски страни в Африка. Поради това всяка година два милиона малки момичета умират от отравяне на кръвта или

загуба на кръв. (Данните са според Световната здравна организация). Знаете ли какво точно е инфibuлация? Премахва се клиторът (половият орган в горната част на вулвата), после се изрязва *labia minora*, зашиват я, като оставят тесен процеп за уриниране. Този ужас обикновено се извършва от майката на момичета с ножици или нож, с обикновена игла и конец. Тоест, без стерилизирани уреди, без никаква упойка. В Европа тази практика е забранена със закон. В Италия според закон, приет от Комисията за правосъдие и социална политика към Парламента, инфibuлацията се наказва със затвор от 6 до 12 години. Но в началото на тази година един сомалийски гинеколог, началник на родилното отделение в най-голямата болница на Флоренция, реши да защити инфibuлацията. Той предложи компромис – „частична” операция на клитора вместо премахането му и добави: „Това е незначителна хирургична намеса, частична инфibuлация. Така се запазва ритуалът, който за мюсюлманските жени е нещо като кръщение”. Беше му позволено да предложи това, защото имаше подкрепата на левичарския областен управител на Тоскана. Както и на колегите си-палачи в бели престилки. Един от тях е лекар, събрал огромен брой публични постове в Тоскана – говорител на Комисията по биоетика, съавтор на Медицинския професионално-етичен кодекс, и пр. И знаете ли какво заяви този предполагаем служител на Хипократ, на когото не бих поверила и лечението на зарастващ нокът? „Професионалната етика тук няма място, защото трябва да покажем уважение към този много древен ритуал. Подкрепям предложението на сомалийския колега и препоръчвам да бъде приложено на практика”. Но не е само това. Една депутатка от десницата информира парламента за случая. Описа го като „варварски обичай” и призова за помощта на всички партии. Колежките ѝ от левицата обаче я призоваха да си затваря устата. В крайна сметка частичната инфibuлация беше отхвърлена, защото скандалът избухна на национално ниво. Кое не значи, че няма да последва гневно писмо до героите на тази грозна история.

(Писмо до благородните герои на тази грозна история.

„Господа, няма да си правя труда да ви обяснявам кои са основните принципи на етиката. Не е възможно тези принципи да бъдат заобиколени с компромиси или политически трикове. Важното е не инфибулацията да бъде по-малко болезнена или по-малко опасна. Важното е инфибулацията да бъде забранена. Да бъде предотвратена. Да бъде наказана. Без значение по какъв начин се изпълнява. Предвид на факта, че вие отхвърляхте принципите заради един ритуал, няма да си правя труда да ви припомням, че инфибулацията е равна на кастрация. Това е другият „много древен ритуал“, който превръща петлите в кокошки, бикове в биволи, мъжете в евнуси. На Запад кастрацията е била практикувана векове наред, за да се родят тънки ангелски гласчета. Едва в XVIII в. дейците на Просвещението успели да премахнат тази практика с една дума – варварство. Предполгам, че знаете това. Но за собствено удоволствие ще си направя труда да ви припомня, че има два вида кастрация – кървава и безкръвна. Наречена още „мека“. Кървавата кастрация се извършва общо взето, както инфибулацията се извършва от мюсюлманите. Без стерилизирани ножици и ножове. Състои се в премахване на тестисите по същия начин, както се премахва клитора на малките момичета. За да се изрежат тестисите, всяка тестикуларна жила се захваща с кръгли клещи. Плътта се стяга, за да се избегне кръвотечение, и – кръц! Кръц! Тестисите изчезват. Процедурата не е толкова болезнена, колкото изрязването на клитора и на *labia minora*, и после зашиването ѝ. Но независимо от това е много неприятна. При безкръвната или меката кастрация, тестисите не се премахват. Те се атрофират чрез химикали. И в двата случая последиците са катастрофални – физически, психически, неврологични, умствени, емоционални. И в двата случая кастрираният затлъстява, брадата и косата му окапват, изчезва и телесното окосмяване. Кастрираният няма никакви сексуални желания. Изпада в ярошни истерични пристъпи, преждевременно става сенилен и интелигентността му гасне. Кастрираният обезумява и се видютиява и какво значение вече има ангелският глас, възхваляващ Бог или изпълняващ арията на Виолета от *La Traviata*? С

кастрирания е свършено като човешко създание. За да живее, той трябва да стане евнух в някой харем в Йемен или Судан. В името на честната игра искам всички вие да станете евнуси в харем в Судан или Йемен. Всички вие да станете затлъстели, плешиви, истерични кастрати с размекнати мозъци. Мъже, които вече не са мъже. И не само това: заради малките мюсюлмански момичета, подложени на инфибулация с ножици, ножове и карфици и по желание на ислямските жени, които ми благодарят и ми желаят доброто, аз доброволно изявявам желание да ви кастрирам. Но не по мекия начин, разбира се. А с кръглите клещи. Кръц, кръц, кръц, кръц! И тестисите изчезват!” Край на писмото).

Ако Хайек, греша, греша и аз. Но кажете ми защо, когато в Италия управляваше италианската левица, броят на ислямските имигранти се увеличаваше с безмилостно кресчендо? В края на 1996 г. те бяха от 1.6% до 1.9% от населението. В края на 1997 г. те нараснаха до 2.2%, в края на 2001 г. те са 2.4% от населението. Тук не включвам незаконните имигранти. Защо при управлението на левицата така нареченото им семейно събиране нарасна със същата скорост? 45% от новодошлите са съпруги, като същевременно драматично се увеличи ражданията. Защо в италианските затвори броят на затворниците се увеличи с 10%, с 20%, с 30%? Защо през 1998 г. броят на незаконните имигранти – синове на Аллах, се увеличи с 13% в сравнение с предната година? През 1999 г. това число беше с 15.8% по-високо в сравнение с 1998 г., в 2000 г. числото беше 23% по-високо в сравнение с 1999 г. Защо експулсирането на незаконните имигранти се превърна във фарс? Защо през 1999 г. 56 хиляди незаконни имигранти със заповед за експулсиране не напуснаха страната и не бяха арестувани? Защо лявото мнозинство в парламента прокара закон, който позволява на незаконните имигранти да не показват на властите документите си, дори им дава право да не съобщават от коя страна

идват! Защо делириумът на антимериканизма, който всъщност е против целия Запад (предпочитам да го наричам антиоксидентализъм), разцъфтя право пропорционално на мултикултурализма, проповядван от левицата само заради мюсюлманите? Никога заради будистите, хиндуистите, последователите на Конфуций. Защо точно при управлението на левицата червено-черните екстремисти осъзнаха, че са лице на една и съща монета и започнаха да крещат: „Бог да смаже Америка”? Заедно те крещяха и срещу „реакционните западни плутокрации”. Как ми напомнят тези лозунги за черноризците на Мусолини! Те носеха значки на реверите с надпис: „Бог да прокълне британците!” Тези лозунги ми напомнят за същия Мусолини, който обяви войната на 10 юни 1944 г. с думите: „Италианци! Ние излизаме на бойното поле срещу реакционните плутократични демокрации на Запада!”

Но това не е всичко.

Глава 12

Не е, защото не включва цялото войнство на Тройния съюз – тълпите от учители, депутати и клерикали с шарени шалчета на врата, които пръскат отровата на антиамериканизма. Който аз наричам антиоксидентализъм¹. Това е войнството на лъжливите медии, на така наречените „независими” вестници и радиостанции, на шоу бизнеса. Имам предвид журналистите, актьорите, певците, които са главните носители на антиоксидентализма. Именно те са истинските предатели на Запада. Именно те най-усърдно промиват мозъка на нашето общество. Пред мен са първите страници на вестниците от 15 декември 2003 г., в които се съобщава за пленяването на Саддам Хюсеин. Взимам *Corriere della Sera*. До известната снимка на победения Саддам и военния лекар, който му преглежда устата и чисти от бълхи брадата му, виждам една рисунка. Яростно антиамериканско послание, изразено в карикатура, достойна за пропагандата на Мусолини. („Бог да прокълне британците”). Карикатура, силно напомняща за онези, с които през Втората световна война немските и италианските вестници осмиваха Рузвелт и Чърчил. Карикатурата представлява един отвратителен Джордж Буш, застанал на пиедестал като Цезар, с голям лавров венец на главата, изобразяващ с пръстите на дясната си ръка символа на победата. На раменете му е седнал Берлускони, с размери на джудже, който притиска лицето си във венеца и също размахва пръсти. До карикатурата е публикувана статия от един брилянтен и честен учен, който приветства урока по

¹ От „occidental” (англ.) – западен, Б.пр.

гражданска смелост, даден от Америка на Европа с безкръвното пленяване на Саддам Хюсеин, който избиваше народа си, изтезаваше иракчаните, живи ги погребваше, душеше ги. Но къде е яростното антиамериканско, антизападно послание? То е именно в карикатурата, благодарение на която читателят прочита статията с вдигнати вежди. Защото карикатурата внушава на читателите инстинктивна неприязън, отвращение към към победителите, и симпатия и жалост към Саддам Хюсеин.

Същият ден гледах няколко пъти телевизионните новини по италианската държавна телевизия и ги записах. Но какво видях? Кореспондентът от Ню Йорк, който с удоволствие произнесе думата „империя“, докато съобщаваше, че в Националния музей на САЩ във Вашингтон Буш е бил коронован като „император“ и „върховен ръководител на Американската империя“. Бързо направих справка, защото Националният музей не е Капитолът и САЩ не са страна, управлявана от императори. И открих, че Буш отишъл в музея за годишния благотворителен концерт, организиран от Националния медицински център. Там произнесъл кратка реч за коледното милосърдие, която била съдържано аплодирана. Без да получи никаква награда, без да бъде награден, дори със символичен меден медал. Но съм сигурна, че много италианци повярваха в онзи ден, че Америка е отдала имперски почести на Буш. Че Буш е бил триумфално приветстван както Юлий Цезар, готов е да облече пурпурната императорска мантия и да започне да сече монети с образа си. Така италианците, освен яростното антиамериканско, антизападно послание в карикатурата, видяха и друго яростно антиамериканско послание. Точно по същия начин се насажда и покорство пред исляма.

Промиването на мозъците е грубо, но понякога рафинирано, невежо, но понякога изкусно. Промиването е характерно с хитрите рекламни техники. На какво се основават тези техники? На емблематични клишета. На фотографии, ярки фрази, лозунги. На ефектни графики и таблици, съдържащи лъжливи данни, но поднесени по правилен начин. На визуални ефекти. С две думи – промиването разчита на примитивни, ирационални шокови послания. Антиамериканците никога не разчитат на разума, за да убедят хората да се замислят над дадена идея или събитие. Например „Пътешествие на

надеждата“ – това е лозунг, днес по-разпространен и натрапчив, отколкото някогашното наполеоново „Свобода, братство, равенство“. Имам предвид снимките на ислямските имигранти, които се опитват да достигнат Сицилия с гнили, потъващи лодки. Сърцераздиращите интервюта, съзливите статии. Какво значи съзлива статия? Много просто – това е историята на палестинско или иракско дете (но никога израелско), което е убито или осакатено по вина на Буш и Шарон. (Никога по вина на Арафат, Бин Ладен или Саддам Хюсеин). Или разказ за тъпия морски пехотинец, който в нарушение на правилата се жени за ислямско момиче в Багдад и после издава военни тайни на съпругата си. Затова немилостивата американска армия го изпраща в САЩ, заповядва му да се разведе, което съкрушава сърцето на бедното ислямско момиче. Или историята за смелия нигериец, който прекосява Сахара, за да дойде в Италия. Нигериецът героично се изправя срещу разбойниците, върви дни наред през пустинята под палещото слънце по стария път на робите. Тежко ти обаче, ако напомним на журналистите, че робите били продавани от мюсюлмански племена, а не от нас. Ако им кажеш, че търговията с роби е била занимание на ислямски търговци, че старият път на робите е бил затворен от френските, британските и белгийските колонизатори, а не от учениците на Пророка. В съзливите статии се разказва и за Ахмед, Халед или Рашид, който живее незаконно в Италия от пет години. Но е прогонен от безмилостен полицай и се е върнал в Тунис, Алжир или Мароко, където няма дори приятелка. По-лошо: той дори не е целувал момиче. За да целуне момиче, той трябва да се ожени за нея. За да се ожени, трябва да има пари. За да има пари, трябва да се върне в Италия. Затова той живее с мечтата да се завърне в обетованата земя. Застанал е на алжирския, тунизийския или мароканския плаж и повтаря в транс: „Ще се върна, ще се върна, ще се върна!“ Вдъхва от въздуха, идващ от Сицилия, пълни дробовите си с него и прошепва: „Дишам уханието на портокалите, на Италия. Този вятър ми носи уханието на Италия“.

Съзливите статии са обикновено добре написани, историите са добре подбрани. Това често е елегантна журналистика, почти литература, убедителен, изкусителен текст. Статиите са написани с умение, което разчита не на разума, а на чувствата. Всъщност, про-

миването на мозъците е емоционално упражнение. Ефектът е същият както от карикатурите, снимките на ислямските имигранти, лозунгите за пътешествията на надеждата. Промиването е ефективно, защото трогва хората и притъпява защитните им реакции. Притъпява логиката и я замества със съжаление както при вида на объркания, разрошен, унизен, сразен Саддам Хюсеин, с глава, почитвана от бълхи от военния лекар. Промиването на мозъка ви събужда у вас неясни емоции, които не знаете какво означават. Но когато разберете, целият се разтърсва от вълнение. И си казвате: За Бога, та аз съм от западната цивилизация. Не нося бурка или джелабия, не живея в суров свят, не вярвам в безмилостен Бог, който счита неверниците за кучета, камили, маймуни и прасета. Аз принадлежа към цивилизовано, напреднало общество, към свят, който уважава свободната воля и чувството за отговорност, който има респект към съседа, дори ако е негодник. И така вие се изпълвате с отговорност за съдбата на Ахмед, Халед, Рашид. Въпреки че знаете, че той никога не е казал онези думи („Дишам уханието на Италия, този вятър ми носи уханието на Италия“). Въпреки че той може би не е добър гражданин и най-вероятно е войник на „Ал Кайда“. Въпреки че може би е целувал много момичета и вероятно те са бременни от него. Вие се изкушавате да му помогнете и това изкушение е толкова силно, че бихте искали да наемете моторница. Да го закарате в Сицилия, да се обадите на Берлускони и да му кажете: „Сър, бихте ли намерили квартира за този нещастен мюсюлманин, който обича уханието на Италия и никога не е целувал момиче? Или: бихте ли му позволили да се ожени за една от дъщерите ви? А защо не: бихте ли му дали веднага правото да гласува и да бъде избран за сенатор или за кмет на Рим? Йес, сър, кмет на Рим! Няма значение, че ще превърне всички църкви в джамии и всички църковни кубета – в минарета“.

Реакцията ви е като моята, когато една вечер видях по телевизията правнука на краля-джудже, издънката на семейството, което подари Италия на Мусолини. Правнукът отговаряше на журналистически въпроси и внезапно проплака сърцераздиращо: „О, как искам да ям пица в Неапол!“ Е, не беше много изискано, наистина, нямаше поезията на „дишам уханието на Италия“. Проплакването на правнука беше неубедителен и слаб аргумент, за да бъдат оп-

ростени греховете на предците му. Но всеки прави, каквото може. Кавур обикновено въздишал, когато му разказвали за идиотизмите на кралския дворец. И тъй като принадлежа към цивилизован свят, който изисква да уважаваш съседа дори и ако е негодник, си казах: „Бедният нещастник, той няма нищо общо с греховете на предците си. Пуснете го в Неапол да изяде глупавата си пица“.

Да, ако четете тези статии, позволявате да ви промиват мозъка. Но после разбирате, че съвестта ви е приспана, че са ви излъгали, упоили, с вас са се подиграли. Очите ви се отварят и вие виждате джамиите, които заглушават звъна на камбаните и искат да унищожат църквите. Както отоманските войски унищожиха катедралата „Св. София“ в Константинопол. Виждате грубияните в джелабии, които превзеха площадите на Торино и улиците на Милано, за да се молят и да спират автомобилното движение. Виждате проектите за споразумение с наглите и коварни изисквания – да ровят в библиотеките ни, да се разпореждат на археологическите ни обекти, да притежават произведенията на изкуството. Виждате безсрамните имами, които проповядват джихад и плюят върху нашите покойници, върху войниците, избити в Насирия. Виждате писмото на почтения бизнесмен, което получих: „Имам четирима мюсюлмански работници и се страхувам от тях. Страхувам се какво ще ми се случи, ако разберат, че баба ми беше еврейка“. Виждате мойт приятел, който преди две години изпратил за Великден шоколадови яйца и играчки на петте деца на тунизийските си съседи в Тоскана. Играчките и шоколадовите яйца били върнати от майката на децата с думите: „Не желая децата ми да получават вашите великденски подаръци. За нас, мюсюлманите, вашият Великден е оскърбление, боклук“. Виждате имама на Карманьола, готов да превърне пиомонтското градче в ислямски град и жена му, която казва: „Ще ви покорим чрез децата, които ще раждаме. Броят ви не нараства, а ние се удвояваме всеки ден. Ние ще победим, Рим ще стане столица на исляма“. Прочели сте всички ужасни неща, които пиша досега в тази книга и ви обзема ярост. Убеждавате се, че двойният нашественик Ахмед-Халед-Рашид, или както там се казва, иска да се върне в Италия, но не за да яде невинно пица както наследника на краля-джудже. Нашественикът иска да се върне, за да изяде вашата Италия. Затова уханието, за

което говори, не е на портокали, нито на момиче, което иска да целуне. Това е уханието на нашата същност, която той иска да задуши, на нашата свобода, която иска да угаси, на нашата цивилизация, която иска да разруши. И вие започвате да му крещите: „Драги Ахмед-Халед-Рашид, или както там се казваш, от това ухание почти нищо не остана. Благодарение на твоите и моите сънародници, уханието се превърна във воня. Но и тя не е твоя, затова си върви по пътя, далеч от нас. Иди в Мека и си намери там момиче, което да целуваш”.

Проблемът е, че отпращането към Мека вече е безполезно. Дори ако изключим политиката на утробата, измислена от Бумедиен, битката е изгубена. Войната все още не е загубена, но битката – със сигурност. Дори героичният Ян Собиески и Мадоната от Ченстохова не могат да ни помогнат. Огледайте се, вижте какво се случва. Фадлал Насим, 24-годишният тунизиец, който през август миналата година се взриви заедно с офиса на ООН в Багдад, е живял в Еврабия. По-точно на френската Ривиера, където продавал наркотици между Ница и Ментон, но често навещавал и брат си Саади в Италия. Саади бил добре известен на италианската антитерористична полиция. Главата на семейство Насим управлява джамия в Тунис и проповядва: „Надявам се, че всичките ми синове ще загинат като мъченици”. Затова може да се предположи, че Саади не пребивава в Милано, за да рецитира „Отче наш” и „Аве Мария”. Но антитерористите не го арестуваха, не го изгониха, дори не го обезпокоиха. Защо? Те знаят, че Саади е човек на „Ал Кайда”, но нямат категорични доказателства за това. Ако го арестуват, изгонят, или следят отблизо, някой съдия с шарено шалче веднага ще ги спре. Някой левичарски депутат незабавно ще се намеси в полза на Саади или съзлив журналист светкавично ще напише съзливиста статия за мъченичеството му.

Помнете, че живеем във фалшива, фасадна демокрация, нали? Живеем в слаба, безжизнена демокрация, където хора като мен отиват на съд, преследват ги, унижават ги, практически ги осъждат на смърт. Но живеем в демокрация, където мюсюлманите

се радват на специално отношение. Като Лофти Рихани, 26-годишен тунизиец, който през октомври се взриви пред хотел „Рашид” в Багдад. Лофти Рихани живееше в Милано, както Саади. Настанил се в здание, внимателно наблюдавано от специалната антитерористична полиция. В жилищния блок на *Bligny Avenue*, отвратително място, в което 700 мюсюлмани, повечето незаконни имигранти, са се натъпкали в 250 малки апартамента. Според полицейските доклади Саади, наследникът на Лофти Рихани, е чест гост на джамията, в която ходят и десетки терористи. Въпреки това властите изобщо не го безпокоят. Изобщо не безпокоят и останалите 700 мюсюлмани. Специалните части знаят всичко за тях. В колко часа стават и лягат, в кои закусвални се хранят, с какви проститутки спят (главно бразилски травестити). Полиците знаят номерата на мобилните им телефони, на кои хора се обаждат, кои им се обаждат, какво говорят, какво им говорят, колко пари харчат за телефонни разговори. (Харчат много пари, но „Ал Кайда” не се скъпи за телефонни разговори). Специалните части знаят къде работят синовете на Аллах (тези, които работят), в кои магазини правят покупки. Това са главно магазини, собственост на мюсюлмани от Северна Африка. Ислямското правило гласи: „Не давай пари на прасетата, защото е грях”. Не питайте кои са прасетата. Те са западните малуомници, които дават подслон на мюсюлманите. Добрите граждани, които ги подпомагат със социални помощи, лекуват ги безплатно в болниците, обучават безплатно децата им в училищата и университетите. Не питайте защо никой не ги докосва с пръст и защо Еврабия се превърна в главна квартира на „Ал Кайда”. Еврабия е любимият им преден пост, базата, от която най-често те тръгват, за да сеят смърт. Ако задавате такива въпроси, веднага ще ви обявят за расист, ксенофоб, подстрекател към омраза.

Току-що прочетох във вестника, че през ноември в Милано бил подслушан телефонен разговор между брата на наскоро загинал терорист-самоубиец, някой си Саид, и майка му. Една от майките, които за да приберат парите, известни като „компенсация за загуба”, изпращат синовете си да се взривяват. Хиена, която се смее радостно и благодари на Аллах при новината за смъртта на жертвите. Братът на Саид се обажда от Милано на майка си в Магреба. Ето за-

пис на разговора: „Мамо, поздравления за Саид! Нашият Саид стана мъченик!“. Майката: „Щастлива новина, щастлива новина!“ „Мамо, наистина ли си щастлива?“ „Да, щастлива съм, толкова се радвам! Не се страхувай, скъпи. (Sic) Само от Аллах трябва да се страхуваш. Аллах ни сочи правия път“. „Тук, в Италия, всички му завиждат и му се възхищават, мамо“. „И тук много хора ме поздравяват. Аллах е велик. Да благодарим на Аллах. *Allah akbar, Allah akbar, Allah akbar!*“ После братът на Саид казва на майка си, че почитател на Саид в Италия иска да и' подари осем хиляди евро. (Това е „компенсацията за загубата“). Но братът ще се жени и с половината от подаръка иска да ремонтира къщата си: „Мамо, може ли да взема половината?“ Майката се колебае, мънка, не отговаря пряко. Очевидно е стиснатата и не и' се дават пари. Внезапно обаче казва: „Добре, съгласна съм“. Бъдещият жених я моли да му изпрати по „обичайния начин“ документите, които му трябва да се ожени. „По обичайния начин“ защото има проблеми с италианските власти. Без съмнение е незаконен имигрант. Тя се съгласява и за да я успокои, братът на Саид казва в заключение: „Мамо, не се безпокой, не се страхувай. Когато се ожена, всичко ще бъде наред, защото ще се ожена за италианка“.

Италианка, разбира се, защо не. Добро италианско момиче (нали така се казва?), което ще му помогне да вземе гражданство, да получи право да гласува, да стане светкавично италиански гражданин. Тя ще му роди много деца, които ще бъдат мюсюлмани. Тя почти сигурно е приела исляма и вече носи чадор. И не разбира или не знае, че четирите хиляди евро, с които ще ремонтират къщата си, са подгизнали от кръв. Кръвта на нейния народ. Не може да осъзнае, че страната и', светът и' горят, и в пламъците изгарят миналото, настоящето и бъдещето на този свят. Същите пламъци, в които е изгоряла Троя.

Имам един въпрос: има ли някой, който иска да изгаси този пожар?

Епилог

Еретикът е отново тук. *Mastro Cecco* отново се изправя пред кладата. Но този той се е превърнал в *Mastra Cecca*, а кладата е пожарът на нашата цивилизация. Пожарът, който вече е запален, и в който аз самата горя. Тя е готова, бедната *Mastra Cecca*, знае всичко и може да си представи аутодафето, с което ще я приветстват учениците на Зигрид Хунке. Жестоко аутодафе, непроменено от столетия. Тя си го представя, аз си го представям тук, във Флоренция. На площад „Санта Кроче“, където през 1328 г. Месир Якопо да Бреша ме изгори, когато бях *Mastro Cecco*. Днес ролята му се изпълнява от носител на Нобелова награда, който преди половин век беше черноризец на Мусолини, сега е червен комунист от крайната левица.

Да погледнем: площадът е пълен. Претъпкан е с развълнувани хора, които не знаят коя е еретичката, какво иска, на коя страна от барикадата е. Тълпата знае само, че смъртта и' ще бъде ужасна и това ги забавлява повече от футболен мач. Балконите също са пълни с дами и рицари на Тройния съюз. Парламенатаристи, евродепутати, извънпарламентарни политици, партийни водачи, пацифисти, епископи, архиепископи, кардинали, молли, аятоласи, имами, редактори на вестници, ръководители на държавната телевизия. Всеки от тях размахва шарено знаме или шалче. Камбаните бият на смърт.

Камбаните мълчаха цяла вечност. Мултикултурализмът ги заглуши от уважение към Пророка. Но днес те трябва да бият на

смърт, затова кметът на Флоренция от Демократичната левица даде специално разрешение. Камбанният звън е мрачен, не е тържествен. Мрачен. Защото се смесва с грозният глас на мюезина, който вие неизбежното *Allah akbar*. Появява се процесията, сърцето на събитието. Начело са монаси от Доминиканския орден, които държат флагове с маслинен клонки с надпис *Iustitia et Misericordia* – „Правосъдие и милост”. (Открих тази безценна информация на стр. 78 на „Инквизицията в Тоскана”). Клонките приличат на маслиненото дърво, символът на днешната италианска левица. Зад доминиканците крачат отците от Комбонийския орден, които раздават разрешения за престой на незаконни имигранти в името на Бога. След тях са антиглобалистите с елегантни бели униформи, създадени от политически коректни модни стилисти. После се появяват бъдещи терористи-самоубийци от различни националности – палестинци, тунизийци, алжирци, мароканци, сирийци, египтяни, нигерийци, пакистанци, саудитци, иракчани, сомалийци, йорданци. До тях са майките им, които размахват тлъсти чекове с „компенсация за загубата”. Следва Великият инквизитор, облечен в модна *keffiah*, на гърба на великолепен арабски жребец. Този път той не е Фра Акурсио, а епископът на Касерта. Зад него са братята от ордена на Сопата, водени от мъртвия шейх Ахмад Ясин в инвалидната си количка. За радост на тълпата се появява надарената внучка на Мусолини, вдигнала плакат с надпис: „Да живее дявовата партия!” След нея са виещите братя от Антимпериалистическия фронт – францисканците, които нежно държат ръцете на магистрати с шарени шалчета. На площада излизат привържениците на „меката” инфибулация. Те са разплути, плешиви кастрирани евнуси, които изпълняват с тънки гласчета арията на Виолета. „Amami Alfredoooo! Amami quanto io t'amo!” Накрая се появяват съзливите журналисти и карикатуристът-левичар от *Monte de Paschi Bank*, който, предкусващ екзекуцията ми, щастливо пее *Requiem Aeternam*. И накрая вървя аз, *Mastra Cecca*, боса, изтерзана, обезобразена от камшици и юмруци, навлечена с бурка-*sanbenito*¹, като призрак,

¹ Позорна дреха, изрисувана с дяволи. Осъдените на смърт от Инквизицията били облечени в *sanbenito*, Б.пр.

с нелепа, триъгълна митра на главата. До мен крачи Изпълнителят на правосъдието, но този път той не е Месир Якопо да Бреша, а самопровъзгласилата се водачка на „Червените бригади”. Жената, която се представя за войник на европейския пролетариат и за събитието е освободена от затвора поради добро поведение. След като ме завързва за кладата, тя ме пита в коя религия искам да умра. Това е част от церемонията. Ако отговоря „в Римската католическа апостолическа църква”, тя ще бъде милостива към мен, както пише в плакатите на доминиканците. Ако отговоря, че искам да умра в лоното на ислямската религия, което е още по-добре, тя отново ще покаже милост. Милостта и' ще бъде да ме удуши, преди да запали кладата. Но аз ще и' се изплеза в отговор, затова ще бъда жива изгорена.

Разбира се, горните редове са игра на въображението. Аутодафета има, но те са в споровете за или против смъртното наказание. Камбаните и разпятията са недолюбвани от дейците на евро-арабското сътрудничество. Днес са на мода бързите и тайни екзекуции. Например моята екзекуция може да бъде извършена с изстрел на про-саддамски миролюбец. Или с бомба, взривена от самоубиец като Саид, за което ще бъдат заплатени 8 000 евро. Но ако това се случи, Тройният съюз ще бъде принуден да разкритикува убийството ми. Същото ще трябва да направи и Европейския съюз, както и лъжецът Дуду Диен от Комисията по човешките права на ООН. Президентът на Италианската република ще трябва да организира за мен държавно погребение. (Въпреки че това е малко вероятно, защото заклеих благосклонното му отношение към ислямските нашественици). Затова мисля, че наказанието ми ще бъде същото, както през последните четири години. Алексис дьо Токвил² е обяснил как се прави това в заключението на безсмъртната си творба за демокрацията.

² Френски мислител, историк и политик (1805-1859 г.), автор на „Демокрацията в Америка”, в която пръв обяснява защо Новият свят е толкова различен от Европа, която тогава се владее от крале и императори, Б.пр.

Според Токвил диктаторските, абсолютистките, деспотичните режими най-тежко поразяват и убиват тялото. Оковават тялото в пранги, изтезават го, измъчват го, унищожават го по разнообразни начини – обезглавяване, обесване, разстрел, с камъни, с клади на Инквизицията. Деспотизмът не обръща внимание на душата, която се издига непокътната над смазаната плът и превръща жертвата в герой. Токвил твърди обаче, че в бездушните демокрации (аз ги наричам слаби и безжизнени), в инертните демокрации, деспотизмът напада не тялото, а душата. Именно душата тиранията иска да окове, да изтезава, да потиска. При диктаторските режими жертвите са поставени пред избора „мисли като мен, или ще умреш”. Бездушните демокрации казват на жертвите си: „Изборът е твой. Свободен си да не мислиш като мен. Ако не мислиш като мен, няма да те накажа с аутодафе, няма да докосна тялото ти, няма да конфискувам имуществото ти, няма да наруша политическите ти права. Няма дори да ти забраня да гласуваш. Но ти никога няма да бъдеш избран на власт. Никой няма да те уважава, няма да те следва. Защото ще използвам моите закони за свобода на словото и мисълта, за да те обявя за нечист, за несретник, безумец, лъжец, развратник, грешник. Ще те осъдя на гражданска смърт. Ще те обявя за престъпник и нарушител на законите, за обвиняем, и хората повече няма да ти вярват. Нещо повече: тези, които мислят като теб, ще те изоставят, защото се страхуват да не ги сполети твоята съдба”.

Токвил счита, че в бездушните, в инертните демокрации, може да се каже всичко освен истината. Всичко може да се изрази и разпространи, освен свободата да кажеш истината. Тъй като истината не оставя никакъв друг избор, а това вдъхва страх. Повечето хора се предават на страха, и защото се страхуват, изграждат непреодолима граница около свободата да кажеш истината. Невидима, непобедима бариера, зад която те мълчат, или се присъединяват в хора срещу истината. Ако някой от нечистите прекрачи границата, прескочи бариерата, върху него светкавично се стоварва наказанието. Границата, бариерата и светкавичното наказание са въз-

можни благодарение точно на тези, които мислят като нечистите, но благоразумно мълчат, за да избегнат анатемата и отлъчването. Понякога те се колебаят, не взимат решение, увъртат и мънкат. Но винаги замлъкват, ужасени от опасността, която ги грози заради това колебание. И така, те изоставят престъпниците и обвиняемите на съдбата им. Същото направиха и Апостолите, когато напуснаха Христос, арестуван по заповед на Синедриона. Изоставиха Го и когато беше подложен на оскърбления по заповед на Кайафа и пое пътя към Кръста.

Бих искала да изясня нещо. Наказанията на тялото и духа не ме безпокоят. Не се страхувам от смъртта на тялото, защото мразя смъртта и я считам за обикновено разхищение на Природата. Във война и мир, в здраве и болест, никога не съм приемала смъртта сериозно. Затова всеки, който мисли, че може да ме уплаши с гроба, прави голяма грешка. Не се страхувам и от смърт на духа, защото съм свикнала да ме считат за престъпник. Колкото повече ме анатемосват и отлъчват, толкова повече не ме е страх и ставам по-силна. Не забравяйте, че и аз съм еретик като *Mastro Cecco*. Но това, което ме безпокои, е непреодолимата граница, с която Западът огради Мисълта. Непобедимата бариера, зад която повечето от хората на Запад мълчат или се присъединяват към хора на лъжите, заклеймяването, благоговението пред врага и неуважението към тези, които се сражават с него. Ще ви дам пример – на пръв поглед незначителен, но според мен емблематичен и обезпокояващ.

През октомври 2002 г. публикувах в Италия лекция със заглавие „Западът трябва да се събуди”, която изнесох в *American Enterprise Institute* във Вашингтон. Надявах се, че лекцията ще предизвика обществено обсъждане. В лекцията се казва, че Европа е потънала в наркотичен сън и затова се превърна в Евразия. Но вместо дебат, пацифистите видяха в лекцията призив за война. Според тях лекцията е ксенофобска, расистка, реакционна, богохулна. Такова беше мнението на всички миролюбци, дори и на извратените, ултракапиталистически кукли, произвеждащи парцали за милиарди долари. Имам предвид празните, безмозъчни представители на така наречената *Haute Couture*, висшата мода. След няколко месеца известна римска модна къща представи колекция,

наречена от недоучения си главен стилист „Мир и единство между народите“. Според него колекцията била вдъхновена от дванадесет исторически героини. Дванадесет светици, допринесли изключително много за тържеството на пацифизма. Жана д'Арк, която била по-войнствена от Чингис Хан и командвала армия. Изабела Кастилска, която изгонила маврите и жестоко унищожила много от тях. Мария Стюарт, която обезглавявала всеки привърженик на Реформацията. Екатерина Велика, известна с деспотичния си характер, убила съпруга си, за да седне на трона. Мария Антоанета, която се интересувала от поданиците си, колкото аз се интересувам от футбол. Списъкът продължава с подобни личности. Всъщност две жени от списъка на модната къща може би са допринесли с нещо за мира – Мерилин Монро и Бернадет от Лурд³. Но Монро никога не се е изявявала като пацифистка, а според мен Бернадет е допринесла главно за развитието на туризма в Лурд. Но проблемът не е в срамното невежество на модистите. На дванадесетте светици модната къща противопостави още една, тринадесета жена. Вероломно, позорно създание, подбудител на омраза и безредие, вещица, чиято самоличност модистите държаха в пълна тайна. Едва в края на шоуто тайната беше разкрита. Защото вероломното и позорно създание, подбудител на война и хаос, вещицата, се появи на подиума. И познайте коя беше тя? Това бях аз, представена от наперена блондинка с черни очила и мъжка шапка, черни кожени панталони и фланелка, на която пише: „Западът трябва да се събуди“. Върху фланелката блондинката беше навлякла военна куртка, буквално обсипана с куршуми. 12.7-милиметрови куршуми, които се използват за картечници. И наперената блондинка се разходи няколко пъти по подиума със самодоволна усмивка.

Неслучайно Токвил анализира демокрацията в Америка, не в Европа, където по онова време демокрация нямало, включително във Великобритания и следреволюционна Франция. Знам обаче, че непреодолимата граница, непобедимата бариера, съществува и в Америка. За това има един поразителен пример – прекрасният па-

³ На 11 февруари 1858 г. 14-годишната Бернадет Субиро видяла Света Богородица във френския град Лурд. Оттогава Лурд е световно място за поклонение, Б.пр.

метник, който се издигаше пред щатската съдебна палата в Бирмингам, Алабама. Това бе гранитен постамент, върху който почиваше голяма разтворена мраморна книга. На двете мраморни страници бяха изписани десетте Божии заповеди – източник на днешния ни морал и принципи. Разбрах, че хората от Бирмингам се гордеели с мраморната книга. С книгата се гордеел и белият губернатор на Алабама, безпристрастен човек, обичан и от чернокожите жители на града, които били християни. Баптисти, методисти, презвитерианци, лутерани, католици. Но в един грозен ден представители на ислямското малцинство започнали да протестират, защото десетте Божии заповеди са написани от евреина Мойсей. Според тях излагането на Божиите заповеди явно фаворизирало юдеохристиянската религия. Местните бригади на политическата коректност незабавно подкрепили мюсюлманите.

Протестът беше отнесен чак във Върховния съд на САЩ и соломоновците решиха, че мраморната книга не само пречи на диалога между религиите, но и противоречи на разделението на държавата от църквата. В един друг грозен ден прекрасният паметник беше премахнат. Губернаторът на Алабама отказа да приеме решението и подаде оставка. Има и други примери, но не мога да ги изброя – толкова са много. Но нека спомена за фашистките радикали, които подобно на европейските си събратя, искат да премахнат Коледа. Коледа с огромната елха, издигана всяка година в Рокфелеровия център в Ню Йорк. Нека спомена за безмозъчните и претенциозни холивудски звезди-мултимилionери, които живеят като сибарити⁴, но се терзаят за бедните народи в Третия свят. Нека спомена за опортюнистите и недоучените преподаватели, които заразяват университетите и студентите с лъжата за низшата западна култура. (Сега, когато пиша тези страници, си спомням за един от главните хористи в хора на лъжата, който носи името на Чърчил. Човекът, опозорил това име, е преподавател по етика в Университета в Колорадо, който заяви, че Световният търговски

⁴ Човек, който живее в грях и разкош. Произходът е неясен, според някои източници идва от жителите на италианския град Сибари, които живеели в голям лукс. Сенека разказва историята за един жител на Сибари, оплакал се, че спал лошо, защото под него имало листо от роза, което го наранило, Б.пр.

център е „законна цел”. Този човек каза, че нападенията на 11 септември са „естествено и неизбежно последствие от незаконната американска политика, от действията на американската световна финансова империя, от геноцида, извършен в Ирак в резултат на санкциите”. Според Уорд Чърчил 3 500-те жертви на 11 септември са „технократичен нацистки корпус, както добрите немски граждани в нацистка Германия”. Той каза и: „Какви цивилни са те? Невинни цивилни? О, хайде стига!” Но има една разлика. Американците, които изразяват презрението си към комунистическата измет с името на Чърчил, не са хулени, не са поставяни на позорния стълб, не ги дават под съд. Не ги представят като войнолюбци с военни униформи, общити с куршуми. В Евразия обаче тези хора ги хвърлят на кладата, както писа Токвил преди два века. Преди да сложа точка на тази книга, бих искала да обясня какво се крие зад това злодеяние.

Преди всичко това означава упадък на интелигентността – общата и личната. Имам предвид несъзнателният интелект, който ръководи инстинкта за самосъхранение, и съзнателният интелект, направляващ учението, осъзнаването, преценката. Тоест интелигентността, която ни помага да различим доброто от злото. Парадоксално е, но сега сме по-малко интелигентни от времето, когато не можехме да летим до Марс, когато не можехме да заменим отрязана ръка, извадено око или болно сърце. Когато не можехме да клонираме овца или себе си. Съзнанието ни беше по-ясно, мисълта ни беше по-бистра в годините, когато нашите училища не бяха достъпни за всеки, когато нямаше технологии, които премахват мъките на глада и несигурността за бъдещето и правят живота лесен за всички. Когато това изобилие го нямаше, и ние трябваше да решаваме живота си, трябваше да мислим с главите си. За разлика от днес. В най-дребните неща от всекидневното, днешното общество решава вместо нас. Решенията са опаковани като готова храна. „Ние мислим вместо вас, затова не мислете повече” – това е вледеняващият надпис, проблясващ в ъгъла на телевизионния ек-

ран, когато превключвам на канала за наука и научна фантастика. Същото правят и проклетите компютри, като автоматично поправят грешките и ти предлагат най-доброто решение. Така хората дори не могат да научат правописа. Хората се отпускат, а това води до оглупяване. Следователно хората вече не използват това, което носят на раменете си. Мислят, но без да използват главите си. Дори и за да изваждат, събират, умножават и делят числа. Когато бях дете, всички можеха да правят това, дори и неграмотните. В бакалията имаше ръчен кантар с теглилки и продавачът трябваше да използва мозъка си, за да изчисли цената на сирене, което тежи 122 грама, риба – 639 грама, или пиле с тежест 270 грама. И продавачът точно това правеше – бързо, безпогрешно. В онези години глупавите в никакъв случай не можеха да станат продавачи в бакалия, плод-зеленчук, месарски или рибарски магазин. Днес всеки може да стане продавач. Дори невежите модисти и манекенки, които ме представят покрити с куршуми и не знаят кои са Жана Д'Арк, Мария Стюарт, Мария Антоанета и Екатерина Велика. Защото днес електронните везни, които измерват тежестта и изчисляват цената, замениха кантара с теглилки и мислят вместо продавачите. Когато бях дете, газовите и електрическите готварски печки бяха лукс, достъпен само за богатите. За да си сваря яйце, трябваше да запала огън с въглища. Огънят трябваше да се разпалва с духалка. Днес е достатъчно само да завъртиш един ключ и готварската печка сама започва да работи. Всичко това би било огромно преимущество, ако хората използваха спечеленото време, за да мислят, да изобретяват, да се впуснат в света на идеите, да разделят доброто от злото, да разберат, че някой ги маме и им налага волята си. Ако...

Мозъкът е като мускул. Както всички други мускули, мозъкът има нужда от упражнение. Ако не се упражнява, той става ленив, бавен. Атрофира като краката ми, защото седя пред бюрото с месеци. Месеци наред аз не се движа. Мозъкът губи интелигентността си, защото атрофира. Нещо по-лошо: мозъкът оглупява. Затова той не може да мисли, да преценява и се покорява на решенията, взети от други, предава се на готовите решения. Мозъкът приема безкритично мисли, преработени и опаковани като полуготова храна. Всъщност приема рецепти, не толкова мисли. Поглъща формули за

вяра, а не идеи. Като формулата на пацифизма, на империализма, на съжалението, на фалшивата доброта, на расизма, конформизма, страха. Разбира се, мозъкът прави всичко това, без да го осъзнава. Защо? Защото тези формули са отрови, които са безцветни, безвкусни, без мирис. Тези формули са като арсеник, поглъщан дълго време. Нищо не е по-беззащитно, нищо не се поддава по-лесно на манипулация от атрофиралия мозък. От глупавия мозък, от мозъка, който не мисли, или мисли с чужд мозък. Можете да напълните такова съзнание с каквото искате – от баснята за милостивия Аллах до догмата за девствеността на Богородица. Можете да накарате такова съзнание да повярва, че Исус е пророк на исляма, че има девет съпруги и осемнадесет държанки, проповядва историята за „око за око, зъб за зъб“ и е починал на 85-годишна възраст от пневмония. Можете да убедите такъв мозък, че Сократ е сириец от Дамаск, Платон е иракчанин от Багдад, Коперник е египтянин от Кайро, Леонардо да Винчи – мароканец от Рабат и всички са завършили университета в Кабул. Можете да убедите такъв мозък, че Буш е наследник на Хитлер и чете всяка сутрин на закуска „Моята борба“. Че Шарон е толкова дебел, защото яде палестински деца, че ислямската култура е най-висшата, и че без исляма Западът нямаше да съществува. Можете да накарате човек с такъв мозък да повярва, че мултикултурализмът е „категоричният императив“ на Имануел Кант, че нашето спасение е в Корана, че мюсюлманите искат да се интегрират, а шарените знамена са символ на мира. Както и че хора като мен са реакционери, войнолюбци, убийци. Атрофиралият мозък ще приеме всяка лъжа, всяка глупост, защото не може да мисли самостоятелно, не може да събере две и две, не може дори огън да запали. Закърнелият мозък поглъща всяка нелепост и я изплюва и разпространява автоматично, както завъртаме ключа на газовата печка и четем цената на електронната везна. Но такъв мозък не само е атрофирал, той е лоботомизиран, опериран. Лоботомията е умствена кастрация, която прилича на сексуалната кастрация. Състои се в отрязване на нервните връзки, контролиращи мисленето. Невните връзки управляват мисленето, както тестикулярните връзки контролират тестисите. Когато ви лоботомизира, вие спирате да мислите. Когато ви кастрират, половите ви

желания изчезват. В двата случая се превръщате в послушно оръдие в ръцете на мъчителя си. И ако мъчителят действа, защото се страхува, той предава страха си на лоботомизираният послушник. Упадъкът на интелигентността има един естествен спътник – страха.

Нека повторя тази дума, която мразя, но използвам постоянно – страх. Страх от мислене, страх от изводи, противоположни на наложените чужди формули. Страх от открито слово, водещо към преценка, различна от общоприетата. Страх, че не си достатъчно покорен, раболепен, че не си в строя и следователно подлежиш на заклеимяване, на гражданска смърт, с която бездушните и инертни демокрации изнудват гражданите. С две думи – страх да бъдеш свободен, да рискуваш, да бъдеш смел. „Тайната на щастieto е свободата, а тайната на свободата е смелостта“. Автор на тези думи е Перикъл, който е знаел какво говори. Днес щастieto се преследва с доста непочтени средства, а смелостта е лукс и екстравагантност, презирана и считана за лудост. Страхливостта, обаче, се счита за евтина храна за продан във всеки магазин. Магазинът на потисниците, които продават страх, маскиран като фалшива революция. Магазинът на измамниците, които се преструват на рицари, само когато нищо не рискуват. Магазинът на нищожествата, които живеят от лъжливото представяне на равенството. Страхливците винаги търсят убежище в равенството, никога в свободата. Колко прав е бил Алексис дьо Токвил с мисълта си, че женитбата, върху която е построена демокрацията, се е провалила – женитбата между равенството и свободата. Провалила се е, защото можем да бъдем равни и под робство. Защото човешките създания обичат много повече равенството, отколкото свободата. Защото в морето на колективизма равенството освобождава хората от бремето на отговорностите. Равенството не изисква жертвите и смелостта, които са необходими за свободата. Иначе казано – равенството не се нуждае от свобода. Колко прав е бил Токвил, когато казва, че в демокрацията думата равенство означава само равенството

пред законите на държавата, но не и равенство на умовете и морала. Нито на ценностите, интелигентността и смелостта. Токвил е отново прав като казва, че в демокрацията гласовете се броят, но не се претеглят. Това е причината количеството да се цени повече от качеството в демократичните страни и почти винаги неинтелигентните да управляват останалите.

Токвил е казал също, че не трябва да съдим прекалено строго тези, които правят грешки. Но с това не мога да се съглася. „Мекушав доктор не може да лекува болести” – казваше майка ми, когато бях дете и не исках да промива раните ми със спирт. Не с мълчание или незаслужени хвалби ще разбудим съвестта на хората и ще ги накараме да загасят пожара в Троя. Позволете ми да завърша с най-трудния въпрос, който някога съм си задавала: възможно ли е все още да угасим този огън, този пожар? Загубихме ли войната, ние на Запад?

Може би не. Казвам това и виждам отново прекрасното посрещане на новата 2004 година на *Times Square* в Ню Йорк. Опази нош мнозина се страхуваха от ядрено терористично нападение в града. Министерството на отбраната на САЩ обозначава с цветна маркировка опасността от терористична атака. Ниска опасност – зелено, значителна – синьо, сериозна – жълто, много сериозна – оранжево, смъртна опасност – червено. Цветът на опази нош беше оранжев. Градът беше обхванат от тревога. Националната гвардия в бойно облекло беше из целия град, хиляди полицаи бяха разположени в тунелите и мостовете, в подлезите, пристанището и летищата. Хеликоптери и самолети на ВВС постоянно кръстосваха небето. Мобилизирани бяха екипи от учени и лекари, готови да измерят евентуално разпръскване на радиация. По телевизията съветваха хората да останат в къщи, да държат затворени прозорците си и да имат под ръка медицински материали. Разбира се, предупреждението за ядрен тероризъм не изключваше и кошмарния, но обичаен тероризъм, извършван чрез взривове. Най-голямата опасност беше на три обекта – Статуята на свободата, Бруклинския мост и

Times Square, площадът, където хората масово се събират всяка новогодишна нош. Неслучайно моят приятел, нийорският детектив Тони Д'Анджело ме предупреди да не ходя на 31 декември вечерта на площада. Каза ми, че ако нещо се случи, касапницата ще бъде по-голяма, отколкото на 11 септември. Успокоих го, уверих го, че мразя да бъда сред тълпи, защото ми причиняват клаустрофобия. Затова на Нова година никога не ходя на *Times Square*, гледам празненството по телевизията.

Така и направих. Включих телевизора и бях изненадана, че има толкова много хора. Не само заради опасността, а и защото *Times Square* никак не приличаше на весело, празнично място. Площадът приличаше на огромен открит затвор – бариери, вишки, устройства с метални детектори, пътни препятствия, метални заграждения, обозначаващи местата, където всички трябва да покажат документите си, преди да влязат на площада, коридори за конната полиция... Липсваха само танкове и оръдия. Казах си – за Бога, кой би искал бъде на новогодишната нош в открит затвор? Въпреки това не по малко от един милион души отидоха на площада, който се оказа тесен, затова съседните улици бяха на една миля пълни с хора. За да не чакат при загражденията за проверка на документите, мнозина бяха отишли на *Times Square* следобед и чакаха там от часове. Но не това беше най-хубавото. Най-хубавото беше радостта, спонтанна, но и сдържана, която наелектризира тълпата. Предизвикателната дързост, с която всички отговориха на опасността от нов 11 септември. Почти всички носеха весели оранжеви шапки, осигурени от кметството на Ню Йорк. На шапките имаше балони във формата на суджук с оранжев цвят, цветът на много сериозната опасност. Всички припяваха рефрена на известната песен *New York, New York*, някои с оригиналния текст „Ню Йорк е чудесен град”, други с импровизиран – „Ню Йорк е смел град”. Може би единственият, който не пееше, бе кметът Блумбърг, който стоеше прав на сцената и блед от напрежение се взираше във върховете на небостъргачите. Там бяха разположени снайперисти, които насочваха телескопични пушки и оглеждаха местата с лекарите, техниците и радиационната техника. Най-хубавото обаче се случи в полунощ. Тогава под фойеверките, разди-

ращи мрака и сред рева на тълпите, камерите внезапно показаха отблизо млад мъж, коленичил пред едно момиче. В дясната си ръка мъжът държеше пръстен, в лявата плакат, на който с големи букви беше написано: „Ще се омъжиш ли за мен?“ Момичето го погледна с изумление, невярващо, беше като вкаменена. Изведнъж тя се наведе и жадно го целуна. Той обърна плаката и на него пишеше: „Знаех, че ще каже да!“ И тълпите обезумяха. Хората започнаха да се прегръщат, да скачат, някои викаха „Алелуя“, други – „Много деца, много деца!“ Сякаш 11 септември никога не беше се случил. Развълнувах се, защото това „Много деца, много деца!“ беше истинска дързост. То означаваше: „Ние не се страхуваме“. Защото недалеч зееше огромната дупка, където бяха кулите-близнаци. Гробът на 3 000 души, превърнати в прах. Да, развълнувах се, аз, която никога не плача. И забравих грозната история с паметника на Десетте Божи заповеди, отстранен от съда в Бирмингам, Алабама. Забравих яростта си към безумците, които искат да премахнат коледното дърво от Рокфелеровия център. Забравих презрението си към холивудските звезди-милионери, ужасно загрижени за Третия свят, за негодниците, облечени в тоги на университетски преподаватели, за нещастниците, подкрепящи ислямските безсрамия в проислямската ООН. Забравих за разочарованието, което Америка причини на американците, борещи се за същата кауза като моята. Както и за моето собствено разочарование от тази Америка. И вкусих от солта на надеждата. Надеждата, която ме изпълва, когато гледам снимки на машини, търсещи живот на Марс. Тогава си мисля, че няма да загубим. Няма да загубим, защото ислямът е блато. Блатото е дупка, пълна със застояла вода. Вода, която никога не се помръдва, никога не тече, никога не се пречиства, никога не е чиста, никога не тече към морето, не достига морето. Блатната вода лесно замърсява околността, дори е опасна за добитъка, ако пие от нея. Тази вода е отровна, тя убива. Блатото не обича живота. Обича смъртта. Ето защо майките на терористите-самоубийци празнуват смъртта на синовете си и щастливо викат *Allah akbar*, Бог е велик. Докато синовете им умират заедно с жертвите.

Западът е река. Моят дом е река. Всички реки са потоци от жива вода. Вода, която тече, плава, и така се пречиства, възраж-

да се. Вода, в която се вливат други води и така достига морето. Да, понякога тя причинява наводнения. Въпреки това водата обича живота. Няма значение, че понякога жизнеността ѝ разрушава дигите. Обича живота с доброто и злото в него. Затова нашите майки плачат, когато децата им умират. Затова ние търсим живота навсякъде – в пустините, в степите, дори в Космоса, на Марс, на Луната. И ако не намерим живот, ние го създаваме. Някак го правим и решаваме проблема.

Не, ние не можем да загубим. Докато повтарям това, разбирам, че тази вяра не се крепи на снимките на машините от Марс. Не се крепи на това, че пътуваме в Космоса и търсим живот на други светове. Моята вяра идва от това, което видях в новогодишната нощ. Идва от веселите оранжеви шапки, от дръзките оранжеви балони, от младия мъж, който помоли момичето да се омъжи за него въпреки опасността от нов 11 септември. Идва от момичето, което каза да, от тълпите, които крещяха „Алелуя“, „Алелуя“, „Много деца, много деца“. И това е най-важното.

Вратата ми се крепи на това, което видях в Ню Йорк, на *Times Square*. Но не видях същото в Лондон на *Trafalgar Square*, в Париж на *Place de la Concorde*, в Мадрид на *Plaza Mayor*, в Берлин на *Alexanderplatz*, в Москва на *Red Square*. Още по-малко го видях в Рим на *Piazza San Pietro*, във Венеция на *Piazza San Marco*, във Флоренция на *Piazza della Signoria*, в Милано на *Piazza della Scala*. Америка не може сама да угаси пожара на Троя. Да, Америка е силна и щедра. Толкова е силна и щедра, че за 60 години угаси два огромни, страшни пожара – на нацизма и комунизма. Но това бяха пожари, които бяха потушени с армии. С артилерия, танкове, бомби. Днешният пожар не може да се угаси с армии. Въпреки касапницата, с която от 30 години синовете на Аллах окървявяват нас и тях. Войната, която ислямът обяви на Запада, не се води с оръжия. Защото това е културна война. Война, която поразява не тялото, а душата, както би казал Токвил. Война, която поразява нашия начин на живот, нашето разбиране за живота, нашия начин на мислене,

действие, обичане. Нашата свобода.

Не се заблуждавайте от техните бомби и взривове. Това е само стратегия. Тези любовници на смъртта не ни избиват само заради удоволствието от убиването. Те ни избиват, за да прекършат духа ни, да ни сплашат, да ни обезкуражат и изнудват. Целта им не е само да напълнят гробищата ни, да разрушат небостъргачите ни. Да унищожат Айфеловата кула, кулата в Пиза, Давид на Микеланджело, катедралите ни. Тяхната цел е да убият душите ни, идеите ни, нашите мечти и постижения. Те искат отново да завладеят Запада. Но истинският Запад не е Америка. Истинският Запад е Европа. Америка е детето, наследникът на Европа, но тя не притежава европейската културна физиономия, европейското културно минало и идентичност. Въпреки, че е другото лице на Запада, Америка не е Западът, който ислямът иска да покори. Западът, в който Сюлейман Великолепни искаше да създаде „Ислямски европейски щати“ като допълнение към близката Отоманската империя. А континентът отвъд Атлантика, открит малко преди това и наречен Америка, е далече, много далече. Затова днес Троя гори в Европа, не отвъд океана. Затова пожарът трябва да бъде угасен преди всичко от европейците. Но как да разчитаме на Европа, превърнала се в Евразия, която приветства и обича врага си, дори му дава право да гласува! Как да се доверим на Европа, която се продава на врага като блудница и е загубила разума си?

Упадъкът на интелигентността е упадък на разума. Всичко, което днес се случва в Евразия, е упадък на разума. Упадък, който е морален, но и интелектуален грях. Нашият отказ да признаем, че ислямът е блато, в което се давим, е противоположен на разума. Предаването на нашата земя, нашите домове и деца, нашето достойнство и същност, е противоположно на разума. Поглъщането на циничните и глупави лъжи като арсеник в супата, е противоположно на разума. Нашето примирение, нашето предателство – поради страх или леност, е противоположно на разума. Умирането от жажда и самота в пустинята, която отрича бъдещето, е противоположно на разума. Противоположна на разума е надеждата, че пожарът на Троя по чудо ще се загаси сам.

Затова ме чуите, умолявам ви. Чуите ме, защото не пиша за

пари или удоволствие, както много пъти казах. Пиша, защото съм длъжна да пиша. Това е дълг, който ще ми струва живота. Заради този дълг толкова дълго анализирах днешната трагедия. През последните четири години не правих нищо друго, освен да дисектирам исляма и Запада, да разчленявам техните престъпления и нашите грехове. Сражавах се във войната, на която повече не можем да не обръщаме внимание. За да правя това, изоставих книгата, която пишех, книгата, която някога нарекох „моето дете“. Нещо повече, забравих за себе си, забравих за моето собствено оцеляване. До такава степен, че сега вече не ми остава много да живея. Бих искала да умра с мисълта, че тази жертва не е била напразна. Че не съм като бащата, който се уморил да обяснява на сина си разликата между добро и зло, а синът се прозявал и броял мравките край тях: „Сто! Преброих до сто!“ В лекцията си „Западът трябва да се събуди“, казах, че Западът изгуби страстта си и трябва да си я възвърне. Да възвърне силата на страстта си. Бог знае, че това е истина. Защото, за да живееш, трябва да имаш страст. Да откажеш да се предадеш, да откажеш да се покориш и подчиниш, значи, че живееш със страст. Но Европа се предаде, покори се, страхливо размаха бялото знаме на раболепието и примирението. А това е самоубийство. Стигнахме до там, че днес за нас е по-важно да оцелеем, отколкото да живеем. Оцеляването има нужда от страст, но повече се нуждае от разум. Ето защо този път не призовавам за ярост и гордост. Дори не призовавам да си възвърнем страстта. Призовавам да си възвърнем разума. И заедно с *Mastro Cecco*, повторно осъден на смърт от ирационалните, самоубийствени безумци, аз казвам: ние трябва да преоткрием Силата на Разума.

Ориана Фалачи

Флоренция, юни 2003 г.
Ню Йорк, април 2004 г.